

СИДНИ ШЕЛДЪН

ЗАВЛАДЯВАЩ РОМАН ЗА ПРИКЛЮЧЕНИЯ, ВЛАСТ И УБИЙСТВА
ПО ЦЕЛЯ СВАТ!

ГРЕХОВЕТЕ — НА — СВЕТЦИТЕ

СИДНИ ШЕЛДЪН ГРЕХОВЕТЕ НА СВЕТЦИТЕ

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Ако Америка имаше крал, короната щеше да носи някой от рода Уинтроп. Обаятелните членове на семейството са любимци на света заради всеотдайната си служба, широката си благотворителна дейност и интересния си живот. Ала за една година и петимата загиват при нещастни случаи. И според всички са истински светци.

Пригответе се за шеметно пътуване по умелите обрати на сюжета, запазена марка на Сидни Шелдън.

На Александра, ангелът на моето рамо

Дайте ми герой, и ще ви напиша трагедия.

Ф. Скот Фицджералд

ПРОЛОГ

Поверително. ДО ВСИЧКИ ОПЕРАТИВНИ РАБОТНИЦИ. СЛЕД ПРОЧИТАНЕ НЕЗАБАВНО ДА СЕ УНИЩОЖИ.

Местонахождение: СЕКРЕТНО

Дата: СЕКРЕТНА

В строго охранявано помещение се бяха събрали дванадесет души, представляващи дванадесет държави. Седяха на удобни столове и внимателно слушаха председателя.

— За мен е щастие да ви съобщя, че заплахата, която безпокоеше всички ни скоро ще бъде отстранена. Не е необходимо да навлизам в подробности, защото през следващото денонощие за това ще чуе целият свят. Уверявам ви, че няма да се спрем пред нищо. А сега да започнем търга. Има ли първо предложение? Да. Един милиард долара. Второ? Два милиарда. Трето?

ГЛАВА 1

Духаше студен декемврийски вятър. Дейна бързаше по Пенсилвания Авеню на една пряка от Белия дом. И изведнъж чу вледеняващия, оглушителен писък на сирените за въздушна тревога, последван от грохот на бомбардировач, готов да хвърли смъртоносния си товар. Закова се на място, обгърната в червена мъгла от ужас.

Отново беше в Сараево. Наоколо падаха бомби. Тя стисна очи, но не успя да прогони безумната гледка. Небето пламтеше, тракаха автомати, тътнеха самолети, свистяха мини. Сгради изригваха като вулкани от бетон, тухли и прах. Ужасени хора тичаха във всички посоки в опит да избягат от смъртта.

— Добре ли сте? — сякаш от някакъв друг свят попита мъжки глас.

Дейна бавно и предпазливо отвори очи. Намираще се на Пенсилвания Авеню. В далечината заглъхваше сирена на линейка, а в небето отзвучаваше рев на реактивен самолет — точно те бяха разбудили спомените ѝ.

— Госпожице... добре ли сте?

Тя се насили да се върне в настоящето.

— Да. Добре съм... благодаря.

Мъжът се втренчи в лицето ѝ.

— Хей, почакайте! Вие сте Дейна Евънс, нали? Аз съм ваш голям почитател. Всяка вечер ви гледам по телевизията, не съм пропуснал нито един ваш репортаж от Югославия. Сигурно е било адски вълнуващо да отразявате ония събития, а?

— Да. — Гърлото ѝ пресъхна.

Адски вълнуващо да гледаш как взривяват хора на парчета, как хвърлят бебета в кладенци, как по кървавочервената река плават човешки останки.

Внезапно ѝ се пригади.

— Извинете. — Дейна се обърна и бързо се отдалечи.

Дейна Евънс се беше върнала от Югославия едва преди три месеца. Спомените бяха прекалено живи. Струваше ѝ се нереално да върви без страх по улиците, да слуша птичи песни и човешки смях. В Сараево нямаше смях, само избухващи мини и мъчителни писъци.

„Джон Дън^[1] е бил прав — помисли си тя. — Никой човек не е самотен остров. Каквото се случва с един, се случва с всеки, защото всички сме направени от кал и звезден прах. Живеем по едно и също време. Голямата стрелка на вселенския часовник безмилостно отмерва следващата минута...

В Сантяго дядо изнасилва десетгодишната си внучка...

В Ню Йорк двама млади влюбени се целуват на светлината на свещ...

Във Фландрия седемнадесетгодишно момиче ражда недъгаво бебе...

В Чикаго пожарникар рискува живота си, за да спаси котка от горяща сграда...

В Сао Паоло стотици фенове са смазани под срутила се трибуна на футболен стадион...

В Пиза майка плаче от радост, когато детето ѝ прави първите си стъпки...

И още много други събития само за шейсет секунди. И после часовникът продължава да тиктака, докато ни прехвърля в една и съща неизвестна вечност.“

Двадесет и седем годишната Дейна Евънс имаше стройна фигура, катраненочерна коса, големи интелигентни сиви очи, миловидно лице и топъл, заразителен смях. Тя бе войнишко чедо, дъщеря на полковник, оръжеен инструктор, който постоянно се местеше от база в база. Този начин на живот я беше научил да обича приключенията. Тя бе уязвима и в същото време смела — неустойимо съчетание. През годината, през която отразяваше войната в Югославия, хората от целия свят бяха очаровани от красивата млада пламенна жена, рискуваща живота си, за да покаже ужасните събития в тази страна.

Докато минаваше покрай Белия дом, Дейна си погледна часовника. Закъсняваше за срещата.

„Уошингтън Трибюн Ентърпрайзис“ заемаше цяла пряка на Северозападна Шеста улица и се състоеше от четири отделни сгради: печатница, офиси, небостъргач за управителното тяло и телевизионен комплекс. Телевизионните студия на „Уошингтън Трибюн Нетуърк“ се намираха на шестия етаж на четвъртата сграда. Тук винаги кипеше движение, пред компютрите в преградените с ниски стенички помещения постоянно имаше хора. Всеобхватността на работата, която се вършеше на това място, никога не преставаше да удивлява и вълнува Дейна.

Тук беше срещнала Джеф Конърс. Известен бейзболист, наранил ръката си по време на каране на ски, сега Джеф бе спортен коментатор и водеше ежедневна колона в „Уошингтън Трибюн“. Тридесет и пет годишен, той беше висок и строен, с момчешко лице и обаятелно спокойствие, което привличаше хората. Двамата се бяха влюбили и вече говореха за брак.

През трите месеца след завръщането на Дейна от Сараево събитията във Вашингтон се бяха развили със светкавична скорост. Собственикът на „Уошингтън Трибюн Ентърпрайзис“ Лесли Стюарт продаде корпорацията на международния медиен магнат Елиот Кромуюел и изчезна.

Сутрешната среща с Мат Бейкър и Елиот Кромуюел започваше. Дейна беше посрещната от Аби Ласман, сексапилната червенокоса секретарка на Мат.

— Момчетата те чакат — каза тя.

— Благодаря, Аби. — Дейна влезе в ъгловия кабинет. — Здравейте...

— Закъсня — изсумтя Мат Бейкър.

Той бе нисък сивокос петдесетинагодишен мъж, малко безцеремонен и нетърпелив, но изключително интелигентен. Костюмите му винаги бяха смачкани, сякаш спеше с тях, и Дейна

подозираше, че наистина е така. Той ръководеше УТН, телевизионния канал на „Уошингтън Трибюн Ентърпрайзис“.

Елиот Кромуюел беше към шестдесетте, с добродушно, постоянно усмихнато лице. Той бе милиардер, натрупал огромното си състояние от десетки различни предприятия, някои от които до известна степен неприемани от обществото. В медийния бизнес, чиято цел беше разпространяването на информация, Елиот Кромуюел бе загадка.

Той погледна Дейна и се усмихна.

— Мат ми каза, че пак изпреварваме конкуренцията. Рейтингът ти продължава да расте.

— Радвам се да го чуя.

— Всяка вечер слушам по пет-шест информационни емисии, но твоето предаване е различно, Дейна. Не съм съвсем сигурен защо, но ми харесва.

Тя можеше да му обясни защо. Другите журналисти говореха пред — а не на — милионната публика. Дейна се обръщаше към отделни хора. Една вечер говореше на самотна вдовица, втора — на парализиран старец, безпомощно отпуснат в леглото си, трета — на търговски пътник, далеч от дома и семейството си. Нейните репортажи бяха насочени лично. Зрителите ги харесваха и реагираха адекватно.

— Научих, че довечера ще имаш интересен гост в студиото — каза Мат Бейкър.

— Да, Гари Уинтроп.

Гари Уинтроп бе големият американски чаровник. Наследник на един от най-прочутите родове в страната, той беше млад, красив и обаятелен.

— Уинтроп не си пада по интервютата — отбеляза Кромуюел. — Как успя да го накараш да се съгласи?

— Имаме едно и също хоби — отвърна тя.

Възрастният мъж повдигна вежди. Дейна се усмихна.

— Аз се любувам на картините на Моне и Ван Гог, а той ги купува. Сериозно. Веднъж го интервюирах и се сприятелихме. Ще пуснем запис на неговата пресконференция, която ще отразим следобяд. По време на интервюто ще му задавам уточняващи въпроси.

— Чудесно!

През следващия час разговаряха за новото предаване, което щеше да подготвя и води Дейна, „Престъпна граница“. Тя си

поставяше две цели: да поправя извършени в миналото несправедливости и да насочва обществения интерес към неразкрити и забравени престъпления.

— В момента вървят много други подобни предавания — предупреди я Мат, — така че трябва да сме по-добри от тях. Искам да започнем с нещо голямо. Нещо, което ще привлече вниманието и...

Интеркомът иззвъня и Мат Бейкър натисна бутона.

— Казах да не ни прекъсват. Защо...

— Извинете — чу се гласът на Аби. — Търсят госпожица Евънс. От училището на Кемал. Стори ми се спешно.

Мат Бейкър се обърна към Дейна.

— Първа линия.

Тя вдигна слушалката с разтуптяно сърце.

— Ало... Кемал добре ли е?... Разбирам... Разбирам... Да, веднага идвам.

— Какво има? — попита Мат, когато Дейна затвори.

— Искат да взема Кемал.

Елиот Кромуюел се намръщи.

— Онова момче, което доведе от Сараево?

— Да.

— Беше страхотна сензация.

— Да — неохотно отвърна тя.

— Открила си го да живее на запусиял паркинг, нали?

— Точно така.

— Май че беше болен или нещо подобно.

— Не — рязко отвърна Дейна. Не обичаше да говори за това. — Едната му ръка е откъсната от бомба.

— Осиновила ли си го?

— Още не официално. Ще го направя. Засега съм негова настойница.

— Е, върви да го вземеш. По-късно ще обсъдим „Престъпна граница“.

Дейна отиде направо в кабинета на заместник-директорката на прогимназията „Тодор Рузвелт“. Вера Костоф, измъчена наглед преждевременно побеляла петдесетинагодишна жена седеше на

бюрото си. Кемал бе на стола срещу нея. Той беше на дванадесет, дребен за възрастта си, слаб и изпит, с рошава руса коса и упорито издадена брадичка. Десният му ръкав висеше празен.

Атмосферата в стаята бе потискаща.

— Добър ден, госпожо Костоф. Здравей, Кемал.

Момчето не вдигна поглед от земята.

— Какво се е случило? — попита Дейна.

— Вижте, госпожице Евънс. — Заместник-директорката ѝ подаде един лист.

Дейна озадачено го погледна.

— Не... Не разбирам. Това са сръбски думи, нали?

— Точно така — напрегнато отвърна госпожа Костоф. — За нещастие на Кемал, аз случайно съм сръбкиня. Кемал използваше тези думи в училище. — Тя се изчерви. — Даже сръбските шофьори на камиони не говорят така, госпожице Евънс, и аз нямам намерение да ги слушам от устата на това момче. Кемал ме нарече „пизда“.^[2]

— Пиз?...

— Знам, че е в страната съвсем отскоро, и се опитах да направя някои компромиси, но неговото... неговото поведение е непоносимо. Постоянно се бие и когато сутринта му се скарах, той... той ме обиди. Това преля чашата.

— Убедена съм, разбирате, че му е изключително трудно — тактично рече Дейна. — И...

— Както вече казах, аз правя компромиси, но търпението ми се изчерпа.

— Разбирам. — Дейна погледна Кемал.

Момчето продължаваше намусено да зяпа в земята.

— Надявам се, че това няма да се повтори — каза госпожа Костоф.

— Аз също. — Дейна се изправи.

— Ето, Вземете бележника му. — Заместник-директорката отвори чекмеджето на бюрото си, извади бележника и ѝ го подаде.

— Благодаря.

Докато се прибираха, Кемал мълчеше.

— Какво да правя с теб? — попита Дейна. — Защо постоянно се биеш и използваш такива думи?

— Не знаех, че е сръбкиня.

Когато се прибраха, Дейна каза:

— Трябва да се върна в студиото, Кемал. Нали ще се справиш сам?

— Разбира се.

Дейна извади от чантата си бележника на момчето, разтвори го и стисна зъби. История — среден. Английски — среден. Естествознание — среден. Обществознание — слаб. Математика — отличен.

„О, Господи, какво да правя?“ — помисли си тя.

— По-късно ще поговорим за това. Закъснявам.

Кемал беше пълна загадка за нея. Когато бяха заедно, се държеше прекрасно, нежно и мило. През почивните дни Дейна и Джеф го водеха в Националния зоопарк, Националния музей на въздухоплаването и космонавтиката и центъра „Кенеди“. Запознаха го с пицата в „Том Том“, с мексиканската кухня — в „Мекстек“, и с южняшките пържени пилета — в „Джорджа Браунс“. Кемал обожаваше да е с тях.

Ала... когато Дейна трябваше да отиде на работа, той се превръщаше в друг човек. Ставаше, враждебен и сприхав. Икономките напускаха още на втория ден, а детегледачките разказваха ужасии за вечерите, прекарани с Кемал.

Джеф и Дейна се опитваха да разговарят с него, но без успех. „Може би има нужда от психолог“ — помисли си тя. Нямаше представа за страховете, които измъчваха момчето.

Течаха вечерните новини на УТН. До Дейна седяха нейният заместник Ричард Мелтън и Джеф Конърс.

— ... Франция и Англия продължават спора за болестта „луда крава“ — казваше Дейна. — Чуйте Рене Лино от Реймс.

В контролната кабина режисьорката Анастасия Ман нареди:

— Видео.

На телевизионните екрани се появи сцена от Франция.

Вратата на студиото се отвори и към бюрото на водещите се приближиха двама мъже.

— Дейна — каза Том Хокинс, амбициозният млад продуцент на вечерните новини — познаваш Гари Уинтроп, нали?

— Разбира се.

На живо Гари Уинтроп изглеждаше още по-красив, отколкото на снимките. Бе четиридесетинагодишен, със светлосини очи, топла усмивка и невероятен чар.

— Радвам се, че се виждаме, Дейна. Благодаря за поканата.

— Аз съм ти признателна, че я прие.

Дейна се озърна. Десетина секретарки внезапно бяха намерили основателни причини да се появят в студиото. Е, Гари Уинтроп трябваше да е свикнал с това, весело си помисли тя.

— Твоето интервю е след няколко минути. Ела да седнеш до мен. Това е Ричард Мелтън. — Двамата мъже се ръкуваха. — Познаваш Джеф Конърс, нали?

— Естествено. Би трябвало да си на терена, Джеф, вместо да коментираш мача.

— Ще ми се да можем — мрачно отвърна Джеф.

Репортажът от Франция свърши и започна реклама. Гари Уинтроп се настани зад бюрото.

От контролната кабина се разнесе гласът на Анастасия Ман:

— Готови. Включваме записа. — Тя тихо започна да брои: — Три... две... едно...

На екрана се появи Джорджтаунската художествена галерия. Брулен от студения вятър, на стъпалата отпред стоеше репортер с микрофон в ръка.

— Намираме се пред Джорджтаунската художествена галерия, на която в момента господин Гари Уинтроп прави дарение от петдесет милиона долара. Да влезем вътре.

На церемонията присъстваха представители на общинските власти, видни личности и телевизионни екипи, струпани около Гари Уинтроп. Директорът на галерията Морган Ормънд му подаваше паметна плоча.

— Господин Уинтроп, от името на галерията, нейните многобройни посетители и членовете на директорския борд искам да ви благодаря за това изключително щедро дарение.

Залата се освети от светкавици и прожектори.

— Надявам се, че това не само ще даде на младите американски художници по-голям творчески шанс — каза Гари Уинтроп, — но и че така талантът им ще стане известен в целия свят.

Избухнаха аплодисменти.

— Тук е Бил Толанд от Джорджтаунската художествена галерия — каза репортерът. — Отново студиото, нали, Дейна?

Червената лампичка на камерата светна.

— Благодаря ти, Бил. Тази вечер господин Гари Уинтроп е тук, за да поговорим, за целите на това огромно дарение.

Камерата се изтегли под по-широк ъгъл и на екрана се появи гостът.

— За закупуване на картини за галерията ли ще се използват тези петдесет милиона, господин Уинтроп?

— Не. Те са за ново крило за млади американски художници, които иначе може и да нямат възможност да покажат творбите си. С част от средствата ще се отпускат стипендии на даровити деца от малките градове. Много деца израстват, без да знаят нищо за изкуството. Естествено те ще прочетат за великите френски импресионисти, но аз искам да познават собственото си културно наследство, американски майстори като Сарджънт, Хоумър и Ремингтън. С тези пари ще окуражаваме младите художници да реализират дарбата си и всички младежи — да проявяват интерес към изкуството.

— Носят се слухове, че възнамерявате да се кандидатира за Сената, господин Уинтроп — каза Дейна. — Вярно ли е?

Той се усмихна.

— Сондирам почвата.

— Тя е много примамлива. Според статистическите проучвания рейтингът ви е изключително висок.

Гари Уинтроп кимна.

— Родът ми отдавна служи на родината. Ако мога да съм полезен с нещо на тази страна, няма да се поколебая да го направя.

— Благодаря, че ни гостувахте, господин Уинтроп.

— Аз ви благодаря.

По време на рекламата Гари Уинтроп се сбогува и излезе от студиото.

— Имаме нужда от повече хора като него във властта — каза Джеф Конърс.

— Прав си.

— Навярно бихме могли да го клонираме. Между другото, как е Кемал?

Дейна потръпна.

— Джеф, моля те, не споменавай Кемал и клониране в едно и също изречение. Не мога да го понеса.

— Реши ли проблема в училище?

— Да, но това беше днес. А утре...

— Ние сме — прекъсна я Анастасия Ман. — Три... две... едно... Червената лампичка светна. Дейна погледна телепромптера.

— А сега е време за спортните новини с Джеф Конърс.

Джеф се обърна към камерата.

— Тази вечер „Уошингтън Булитс“ излязоха без Мерлин Магъосника. Хуан Хауард опита своя фокус и Хорхе Муресан и Рашид Уолъс му помогнаха да разбъркат отварата в казана, но тя се оказа горчива и накрая трябваше да я преглътнат заедно с гордостта си...

В два след полунощ двама мъже сваляха картините от стените в дневната в градското жилище на Гари Уинтроп, намиращо се в елитната северозападна част на Вашингтон. Единият носеше маска на Самотния ездач, другият — на Капитан Миднайт. Двамата спокойно и без да бързат изрязваха платната от рамките и ги прибираха в големи чували от зебло.

— В колко ще мине пак патрулт? — попита Самотния ездач.

— В четири — отвърна Капитан Миднайт.

— Много мило, че спазват графика, нали?

— Да.

Капитан Миднайт свали поредната картина и я пусна на дъбовия под. Тя високо изтропа. Двамата спряха и се заслушаха. Тишина.

— Опитай пак — рече Самотния ездач. — По-силно.

Капитан Миднайт свали друга картина и с всички сили я запрати на пода.

— Да видим какво ще стане сега.

Гари Уинтроп се събуди и седна на леглото. Дали наистина бе чул нещо, или го беше сънувал? Неуверен, той стана, излезе от спалнята и натисна електрическия ключ. Коридорът остана тъмен.

— Има ли някой? — Не последва отговор. Гари слезе на долния етаж, влезе в дневната, видя двамата маскирани и смаяно се закова на място.

— Какво правите тук, по дяволите?

Самотния ездач се обърна към него и каза:

— Здравсти, Гари. Извинявай, че те събудихме. Лягай си. — В ръката му се появи берета със заглушител, той натисна спусъка два пъти, от гърдите на Гари Уинтроп изригна червен гейзер и той се свлече на пода. Двамата спокойно продължиха да свалят картините.

---

[1] Джон Дън (1573–1631) — английски поет. — Б.пр. ↑

[2] Женски полов орган (сръб. — вулг.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Събуди я непрекъснат телефонен звън. Дейна седна на леглото и с мътни очи погледна часовника на нощното шкафче. Беше пет сутринта.

— Ало?

— Дейна...

— Мат?

— Ела в студиото колкото можеш по-бързо?

— Какво има?

— Ще ти кажа като дойдеш.

— Тръгвам.

След малко Дейна почука на вратата на съседния апартамент. Дороти Уортън ѝ отвори и уплашено попита:

— Какво има, Дейна?

— Ужасно извинявай, Дороти, но спешно ми се обадиха от студиото. Би ли завела Кемал на училище?

— Разбира се.

— Много ти благодаря. Трябва да е там в осем без петнайсет. И му дай да закуси нещо.

— Не се тревожи. Ще се погрижа. Тичай на работа.

Аби Ласман — вече беше на поста си — каза:

— Чака те.

Дейна влезе в кабинета на Мат.

— Ужасна новина — рече шефът на УТН. — Тази нощ са убили Гари Уинтроп.

Дейна смаяно се отпусна на един от столовете.

— Какво?! Кой?

— Явно са ограбвали дома му и когато се е опитал да им попречи, са го убили.

— О, не! Той беше толкова мил човек! — Призля ѝ.

— Това е петата трагедия — каза Мат и поклати глава.

— Какво искаш да кажеш? — озадачено попита тя.

Бейкър я погледна изненадано, после се сети.

— Разбира се... ти беше в Сараево. Предполагам, че през последната година не си следила събитията със семейство Уинтроп. Нали си чувала за Тейлър Уинтроп, бащата на Гари?

— Той беше посланик в Русия. Миналата година двамата с жена му загинаха при пожар.

— Точно така. Два месеца по-късно големият им син Пол загина при автомобилна катастрофа. А месец и половина след това дъщеря им Джули се преби на една ски-писта. — Мат замълча за миг. — И тази нощ Гари, последният от семейството.

Дейна бе поразена.

— Родът Уинтроп е легенда. Ако Америка беше монархия, те щяха да носят короната. Чарът е тяхно изобретение. Бяха известни с филантропията и службата си на родината. Гари имаше намерение да последва бащиния си пример и да се кандидатира за Сената. Всички го обичаха. А сега го няма. За по-малко от година изчезна едно от най-известните семейства в света.

— Не... Не знам какво да кажа.

— Най-добре измисли нещо — отвърна Мат. — След двайсет минути си в ефир.

Новината за смъртта на Гари Уинтроп прати ударни вълни по цялото земно кълбо. По телевизионните екрани предаваха изявления на държавни ръководители.

— Това напомня на древногръцка трагедия...

— Ироничен обрат на съдбата...

— Светът понесе ужасна загуба...

Сякаш всички приказваха само за убийството на Гари Уинтроп. Страната потъна в скръб. Припомняше се трагичната участ на близките му.

— Невероятно — каза Дейна на Джеф. — Всички от семейството трябва да са били страхотни.

— Наистина. Гари много се интересуваше от спорт и правеше щедри дарения. — Той поклати глава. — Не мога да повярвам, че

двама нищо и никакви крадци са убили такава личност.

На следващата сутрин, докато шофираше към студиото, Джеф каза:

— Между другото, Рейчъл е във Вашингтон.

„Между другото ли? — помисли си Дейна. — Много нехайно. Прекалено нехайно.“

Топмоделът Рейчъл Стивънс бе бившата съпруга на Джеф. Дейна беше виждала снимката ѝ в телевизионни реклами и по кориците на списанията. Невероятна красавица. „Обаче явно не ѝ достига ум — реши Дейна. — От друга страна, с такова лице и тяло на човек не му трябва мозък.“

С Джеф бяха разговаряли за Рейчъл.

— Защо се разведохте?

— Отначало беше страхотно. Рейчъл много ми помагаше. Въпреки че мразеше бейзбола, често идваше да ме гледа на стадиона. Освен това имахме много общи интереси.

„Убедена съм.“

— Тя наистина е прекрасна жена, изобщо не е глезена. Обичаше да готви. Когато имаше снимки, готвеше за другите модели.

„Страхотен начин да се избавиш от конкурентките. Сигурно са капели като мухи.“

— Моля?

— Не съм казала нищо.

— Както и да е, бяхме женени пет години.

— И после?

— Кариерата на Рейчъл беше адски успешна. Постоянно имаше работа и работата ѝ я водеше по целия свят. Италия... Англия... Ямайка... Тайланд... Япония... Където се сетиш. Междувременно аз играех в страната. Виждахме се рядко. И малко по малко магията се развали.

Следващият въпрос изглеждаше логичен, защото Джеф обичаше децата.

— Защо нямаше деца?

Той кисело се усмихна.

— Защото е зле за фигурата на един модел. Един ден я повика Родерик Маршал, известен холивудски режисьор. И Рейчъл замина за Холивуд. — Джеф се поколеба. — Обади ми се след седмица и ми каза, че иска развод. Смятала, че пътищата ни са ни отвели в различни посоки. Трябваше да се съглася. Дадох ѝ развод. Скоро след това си счупих ръката.

— И стана спортен коментатор. Ами Рейчъл? Не успя ли в киното?

Той поклати глава.

— Това не я интересуваше. Но се справи доста добре.

— Останахте ли приятели? — Многозначителен въпрос.

— Да. Всъщност, когато тя ми се обади, аз ѝ казах за нас. Искане да се запознае с теб.

Дейна свъси вежди.

— Джеф, мисля, че не...

— Рейчъл наистина е много симпатична, скъпа. Хайде утре да обядваме заедно. Тя ще ти хареса.

— Убедена съм — съгласи се Дейна.

И си помисли: „Само че не съм свикнала да приказвам с глупачки“.

Глупачката се оказа, още по-красива, отколкото се бе опасявала. Рейчъл Стивънс беше висока и стройна, с дълга лъскава руса коса, безукорен тен и поразително лице. Дейна я намрази от пръв поглед.

— Дейна, това е Рейчъл.

„Не трябваше ли да е «Рейчъл, това е Дейна?»“ — помисли си Дейна.

— Гледах репортажите ти от Сараево винаги, когато имах възможност — каза Рейчъл Стивънс. — Бяха невероятни. Всички чувствахме мъката ти и я споделяхме.

„Как се реагира на искрен комплимент?“

— Благодаря — неохотно отвърна Дейна.

— Къде искате да обядваме? — попита Джеф.

— Има един великолепен ресторант, казва се „Малайският провлак“ — предложи Рейчъл. — И е само на две преки от Дюпонт Съркъл. — Тя се обърна към Дейна. — Обичаш ли тайландска кухня?

„Като че ли й пука.“

— Да.

Джеф се усмихна.

— Чудесно. Да го опитаме.

— Съвсем наблизо е — каза Рейчъл. — Искате ли да се поразходим пеш?

„В тоя студ?“

— Естествено — решително отвърна Дейна.

„Тя сигурно ходи гола в снега.“

Запътиха се към Дюпонт Съркъл. С всяка следваща секунда Дейна се чувстваше все по-грозна. Ужасно съжаляваше, че е приела поканата.

Ресторантът се оказа претъпкан, десетина души чакаха на бара да се освободят маси. Метрдотелът бързо се приближи до тях.

— Маса за трима — каза Джеф.

— Имате ли резервация?

— Не, но...

— Съжалявам, обаче... — Метрдотелът го позна. — Радвам се да ви видя, господин Конърс. — Той се обърна към Дейна. — Госпожице Евънс, за мен е чест. — Мъжът сви устни. — Боя се, че ще се наложи да поизчакате. — Погледът му се плъзна към Рейчъл и лицето му грейна. — Госпожице Стивънс! Четох, че сте имали ревю в Китай.

— Да, в Сомчай. Върнах се.

— Прекрасно. — Метрдотелът отново се обърна към Дейна и Джеф. — Разбира се, че имаме маса за вас. — Той ги поведе към средата на ресторанта.

„Мразя я — помисли си Дейна. — Не мога да я понасям.“

— Изглеждаш страхотно, Рейчъл — каза Джеф, когато се настаниха. — Очевидно работата ти се отразява добре.

„И на всички ни е ясно каква е тя.“

— Много пътувах. Мисля известно време да поуспокоя топката. — Тя се вгледа в очите му. — Спомняш ли си оная вечер, когато ти казах, че двамата с теб...

Дейна вдигна поглед от менюто.

— Какво е „удан горен“?

— Скариди в кокосово мляко — поясни Рейчъл. — Приготвят ги великолепно. — Тя се обърна към Джеф. — Вечерта, когато с теб

решихме, че искаме да...

— Ами „лакса“?

— Лютива супа с фиде — търпеливо отвърна Рейчъл и продължи започнатото изречение: — Ти каза, че искаш да...

— Ами „по пиа“?

— Пържена хикама^[1] с други зеленчуци.

— Ясно. — Дейна реши да не пита какво е „хикама“.

Но постепенно, въпреки волята си, откри, че бившата жена на Джеф започва да ѝ харесва. За разлика от повечето известни модели, Рейчъл като че ли изобщо не осъзнаваше красотата си и не проявяваше егоцентризъм. Беше интелигентна, добра събеседничка и когато даде поръчката си на тайландски, в поведението ѝ не се забелязваше нито намек за превъзходство. „Как я е изпуснал Джеф?“ — зачуди се Дейна.

— Колко време ще останеш във Вашингтон?

— Утре заминавам.

— Къде отиваш този път? — попита Джеф.

Рейчъл се поколеба.

— На Хавайските острови. Но съм адски уморена, Джеф. Мислех си дали да не отменя този ангажимент.

— Само че няма да го отмениш — разбиращо каза той.

Рейчъл въздъхна.

— Не, няма.

— Кога ще се върнеш? — попита Дейна.

Рейчъл дълго мълча, после тихо отвърна:

— Струва ми се, че няма да се върна във Вашингтон, Дейна. Желая на двама ви с Джеф много щастие.

— Имам малко работа — каза Дейна, когато излязоха от ресторанта. — Ще ви оставя.

Рейчъл стисна ръката ѝ.

— Много се радвам, че се запознахме.

— И аз — отвърна Дейна и за своя изненада установи, че думите ѝ не са само любезност.

Джеф и Рейчъл се отдалечиха. „Страхотна двойка“ — помисли си тя.

Вече бе декември и Вашингтон се готвеше за празниците. Столичните улици бяха украсени с коледни лампички и гирлянди, почти на всеки ъгъл стоеше Дядо Коледа от Армията на спасението и подрънкваше с камбанките си за монети. По тротоарите се тълпяха купувачи, които се бореха с ледените ветрове.

Вече бе крайно време и тя да започне с покупките. Замисли се за хората, на които трябваше да купи подаръци. Майка ѝ, Кемал, Мат и разбира се, чудесния Джеф. Дейна взе такси и пое към „Хехтс“, един от най-големите вашингтонски универсални магазини. Вътре бе претъпкано с хора, които проявяваха коледното си настроение, като грубо се блъскаха.

След като свърши с пазаруването, Дейна се прибра вкъщи, за да остави подаръците. Апартаментът ѝ се намиреше на Калвърт Стрийт, тих жилищен квартал. Приятно мебелиран, той се състоеше от спалня, дневна, кухня, баня и кабинет, в който спеше Кемал.

Тя остави покупките в гардероба и си помисли: „Когато с Джеф се оженим, трябва да си вземем по-голямо жилище.“ Тъкмо се насочваше към вратата, за да излезе за студиото, когато телефонът иззвъня. Законът на Мърфи. Дейна вдигна слушалката.

— Ало?

— Дейна, скъпа.

Майка ѝ.

— Здравей, мамо. Тъкмо изли...

— Снощи с приятелите ми гледахме предаването ти. Беше страхотна.

— Благодаря.

— Макар да ни се стори, че би могла мъничко да поразведриш новините.

Дейна въздъхна.

— Да поразведря новините ли?

— Да. Всички неща, за които говориш, са ужасно потискащи. Не можеш ли да намериш нещо по-весело?

— Непременно ще опитам, мамо.

— Ще бъде чудесно. Между другото, този месец малко съм закъсала с парите. Мога ли да разчитам пак да ми помогнеш?

Бащата на Дейна беше изчезнал преди години. Майка ѝ се бе преместила в Лас Вегас. И като че ли вечно нямаше пари. Месечната издръжка, която Дейна ѝ пращаше, никога не ѝ стигаше.

— Играеш ли комар, мамо?

— Не, разбира се — възмути се госпожа Евънс. — Но Лас Вегас е много скъп град. Между другото, кога ще ми дойдеш на гости? Искам да се запозная с Кимбал. Трябва да го доведеш.

— Казва се Кемал, мамо. В момента не мога да се измъкна.

От отсрещния край последва колебание.

— Не можеш да се измъкнеш ли? Всичките ми приятели казват, че си страхотна късметлийка да работиш само по един-два часа на ден.

— Наистина.

Като водеща, Дейна пристигаше в телевизионното студио в девет сутринта и през голяма част от деня разговаряше по телефона с международните кореспонденти в Англия, Франция, Италия и други страни. Остатъка от времето си посвещаваше на срещи, обработка на новините и реда на предаването. Водеше две вечерни емисии.

— Много се радвам, че имаш толкова лека работа, скъпа.

— Благодаря, мамо.

— Скоро ще ми дойдеш на гости, нали?

— Да, непременно.

— Нямам търпение да се запозная с твоето мило момченце.

„И за Кемал ще е добре да се запознае с нея — помисли си Дейна. — Така ще има баба. И когато с Джеф се оженим, отново ще има истинско семейство.“

Излезе на стълбите и позвъни на госпожа Уортън.

— Благодаря, че вчера се погрижи за Кемал, Дороти. Признателна съм ти.

— Беше ми приятно.

Дороти Уортън и нейният съпруг Хауард се бяха нанесли в блока преди година. Те бяха канадци, приятна двойка на средна възраст. Хауард Уортън беше инженер и се занимаваше с ремонт на паметници.

Веднъж бе обяснил на Дейна по време на вечеря: „На света няма по-подходящ град от Вашингтон за такава работа. Къде другаде мога да открия такива възможности? Никъде.“

„С Хауард сме влюбени във Вашингтон — бе споделила госпожа Уортън. — Смятаме завинаги да останем тук.“

Когато стигна на работа, на бюрото ѝ лежеше последният брой на „Уошингтън Трибюн“. На първа страница имаше снимки и материали за семейство Уинтроп. Тя дълго гледа фотографиите. „И петимата да загинат за по-малко от година — помисли си Дейна. — Невероятно.“

Един частен телефон в небостъргача на „Уошингтън Трибюн Ентърпрайзис“ иззвъня.

— Току-що получих инструкциите.

— Добре. Те са готови. Какво да правят с картините?

— Да ги изгорят.

— Всичките ли? Това са милиони долари!

— Всичко мина чудесно. Не можем да си позволим да оставим следи. Веднага ги изгорете.

— Търсят ви на трета линия — съобщи Оливия Уоткинс, секретарката на Дейна. — Вече се обажда за трети път.

— Кой, Оливия?

— Господин Хенри.

Томас Хенри беше директорът на прогимназията „Теодор Рузвелт“.

Дейна заразтрива челото си, за да прогони започващото главоболие, и вдигна слушалката.

— Добър ден, господин Хенри.

— Добър ден, госпожице Евънс. Бихте ли се отбили при мен?

— Естествено. След час-два...

— Ако е възможно, предпочитам да е още сега.

— Идвам.

---

[1] Тропическо растение от семейство бобоцветни с ядовити грудки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Училището бе непоносимо мъчение за Кемал. Той беше по-дребен от другите деца, включително — за негов ужасен срам — от момичетата. Викаха му „дребосък“ и „фъстък“. Що се отнасяше до уроците, Кемал се интересуваше само от математика и компютри, предмети, по които винаги получаваше най-високи оценки. И разбира се, блестеше в шахклуба. Преди обичаше да играе футбол, ала когато се опита да постъпи в училищния отбор, треньорът погледна празния му ръкав и каза: „Съжалявам, не мога да те взема“. Това му нанесе страхотен удар.

Злият гений на Кемал беше Рики Ъндърруд. През обедните почивки някои ученици се хранеха на закритата веранда, вместо в стола. Рики Ъндърруд винаги причакваше Кемал.

— Хей, сирачето. Кога злата ти мащеха ще те прати обратно там, откъдето идваш?

Кемал не му обръщаше внимание.

— На теб говоря, изрод. Нали не си въобразяваш, че ще те остави при себе си? Всички знаят защо те е довела тук, камилска мутро. Защото е била прочута военна кореспондентка и спасяването на сакато хлапе я е направило още по-известна.

Кемал скочи и се хвърли върху Рики.

Юмрукът на другото момче се заби в корема му, после в лицето му. Кемал се строполи на земята, свит на кълбо от болка.

— Когато ти се прище още, само се обади — каза Рики Ъндърруд. И по-добре да побързаш, защото чувам, че скоро ще си минало.

Кемал живееше в ад от съмнения. Не вярваше на Рики Ъндърруд и все пак... Ами ако беше вярно? „Ами ако Дейна наистина ме върне? Рики има право — мислеше си Кемал. — Аз съм изрод. Защо съм й?“

Когато родителите и сестра му бяха убити в Сараево, Кемал реши, че животът му е свършил. Прати го в сиропиталище край Париж, където преживя истински кошмар.

В два следобед всеки петък пристигаха евентуални осиновители, които разглеждаха строените в редици момчета и момичета. С приближаването на този ден възбудата и напрежението сред децата ставаха почти непоносими. Те се измиваха и обличаха колкото може по-добре и докато възрастните минаваха край редиците, всяко дете вътрешно се молеше да го харесат.

Когато виждаха Кемал, семействата неизбежно си шепнеха: „Виж, той е без ръка“. И го отминаваха.

Това се повтаряше всеки петък, ала момчето продължаваше да се надява. Когато избираха други деца, се чувстваше унижен. „Винаги е някой друг — отчаяно си мислеше той. — Никой не ме иска.“

А ужасно копнееше да има семейство. Опитваше всичко възможно, за да го постигне. Весело се усмихваше на възрастните, за да им покаже, че е мило, дружелюбно момче. Преструваше се на разсеян, за да видят, че не го интересува дали ще го изберат и че ще имат късмет, ако го осиновят. Гледаше ги настойчиво и мислено ги умоляваше да го вземат със себе си. Ала седмица след седмица винаги избираха други и ги отвеждаха в прекрасни домове при щастливи семейства.

Дейна като по чудо промени всичко това. Тя го беше открила да живее по улиците на Сараево. След като служителите на Червения кръст го оставиха в сиропиталището, Кемал ѝ прати писмо. За негово удивление Дейна се обади в дома и каза, че иска момчето да живее с нея в Америка. Това бе най-щастливият миг в живота му.

Сега се радваше, че никой преди това не го е избрал. Вече не беше сам на света. От все сърце обичаше Дейна, но в душата му винаги се таеше внушеният му от Рики Ъндървуд страх, че някой ден тя ще го върне в сиропиталището, в ада, от който бе избягал. Често сънуваше един и същ кошмар. Петък. Пак беше в дома. Възрастни оглеждаха децата и сред тях бе Дейна. Тя го поглеждаше, казваше: „Това грозно момченце е без ръка“, отминаваше и избираше момчето до него. Кемал се събуждаше, облян в сълзи.

Знаеше, че Дейна не иска той да се бие в училище, и правеше всичко възможно да избягва сблъсъците, но не можеше да понесе Рики

Ъндърууд и неговите приятели да я обиждат. Веднага щом те осъзнаха това, обидите станаха още повече, а оттук — и спречкванията.

Рики го поздравяваше с: „Хей, пригответе ли си куфара, дребосък? По сутрешните новини казаха, че мащехата ти щяла да те върне в Югославия“.

И боят започваше. Кемал се връщаше с насинени очи, но когато Дейна го питаше какво се е случило, той не можеше да й каже истината, защото се ужасяваше, че ако я изрази с думи, тя наистина ще го върне в сиропиталището.

„Когато чуе какво съм направил този път — докато чакаше в директорския кабинет, си помисли Кемал — вече наистина ще ме върне.“

Директорът мрачно из кабинета си. Кемал седеше в ъгъла.

— Добро утро, госпожице Евънс. Заповядайте, седнете.

Тя хвърли поглед към момчето и седна. Хенри взе от бюрото си голям кухненски нож.

— Един от учителите на Кемал открил това в него.

Дейна се завъртя и бясно го изгледа.

— Защо? — гневно попита тя. — Защо си го донесъл в училище?

Кемал се намуси.

— Защото нямам пистолет.

— Кемал!

Дейна се обърна към директора.

— Може ли да поговоря с вас насаме, господин Хенри?

— Да. — Той се обърна към момчето. — Почакай в коридора, Кемал.

Момчето се изправи, хвърли последен поглед към ножа и излезе.

— Господин Хенри — започна Дейна — Кемал е на дванайсет години. През повечето от тях той е заспивал с грохота на бомбени експлозии, същите бомби, които са убили майка му, баща му и сестра му. Една от тях е откъснала ръката му. Когато го открих в Сараево, той живееше в кашон на изоставен паркинг. Там имаше стотици бездомни деца, които живееха като животни. — Тя се опита да се овладее. — Бомбардировките свършиха, но децата все още са бездомни и безпомощни. Те могат да се защитят от враговете си само с нож, камък или пистолет. — Дейна затвори очи за миг и дълбоко си пое дъх. — Тези деца се страхуват. Кемал също се страхува, но е добро момче.

Просто трябва да осъзнае, че тук е в безопасност. Че никой от нас не му е враг. Обещавам ви, че това няма да се повтори.

Последва дълго мълчание.

— Ако някога ми потрябва адвокат, госпожице Евънс — накрая каза Томас Хенри, — бих искал вие да ме защитавате.

Тя облекчено се усмихна.

— Обещавам.

Директорът въздъхна.

— Добре. Поговорете с Кемал. Ако още веднъж направи нещо такова, боя се, че ще трябва да...

— Ще поговоря с него. Благодаря ви, господин Хенри.

Кемал я чакаше в коридора.

— Да си вървим — лаконично каза Дейна.

— Ножът при него ли остана?

Тя не си направи труд да му отговори.

— Извинявай, Дейна — рече Кемал по пътя.

— Е, засега решиха да не те изхвърлят от училище. Виж, Кемал...

— Добре. Повече няма да нося ножове.

Когато се прибраха, Дейна каза:

— Трябва да се върна в студиото. Детегледачката ще пристигне всеки момент. Довечера ще трябва хубавичко да си поприказваме.

След края на вечерната емисия Джеф се обърна към Дейна и каза:

— Изглеждаш притеснена, скъпа.

— Така е. Заради Кемал. Не знам какво да правя с него, Джеф. Днес пак ме вика директорът. Освен това напуснаха още две икономки.

— Той е страхотно хлапе. Просто има нужда от време да загрее.

— Възможно е. Джеф?

— Да?

— Надявам се, че не съм допуснала ужасна грешка, като го доведох тук.

Кемал я чакаше.

— Седни — каза тя. — Трябва да поговорим. Крайно време е да започнеш да се подчиняваш на правилата и да престанеш със сбиванията в училище. Знам, че другите момчета те тормозят, но все някога трябва да се разбереш с тях. Ако продължиш да се биеш, господин Хенри ще те изхвърли от училище.

— Не ми пука.

— На мен обаче ми пука. Искам да имаш бъдеще, което не е възможно без образование. Господин Хенри прави компромис, но...

— Майната му.

— Кемал! — Дейна импулсивно го зашлеви през лицето.

И мигновено съжали. Кемал я зяпна смаяно, скочи, избяга в кабинета и затръшна вратата.

Телефонът иззвъня. Дейна вдигна слушалката. Обаждаше се Джеф.

— Дейна...

— Скъпи, аз... аз... в момента не мога да разговарям. Прекалено съм разстроена.

— Какво се е случило?

— Кемал. Невъзможен е!

— Дейна...

— Да?

— Постави се на негово място.

— Какво?

— Помисли. Обичам те. Ще ти се обадя по-късно.

„Да се поставя на негово място ли? Това е глупаво — каза си Дейна. — Откъде мога да зная какво изпитва Кемал? Аз не съм дванайсетгодишно сираче с една ръка, преживяло всички ужаси на войната.“ Тя стана, отиде в спалнята и отвори вратата на гардероба. Преди да пристигне Кемал, Джеф често оставаше да спи в апартамента, затова част от дрехите му бяха тук: панталони, ризи и вратовръзки, пуловер и спортно сако.

Дейна извади някои от тях и ги остави на леглото. Съблече се, взе гащетата на Джеф и започна да ги обува с лявата си ръка. Изгуби равновесие и падна. Трябваша ѝ още два опита, за да успее. После взе една от ризите и се опита да я облече отново само с една ръка. Отне ѝ цели три минути. Наложиха се да седне на леглото, за да обуе панталона. Едва успя да вдигне ципа. Пуловерът ѝ отне още две минути.

Седна да си поеме дъх. Ето какво преживяваше Кемал всяка сутрин. И това беше само началото. Трябваше да се къпе, да си мие зъбите и да се реши. Ами миналото му? Ужасите на войната, смъртта на родителите му, сестра му и приятелите му...

„Джеф има право — помисли си тя. — Прекалено бързам. Той се нуждае от време, за да свикне. Никога няма да го изоставя. Баща ми ни заряза с майка ми и аз никога не му го простих. Трябва да има тринайсета Божя заповед: Не напускай онези, които те обичат.“

Докато отново се преобличаше, се замисли за текстовете на песните, които Кемал постоянно слушаше. Дисковете на Бритни Спийърс, „Бакстрийт Бойс“, „Лимп Бизкит“. „Не искам да те изгубя“, „Имам нужда от теб тази нощ“, „Докато ме обичаш“, „Просто искам да съм с теб“, „Нуждая се от обич“.

Всички бяха за самота и копнеж.

Тя взе бележника на Кемал. Наистина, по повечето предмети той имаше слаби оценки, но имаше отличен по математика. „Този отличен е най-важен — помисли си Дейна. — Там Кемал наистина е блестящ. Там има бъдеще. Ще поработим по другите оценки.“

Влезе в кабинета. Момчето лежеше със затворени очи на леглото си. По бледото му лице се стичаха сълзи. Дейна го погледна за миг, после се наведе и го целуна по бузата.

— Много съжалявам, Кемал — прошепна тя. — Прости ми.

„Утрото е по-мъдро от вечерта.“

Рано на следващата сутрин Дейна заведе Кемал при известния доктор ортопед Уилям Уилкокс. След прегледа лекарят помоли момчето да почака в коридора и й каза:

— Госпожице Евънс, поставянето на протеза струва двайсет хиляди долара, а Кемал е едва дванайсетгодишен. Тялото му ще продължава да расте до седемнайсет-осемнайсет години. На всеки няколко месеца ще му трябва нова протеза. Това просто не е практично.

Сърцето на Дейна се сви.

— Разбирам. Благодаря ви, докторе. Навън каза на Кемал:

— Не се безпокой, миличък. Ще намерим начин.

Остави го в училище и се запъти към студиото. На няколко преки от УТН мобифонът ѝ иззвъня.

— Ало?

— Дейна, Мат се обажда. По обед в полицията ще има пресконференция за убийството на Уинтроп. Искам да я отразиш. Ще ти пратя оператор. Историята се разраства с всяка минута, а ченгетата нямат абсолютно никакви улики.

— Ще отида, Мат.

— На втора линия ви търси кметът — съобщи секретарката на началника на полицията Дан Бърнет.

— Предай му, че разговарям с губернатора — изсумтя той и каза в слушалката: — Да, господин губернатор. Знам... Да, господин губернатор. Мисля... Сигурен съм, че можем... Веднага Щом... Ясно. Дочуване, господин губернатор.

— На четвърта линия е шефът на пресслужбата на Белия дом.

Така продължаваше цяла сутрин.

По обед заседателната зала в Общинския съвет на Индиана Авеню 300 в центъра на Вашингтон беше претъпкана с представители на медиите. Бърнет влезе и се запъти към подиума.

— Тишина, моля. — Той изчака. — Преди да отговоря на въпросите ви искам да направя изявление. Жестокото убийство на Гари Уинтроп е огромна загуба не само за всички нас, но и за света, и следствието ще продължи до разкриването на виновниците за това ужасно престъпление. Очаквам въпросите ви.

Един от репортерите се изправи.

— Господин Бърнет, полицията има ли някакви улики?

— Към три часа през нощта са видени двама мъже да товарят бял бус в отбивката пред дома на Гари Уинтроп. Действията им изглеждали подозрителни и свидетелят записал регистрационния номер. Колата се оказа крадена.

— Полицията знае ли какво е взето от къщата?

— Липсват десетина ценни картини.

— Нещо друго?

— Не.

— Пари и бижута?

— Бижутата и парите са непокътнати. Крадците са се интересували само от картините.

— Господин началник, в къщата не е ли имало алармена система и ако е имало, била ли е включена?

— Според иконома нощем винаги била включена. Крадците са открили начин да я заобиколят. Все още не сме сигурни как.

— Как са проникнали в къщата?

Дан Бърнет се поколеба.

— Интересен въпрос. Нямаше признаци за взлом. Засега не знаем откъде са влезли.

— Възможно ли е да е вътрешна работа?

— Според нас не. Персоналът на Гари Уинтроп е при него от много години.

— Гари Уинтроп сам ли е бил в къщата?

— Доколкото ни е известно, да.

— Имате ли списък на откраднатите картини? — извика Дейна.

— Да. Всички те са добре известни. Списъкът е предаден на музеите, търговците на произведения на изкуството и на колекционерите. В момента, в който някоя от тях се появи, престъпникът ще бъде открит.

„Убийците знаят това, така че няма да посмеят да продадат картините — озадачено си помисли Дейна. — Тогавя какъв е бил смисълът да ги крадат? И да извършат убийство? И защо не са взели парите и бижутата? Има нещо гнило.“

Опелото на Гари Уинтроп беше в Националната катедрала, шестата по големина църква в света. Околните улици бяха затворени. Агенти от Секретната служба и вашингтонски полицаи обезопасяваха района. В катедралата бяха вицепрезидентът на Съединените щати, десетина сенатори и конгресмени, един съдия от върховния съд, двама министри и много видни личности от различни държави. В небето кръжаха полицейски и телевизионни хеликоптери. Пред катедралата се бяха събрали стотици хора — едни дошли да изразят почитта си, други — да позяпат.

Дейна отразяваше службата с два репортерски екипа. В катедралата бе тихо.

— Неведоми са пътищата Господни — напевно говореше свещеникът. — Семейство Уинтроп винаги са дарявали милиарди долари на училища и черкви, на гладни и бездомни. Но също така самоотвержено раздаваха времето и таланта си. Гари Уинтроп продължи семейната традиция. Не ни е дадено да знаем защо трябваше толкова жестоко да изгубим тези хора. В известен смисъл обаче те остават с нас, защото тяхното наследство ще живее вечно. Винаги ще се гордеем с онова, което направиха за нас...

„Бог не бива да оставя хората да умират от толкова ужасна смърт“ — тъжно си помисли Дейна.

Обади се майка ѝ.

— С приятелите ми гледахме репортажа ти, Дейна. Когато говореше за рода Уинтроп, за момент ми се стори, че ще се разплачеш.

— Разплаках се, мамо. Наистина се разплаках.

Вечерта Дейна дълго се мята в леглото си. Когато най-последно заспа, сънува безумен калейдоскоп от пожари, автомобилни катастрофи и убийства. Посред нощ внезапно се събуди. „Петима души от едно семейство, убити за по-малко от година? Невероятно.“

ГЛАВА 4

— Какво искаш да кажеш, Дейна?

— Мат, пет убийства в едно семейство за по-малко от година са прекалено много, за да са съвпадение.

— Ако не те познавах по-добре, Дейна, щях да те пратя на психиатър. Да не смяташ, че има някакъв заговор? И кой стои зад него? Фидел Кастро ли? ЦРУ? Оливър Стоун? За Бога, не знаеш ли, че след убийството на всяка известна личност се появяват стотици различни теории за заговори? Миналата седмица дойде един тип, според който Линдън Джонсън бил убил Ейбрахам Линкълн. Вашингтон винаги се е давел в теории за заговори.

— Мат, готови сме да пуснем „Престъпна граница“. Нали искаше да започнем с нещо голямо? Е, ако съм права, това е най-добрата ни възможност.

Мат Бейкър я погледна внимателно, после каза:

— Губиш си времето.

— Благодаря, Мат.

Архивът на „Уошингтън Трибюн“ беше в мазето на сградата. Тук имаше хиляди записи на информационни емисии, всички грижливо каталогизирани.

Лора Лий Хил, привлекателна четиридесетинагодишна брюнетка, вдигна глава от последните записи, които редеше и каза:

— Здравсти, Дейна. Гледах репортажа ти за погребението. Страхотна беше.

— Благодаря.

— Ужасна трагедия.

— Наистина — съгласи се Дейна.

— Това е то животът — мрачно каза Лора Лий Хил. — Е, какво има?

— Искам да видя записи на семейство Уинтроп.

— Нещо конкретно?

— Не. Просто искам да получа представа за тях.

— Мога да ти дам представа. Те бяха светци.

— Всички твърдят така.

Лора Лий Хил се изправи.

— Надявам се, че имаш много свободно време, мила. Имаме тонове лента за тях.

— Чудесно. Не бързам за никъде.

Лора я отведе при едно бюро с видеомонитор.

— Веднага се връщам. — Върна се след пет минути с купчина касети. — Можеш да започнеш с това. Ще ти донеса още.

Дейна погледна записите. „Може би наистина съм параноичка. Но ако съм права...“

Зареди първата касета. На екрана се появи снимка на поразително красив мъж с прекрасно изваяно лице. Имаше буйна тъмна коса, искрени сини очи и волева брадичка. До него стоеше момче. Коментаторът каза:

— Тейлър Уинтроп създаде нов лагер за бедни деца. С него е синът му Пол, готов да се присъедини към купона. Това е десетият лагер, който Тейлър Уинтроп строи. Проектът му предвижда още най-малко десет и...

Дейна натисна един от бутоните и сцената се промени. Тейлър Уинтроп, вече по-възрастен и със сиви кичури, се ръкуваше с група мъже.

— ... току-що потвърди, че е назначен за съветник в НАТО. Тейлър Уинтроп заминава за няколко седмици за Брюксел, за да...

Следващата сцена: моравата на Белия дом. Тейлър Уинтроп стоеше до президента, който казваше:

— ... и го назначих за ръководител на Федералното управление за проучване. Тази институция ще помага на развиващите се държави по целия свят и аз не се сещам за по-подходящ кандидат от Тейлър Уинтроп...

Дейна отново натисна бутона и на екрана се появи летище „Леонардо да Винчи“ в Рим. Тейлър Уинтроп слизаше от самолет.

— Няколко държавни глави дойдоха да посрещнат Тейлър Уинтроп, който пристигна за търговските преговори между Италия и

Съединените щати. Фактът, че президентът избра господин Уинтроп да ги води, показва колко са важни...

„Този човек се е занимавал с всичко“ — помисли си Дейна.

Следващият запис показваше Тейлър Уинтроп с президента на Франция.

— Тейлър Уинтроп току-що подписа търговски договор с Франция...

Нов запис. Съпругата на Тейлър Уинтроп, Мадлин, пред лагер с група момчета и момичета.

— Днес Мадлин Уинтроп откри нов център за деца, жертви на тормоз, и...

Показаха собствените ѝ деца, които играеха в семейната ферма в Манчестър, щата Вермонт.

Друга сцена: Тейлър Уинтроп в Белия дом. Зад него стояха жена му, двамата му красиви синове Гари и Пол и прелестната му дъщеря Джули. Президентът го награждаваше с Медала на свободата.

— ... за всеотдайната му служба на родината и за огромните му постижения връчвам на Тейлър Уинтроп най-високото гражданско отличие — Медала на свободата.

После:

Джули караше ски...

Гари основаваше фондация за млади художници...

И отново Овалният кабинет. Побелелият Уинтроп и жена му стояха до президента.

— Току-що назначих Тейлър Уинтроп за посланик в Русия. Знаем, че са ви известни безбройните му заслуги за страната, и съм щастлив, че той прие този пост, вместо да прекарва дните си в игра на голф. — Журналистите избухнаха в смях.

А после започнаха нещастията. Дейна зареди нова касета. На екрана се появи изгорялата къща в Аспен, Колорадо.

— Началникът на полицията в Аспен потвърди, че посланик Уинтроп и съпругата му Мадлин са загинали в ужасния пожар. Пожарникарите са били повикани през нощта и са пристигнали за петнайсет минути, но вече е било прекалено късно. Според полицейския началник Нейджъл причината за пожара е проблем с електрическата инсталация. Господин и госпожа Уинтроп са известни

в цял свят със своята филантропия и с всеотдайната си служба на родината...

Следващият запис: Франция, стръмен път на Ривиерата.

— Ето завоя, на който колата на Пол Уинтроп е излязла от пътя и е паднала в пропастта. Според патоанатома той е умрял мигновено. Не е имало други пътници. Полицията разследва причината за катастрофата. Нека ви напомня, че само преди два месеца родителите на Пол Уинтроп загинаха по време на пожар в дома си в Аспен, Колорадо...

Дейна натисна бутона. Ски-писта в Джуно, Аляска.

— ... Това е мястото на трагичния инцидент, който се случи снощи. Властите не са сигурни защо Джули Уинтроп, иначе отлична скиорка, е била сама през нощта на тази писта, която е била затворена. Следствието продължава. През септември, само преди месец и половина, братът на Джули Пол загина при автомобилна катастрофа във Франция, а през юли тази година родителите ѝ изгоряха в пожар. Президентът изрази съболезнованията си...

Нов запис: домът на Гари Уинтроп в северозападната част на Вашингтон. Наоколо се тълпяха репортери.

— Каква трагедия! Гари Уинтроп, последният от прочутото семейство Уинтроп, беше застрелян от крадци. Рано тази сутрин един служител от охраната забелязал, че лампичката на алармената инсталация не свети, влязъл в къщата и открил трупа на господин Уинтроп. Бил е убит с два изстрела. Очевидно крадците са сваляли ценните картини и той им е попречил. Гари Уинтроп е петият, последният от семейството, загинал тази година.

Дейна изключи монитора и дълго седя неподвижно. „Кой би искал да унищожи такова семейство? Кой? Защо?“

Уговори си среща със сенатор Пери Леф в офис-сградата на Сената. Леф беше петдесетинагодишен, сериозен и спокоен мъж.

Когато въведеха Дейна, той се изправи.

— С какво мога да ви бъда полезен, госпожице Евънс?

— Научих, че сте работили с Тейлър Уинтроп, господин сенатор.

— Да. Участвали сме заедно в няколко комисии.

— Какъв човек беше той, господин сенатор?

Леф я погледна за миг.

— С удоволствие ще отговоря на въпроса ви. Тейлър Уинтроп беше един от най-чудесните хора, които познавам. И най-забележителното в него беше отношението му към хората. Той наистина се вълнуваше за тях. Полагаше всички усилия, за да направи света по-добър. Винаги ще ми липсва и случилото се със семейството му е ужасно.

Дейна разговаряше с Нанси Патчин, една от секретарките на Тейлър Уинтроп, шестдесетинагодишна жена с набръчкано лице и тъжни очи.

— Дълго ли работихте при господин Уинтроп?

— Петнайсет години.

— Предполагам, че за това време добре сте го опознали.

— Да, разбира се.

— Опитвам се да получа представа за него като човек...

— Ще ви кажа точно какъв човек беше той, госпожице Евънс. Когато открихме, че синът ми страда от амиотрофична латерална склероза,^[1] Тейлър Уинтроп го заведе при собствените си лекари и плати всички разходи. Когато синът ми почина, господин Уинтроп плати за погребението и ме прати в Европа да се възстановя. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Той беше най-прекрасният, най-щедрият човек на света.

Дейна си уговори среща с генерал Виктор Бустър, директор на ФУП, Федералното управление за проучване, което бе оглавявал Тейлър Уинтроп. Отначало Бустър отказа да разговаря с нея, но когато разбра за какво се отнася, се съгласи да я приеме.

Малко преди обяд тя потегли към ФУП, което се намиреше близо до Форт Мийд в Мериленд. Осемдесет и двата акра заградена площ бяха строго охранявани. Многобройните сателитни антени не се виждаха — те бяха скрити зад гъста гора.

Дейна спря до два и половина метровата ограда, завършваща отгоре с бодлива тел, каза името си и подаде шофьорската си книжка на въоръжения пазач и минута по-късно я пропуснаха до затворен

портал с наблюдателна камера. Тя отново каза името си и порталът автоматично се отвори.

Пред огромната бяла административна сграда я посрещна мъж в цивилно облекло.

— Аз ще ви заведа в кабинета на генерал Бустър, госпожице Евънс.

Качиха се с асансьор на петия етаж и влязоха в просторен външен офис, в който работеха две секретарки.

— Генералът ви очаква, госпожице Евънс — каза едната. — Заповядайте, моля. — Жената натисна един от бутоните на бюрото си и вратата на вътрешния кабинет се отвори.

Дейна се озова в огромна стая със звукоизолирани тавани и стени. Посрещна я висок, строен, привлекателен мъж на около четиридесет години. Той протегна ръка.

— Аз съм майор Джак Стоун, помощник на директора. — Майорът посочи мъжа зад бюрото. — Това е генерал Бустър.

Виктор Бустър беше чернокож, с грубо изсечено лице и непроницаеми обсидианови очи. Бръснатата му глава лъщеше.

— Седнете — с дълбок, мрачен глас каза той.

— Благодаря, че ме приехте, господин генерал.

— Искате да разговаряме за Тейлър Уинтроп.

— Да.

— Статия ли пишете за него, госпожице Евънс?

— Ами, аз...

Гласът му стана суров.

— Няма ли да оставите мъртвите да почиват в мир, скапани журналисти такива? Само вадите кирливите ризи на хората.

Дейна се смая.

Джак Стоун изглеждаше смутен. Тя се овладя.

— Генерал Бустър, уверявам ви, просто се опитвам да получа представа за Тейлър Уинтроп като човек. Ще съм ви много признателна за всяка информация, която можете да ми дадете.

Генералът се наведе напред.

— Не знам какво целите, но едно ще ви кажа. Когато Тейлър Уинтроп беше шеф на ФУП, аз работех под негово ръководство. Управлението никога не е имало по-добър директор от него. Всички му се възхищаваха. — Лицето му се напрегна. — Честно казано,

госпожице Евънс, аз не обичам пресата. Гледах репортажите ви от Сараево. Вашата сантименталност изобщо не ни помагаше.

Дейна се мъчеше да сдържи гнева си.

— Аз не бях там, за да ви помогна, господин генерал. Бях там, за да показвам невинните...

— Няма значение. За ваша информация, Тейлър Уинтроп беше един от най-великите държавници на тази страна. — Той впи очи в нейните. — Ако се каните да плюете на паметта му, ще си създадете много врагове. Ще ви посъветвам нещо. Не си търсете белята, че ще загазите. Обещавам ви. Предупреждавам ви да стоите настрана. Довиждане, госпожице Евънс.

Дейна го изгледа за миг, после се изправи.

— Много ви благодаря, господин генерал. — И излезе от кабинета.

Джак Стоун я настигна.

— Ще ви изпратя.

В коридора Дейна дълбоко си пое дъх и ядосано каза:

— Винаги ли се държи така?

Майорът въздъхна.

— Извинявам се от негово име. Понякога е малко рязък. Не искаше да ви наговори такива неща.

— Нима? Имах чувството, че говори абсолютно сериозно.

— Съжалявам. — Стоун понечи да се обърне, но тя го задържа.

— Почакайте. Искам да поговоря с вас. Сега е дванайсет. Какво ще кажете да обядваме заедно?

Майорът хвърли поглед към вратата на офиса.

— Добре. В „Шолс Колониъл“ след час. Става ли?

— Чудесно. Благодаря ви.

— Не бързайте да ми благодарите, госпожице Евънс.

Заведението беше полупразно. Стоун спря на прага за миг, за да се увери, че не познава нито един от посетителите, после седна при Дейна.

— Генерал Бустър ще ме скапе, ако научи, че съм разговарял с вас. Вижте, той иначе е прекрасен човек и отлично се справя с работата си. — Майорът се поколеба. — Просто... не обича пресата.

— Забелязах — сухо отвърна Дейна.

— Трябва да се разберем за нещо, госпожице Евънс. Този разговор е абсолютно неофициален.

— Ясно.

Те си взеха табли и си избраха храна. Когато отново седнаха на масата, Стоун каза:

— Не искам да останете с погрешно впечатление за нашата организация. Ние сме добри хора. Тъкмо затова се занимаваме с тази работа. Помагаме на развиващите се страни.

— Оценявам го.

— Какво ви интересува за Тейлър Уинтроп?

— Всички го представят като светец. Все трябва да е имал някакви недостатъци.

— Имаше — призна майорът. — Първо ще ви кажа хубавите неща. Тейлър Уинтроп наистина мислеше за хората. — Той замълча за миг. — Помнеше рождените дни и годишнини от сватбата и всички, които работеха с него, го обожаваха. Беше умен и проникателен. Справяше се с всякакви проблеми. И въпреки че работеше всеотдайно, не оставяше семейството си на заден план. Много обичаше жена си и децата си.

— Ами недостатъците?

— Тейлър Уинтроп беше магнит за жените — неохотно отвърна Джак Стоун. — Беше обаятелен, красив, богат и влиятелен. Нито една жена не можеше да му устои. И от време на време... се подхлъзваше. Имаше няколко любовни връзки, но ви уверявам, че не бяха сериозни.

— Майор Стоун, сецате ли се за някой, който да е имал причина да убие Тейлър Уинтроп и семейството му?

Джак Стоун остави вилицата си.

— Моля?

— Човек като него не може да не е имал врагове.

— Госпожице Евънс... да не би да намеквате, че семейство Уинтроп са били убити?

— Просто питам.

Той се замисли за миг и поклати глава.

— Не. Това е абсурдно. Тейлър Уинтроп никога през живота си не е наранил никого. Ако поговорите с приятелите му и хората, които са работили с него, ще го разберете.

— Ще ви кажа какво научих досега — рече Дейна. — Тейлър Уинтроп е бил...

Джак Стоун вдигна ръка.

— Колкото по-малко знам, толкова по-добре, госпожице Евънс. Така ще съм ви от по-голяма полза, ако разбирате какво искам да кажа.

Тя озадачено го погледна.

— Не съвсем.

— Честно казано, за ваше добро е да оставите всичко това. Ако все пак продължите, бъдете внимателна. — Майорът се изправи и излезе от ресторанта.

Дейна остана още известно време, замислена за чутото. „Значи Тейлър Уинтроп не е имал врагове. Може би не подхождам правилно. Ами ако някое от децата му е имало смъртен враг? Или жена му?“

Дейна разказа на Джеф за обяда с майор Джак Стоун.

— Интересно. А сега?

— Искам да се срещна с някои от хората, които са познавали децата на Уинтроп. Пол Уинтроп е бил сгоден за някоя си Хариет Бърк. Били са заедно почти година.

— Чел съм за тях. — Той се поколеба. — Скъпа, знаеш, че изцяло те подкрепям...

— Разбира се, Джеф.

— Но я си представи, че грешиш? Нещастните случаи не са нещо необичайно. Колко време ще ти отнеме това?

— Не много — обеща Дейна. — Ще направя само още някои проверки.

Хариет Бърк живееше в красив мезонет в северозападната част на Вашингтон. Бе стройна тридесетинагодишна блондинка с приятна усмивка.

— Благодаря, че приехте да се срещнем — каза Дейна.

— Не съм съвсем сигурна защо го направих, госпожице Евънс. Споменахте, че се отнасяло за Пол.

— Да. — Дейна внимателно подбра думите си. — Нямам намерение да се ровя в личния ви живот, но вие с Пол сте били сгодени

и съм убедена, че сте го познавали по-добре от всеки друг.

— Ще ми се да си мисля така.

— Искам да науча повече за него като човек.

Хариет Бърк се замисли.

— Пол не беше като другите мъже — накрая тихо отвърна тя. — Страстно обичаше живота. Беше мил и грижовен към хората. Можеше да е много забавен. Не се взимаше прекалено на сериозно. Беше страхотен за компания. Щяхме да се женим през октомври. — Младата жена замълча за миг. — Когато загина, имах... имах чувството, че и аз съм умряла. — Хариет погледна репортерката и прибави: — И продължавам да се чувствам така.

— Ужасно съжалявам — каза Дейна. — Знаете ли дали е имал врагове, някой, който да е имал причина да го убие?

Очите на Хариет Бърк се насълзиха.

— Ако го бяхте познавали, нямаше да зададете този въпрос.

Следващата среща на Дейна бе със Стив Рексфорд, бившия иконом на Джули Уинтроп, елегантен англичанин на средна възраст.

— С какво мога да ви помогна, госпожице Евънс?

— Имам няколко въпроса за Джули Уинтроп.

— Да?

— Колко време работихте при нея?

— Четири години и девет месеца.

— Харесвахте ли я?

Рексфорд се усмихна.

— Тя беше невероятно мила, прелестна дама във всяко отношение. Не... Не повярвах на ушите си, когато чух по новините за нещастния случай.

— Джули Уинтроп имаше ли врагове?

Икономът се намръщи.

— Моля?

— Госпожица Уинтроп имала ли е връзка с някого, когото може да е... зарязала? Или някой просто да е имал зъб, на нея или на семейството ѝ?

Стив Рексфорд бавно поклати глава.

— Госпожица Джули не беше такъв човек. Не можеше да нарани никого. Не. Тя щедро раздаваше и времето, и състоянието си. Всички я обичаха.

Дейна внимателно се вгледа в него. Очевидно говореше сериозно. Всички говореха сериозно. „Какво правя аз, по дяволите? — зачуди се тя. — Чувствам се като Дейна Кихот. Само че няма вятърни мелници.“

Следващият в списъка ѝ беше Морган Ормънд, директор на Джорджтаунската художествена галерия.

— Разбрах, че искате да разговаряме за Гари Уинтроп.

— Да. Питам се...

— Смъртта му е огромна загуба. Нашият народ изгуби своя най-голям покровител на изкуството.

— Господин Ормънд, в света на изкуството има огромна конкуренция, нали?

— Конкуренция ли?

— Сигурно понякога се случва няколко души да се стремят да купят една и съща творба и да...

— Разбира се. Но не и с господин Уинтроп. Той имаше невероятна лична колекция и в същото време раздаваше щедри дарения на музеите. Не само на нашата галерия — благотворителната му дейност обхващаше целия свят. Мечтаеше да направи голямото изкуство достъпно за всички.

— Знаете ли дали е имал врагове...

— Гари Уинтроп ли? Не. Категорично.

Последната среща бе с Розалинд Лопес, лична прислужница на Мадлин Уинтроп в продължение на петнадесет години. Сега работеше във фирмата за доставки на съпруга си.

— Благодаря, че се съгласихте да се срещнем, госпожо Лопес. Искан да поговорим за Мадлин Уинтроп.

— Бедната госпожа. Тя... тя беше най-милият човек на света.

„Това започва да ми прилича на развален грамофон“ — помисли си Дейна.

— Каква ужасна смърт!

— Да — съгласи се Дейна. — Работили сте при нея много време.

— О, да.

— Знаете ли дали по някакъв начин не е обидила някого, дали не си е създавала врагове?

Розалинд Лопес я погледна изненадано.

— Врагове ли? Не, госпожо. Всички я обичаха.

„Направо си е развален грамофон“ — реши Дейна.

„Сигурно съм сгрешила — на връщане към офиса си каза тя. — Въпреки всичко, смъртта на цялото семейство трябва да е съвпадение.“

Отиде при Мат Бейкър. Посрещна я Аби Ласман.

— Здравсти, Дейна.

— Мат чака ли ме?

— Да. Влизай.

Когато влезе в кабинета му, Бейкър вдигна поглед.

— Как е днес Шерлок Холмс?

— Елементарно, драги Уотсън. Сбъркала съм. Тук няма никаква сензация.

---

[1] Фатално невромускулно заболяване. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Съобщението на майка ѝ я свари неподготвена.

— Дейна, скъпа, имам невероятна новина.

— Да, мамо?

— Ще се омъжвам.

— Какво?! — смая се Дейна.

— Да. Отидох на гости на една приятелка в Уестпорт, Кънектикът, и тя ме запозна с него.

— Радвам се за теб, мамо. Това е чудесно.

— Той е... той е толкова... — Майка ѝ се изкиска. — Не мога да го опиша, но е възхитителен. Ще ти хареса.

— Откога го познаваш? — предпазливо попита Дейна.

— От достатъчно време, скъпа. Ние сме точно един за друг. Извадих страхотен късмет.

— Той работи ли нещо?

— Престани да се държиш като баща ми. Разбира се, че работи. Той е преуспяващ застрахователен агент. Казва се Питър Томкинс. Има великолепна къща в Уестпорт и нямам търпение да дойдете с Кимбал, за да ви запозная е него. Нали ще дойдете?

— Разбира се.

— Питър също много иска да се запознае с теб. Постоянно разправя на всички колко си известна. Сигурна ли си, че ще можеш да отделиш време?

— Да. — Дейна нямаше предавания през почивните дни. — Ще ми бъде приятно.

— Скоро ще се запознаеш с баба си — каза Дейна, когато го взе от училище. — Ще бъдем истинско семейство, миличък.

— Върха.

Тя се усмихна.

— Все не успявам да ти насмогна на жаргона.

Рано сутринта в събота Дейна и Кемал потеглиха за Кънектикът.
— Това ще е чудесно за всички — увери момчето тя. — Дядовците и бабите обожават да глежат внуците си. А и ще можеш да им гостуваш.

— И ти ще си там, нали? — нервно попита Кемал.

Дейна стисна ръката му.

— Да.

Къщата на Питър Томкинс се оказа очарователна стара вила на Блайнд Брук Роуд, край която течеше поточе.

— Хей, гот е — каза Кемал.

Дейна разроши косата му.

— Радвам се, че ти харесва. Често ще идваме тук.

Входната врата се отвори и на прага застана Айлийн Евънс. По лицето ѝ все още личаха следи от някогашна красота, ала горчивината беше замазала миналото с груба четка. До госпожа Евънс се появи приятен наглед мъж на средна възраст с широка усмивка.

Айлийн се втурна и прегърна дъщеря си.

— Дейна, скъпа! А ето го и Кимбал!

— Мамо...

— Значи това е прочутата Дейна Евънс, а? — обади се Питър Томкинс. — Разказах на всичките си клиенти за теб. — Той се обърна към Кемал. — А това е момчето. — Застрахователният агент забеляза празния му ръкав. — Ти не ми каза, че е сакато.

Дейна се вледени. На лицето на Кемал се изписа стъписване.

Питър Томкинс поклати глава.

— Ако имаше застраховка в нашата фирма, сега щеше да е милионер. — Той посочи към вратата. — Влизайте. Сигурно сте гладни.

— Вече не — напрегнато рече Дейна и погледна Айлийн. — Връщаме се във Вашингтон.

— Съжалявам, Дейна, аз...

— И аз съжалявам. Надявам се, че не допускаш огромна грешка. Желая ви всичко хубаво на сватбата.

— Дейна...

Дейна и Кемал се върнаха в колата и потеглиха. Айлийн смаяно ги проследи с поглед.

— Какво толкоз пък казах? — удивено попита Питър Томкинс.

— Нищо, Питър — въздъхна Айлийн Евънс. — Нищо.

По обратния път Кемал мълчеше. Дейна от време на време хвърляше поглед към него.

— Ужасно съжалявам, миличък. Някои хора просто са...

— Той е прав — горчиво отвърна момчето. — Аз съм сакат.

— Не си сакат — възрази тя. — За човек не се съди по броя на ръцете и краката му, а по това какво представлява.

— Нима? И какво представлявам аз?

— Ти имаш боен дух. Гордея се с теб. Знаеш ли, онзи дебелак беше прав за едно — гладна съм. Предполагам, че това не те интересува, но в момента виждам напред ресторант на „Макдоналдс“.

Кемал се усмихна.

— Супер.

След като Кемал си легна, Дейна седна в дневната да помисли и започна да превключва новинарските канали. Всички предаваха материали за убийството на Гари Уинтроп.

— ... с надеждата, че откраднатият бус може да насочи следователите към убийците...

— ... два куршума от берета. Полицията проверява всички магазини за оръжие, за да...

— ... и бруталното убийство на Гари Уинтроп в скъпия северозападен квартал доказва, че никой не е...

Нещо я глождеше и дълго не успя да заспи. Когато на сутринта се събуди, изведнъж осъзна какво не ѝ е давало мира. Парите и бижутата бяха непокътнати. Защо убийците не ги бяха взели?

Тя стана и докато си правеше кафе си спомни пресконференцията на началника на полицията Дан Бърнет.

„Имате ли списък на откраднатите картини?“

„Да. Всички те са добре известни. Списъкът е предаден на музеите, търговците на произведения на изкуството и на колекционерите. В момента, в който някоя от тях се появи, престъпникът ще бъде открит.“

„Крадците сто на сто са знаели, че няма да могат лесно да продадат плячката — помисли си Дейна. — Това означава, че обирът е бил организиран от богат колекционер, който възнамерява да запази картините за себе си. Но няма такъв човек ще се остави в ръцете на двама убийци?“

В понеделник сутринта, когато Кемал се събуди, Дейна му приготви закуска и го заведе на училище.

— Приятен ден, миличък.

— Чао, Дейна.

След като го видя да влиза в сградата, тя се отправи към полицейския участък на Индиана Авеню.

Пак валеше сняг.

Детектив Финикс Уилсън, който ръководеше следствието на убийството на Гари Уинтроп, бе опитен в полицейската работа мизантроп с няколко белега, показващи как е станал такъв. Когато Дейна влезе в кабинета му, той вдигна глава от бюрото си.

— Никакви интервюта — изсумтя детективът. — Когато се появи нова информация за убийството на Уинтроп, ще я чуете на пресконференцията заедно с всички останали.

— Не съм дошла да разговаряме за това — каза Дейна.

Той я изгледа скептично.

— Нима?

— Да. Интересуват ме откраднатите картини. Предполагам, че имате списъка им.

— И какво от това?

— Бихте ли ми дали копие?

— Защо? — подозрително попита детектив Уилсън. — Какво сте намислили?

— Искам да видя какво са откраднали убийците. Може би ще направя предаване за това.

Детективът я погледна замислено.

— Добра идея. Колкото повече се разпространи информацията за картините, толкова по-малка е вероятността убийците да ги продадат. — Той се изправи. — Взели са дванайсет платна и са оставили много повече. Сигурно ги е домързяло да ги носят всичките. Напоследък е трудно да си намериш сигурни помощници. Ще ви донеса списъка.

Върна се след няколко минути и подаде на Дейна два листа.

— Това са откраднатите картини. А това е другият списък.

Тя озадачено го погледна.

— Какъв друг списък?

— На всички платна, които е притежавал Гари Уинтроп, включително онези, които убийците са оставили.

— А, да, благодаря. Признателна съм ви.

В коридора Дейна прегледа списъците. Прочетеното я смути. Тя се запъти към „Кристис“, световноизвестната акционерска къща. Снегът се усилваше и тълпите бързаха да напазаруват за Коледа и да се върнат в топлите си домове и офиси.

Управителят на „Кристис“ веднага я позна.

— Божичко! Каква чест, госпожице Евънс. С какво можем да ви помогнем?

— Имам два списъка на картини — поясни тя. — Ще съм ви благодарна, ако някой ми каже колко струват.

— Разбира се. За нас ще е удоволствие. Насам, моля...

След два часа Дейна влезе в кабинета на Мат Бейкър и каза:

— Става нещо много странно.

— Пак ли се връщаме на теорията за заговора?

— Виж сам. — Тя му подаде по-дългия от двата списъка. — Това са всички произведения на изкуството, собственост на Гари Уинтроп. Току-що бях в „Кристис“ и поисках да оценят платната.

— Хей, тук има адски скъпи неща! Ван Гог, Халс, Матис, Моне, Пикасо, Мане. — Той вдигна поглед. — И?

— А сега виж този списък. — Дейна му даде листа с откраднатите картини.

Мат го прочете на глас.

— Камий Писаро, Мари Лоренсин, Пол Кле, Морис Ютрило, Анри Лебаск. Е?

— Цената на много от платната в пълния списък е над десет милиона — бавно отвърна Дейна. — Повечето от тези в краткия списък струват най-много двеста хиляди.

Мат Бейкър премигна.

— Крадците са взели по-евтините картини, така ли?

— Да. — Тя се наведе напред. — Мат, ако са били професионални крадци, щяха да вземат също парите и бижутата. Искали са да си помислим, че някой ги е наел да откраднат само по-ценните картини. Обаче според тези списъци те не са разбирали нищо от изкуство. Тогава защо всъщност са ги наели? Гари Уинтроп не е имал оръжие. Защо са го убили?

— Искаш да кажеш, че обирът е инсценировка и действителната им цел е била да го убият?

— Не се сещам за друго обяснение.

Мат тежко преглътна.

— Хайде да помислим. Да речем, че Тейлър Уинтроп наистина е имал враг и е бил убит — защо обаче да унищожават цялото му семейство?

— Не знам — каза Дейна. — Тъкмо това имам намерение да откроя.

Доктор Арманд Дойч беше един от най-уважаваните психиатри във Вашингтон, внушителен седемдесетгодишен мъж с широко чело и пронизателни сини очи.

— Благодаря, че ме приехте, докторе — каза Дейна. — Идвам по много важен въпрос.

— Да?

— Предполагам, че сте чели за нещастните случаи в семейство Уинтроп?

— Разбира се. Ужасна трагедия.

— Ами ако всъщност не става дума за съвпадение? — попита Дейна.

— Какво искате да кажете?

— Че са били убити.

— Семейство Уинтроп — убити? Малко вероятно, госпожице Евънс. Много малко вероятно.

— Но възможно.

— Какво ви кара да смятате така?

— Ами... просто интуиция — призна Дейна.

— Разбирам. Интуиция. — Доктор Дойч внимателно се вгледа в нея. — Гледах репортажите ви от Сараево. Вие сте блестяща журналистка.

— Благодаря.

Психиатърът опря лакти на бюрото, наведе се напред и впи очи в нейните.

— Значи съвсем доскоро сте били на бойното поле на една ужасна война. Нали?

— Да.

— И сте съобщавали за изнасилвания, убийства...

Дейна го слушаше напрегнато.

— Очевидно сте били подложени на силен стрес.

— Да.

— Кога се върнахте? Преди половин година?

— Преди три месеца.

Той кимна. Изглеждаше доволен.

— Това време не е достатъчно, за да свикнете с мирния живот, нали? Сигурно сънувате кошмари за ужасите, на които сте присъствали, и сега подсъзнанието ви си представя...

— Не съм параноичка, докторе — прекъсна го Дейна. — Не разполагам с доказателства, но имам основания да смятам, че семейство Уинтроп са били убити. Дойдох при вас, защото се надявах да ми помогнете.

— Да ви помогна ли? Как?

— Трябва ми мотив. Какъв мотив може да има човек, за да унищожи цяло семейство?

Доктор Дойч впери очи в нея и опря върховете на пръстите си един в друг.

— Има такива прецеденти, разбира се. Вендета... отмъщение. Италианската мафия избива цели фамилии. Възможно е да се касае за наркотици. Може да е отмъщение за някаква страшна трагедия, причинена от семейството. Или пък да го е извършил маниак, без рационален мотив...

— Този случай едва ли е такъв.

— Тогава естествено остава един от най-старите мотиви на света — парите.

Парите. Дейна вече бе мислила за това.

Уолтър Колкин, шеф на фирмата „Колкин, Тейлър & Андърсън“, беше семеен адвокат на Уинтропови от повече от двадесет и пет години. Бе възрастен човек с осакатено от артрит тяло, ала с все още остър ум.

Старият юрист се вгледа в Дейна за миг.

— Казали сте на секретарката ми, че искате да разговаряте с мен за наследството на Уинтроп.

— Да.

Колкин въздъхна.

— Каква трагедия сполетя това прекрасно семейство! Невероятно.

— Разбрах, че сте се занимавали с техните юридически и финансови дела — каза Дейна.

— Да.

— Господин Колкин, през последната година да сте забелязали нещо необичайно?

Той я погледна предпазливо.

— В какъв смисъл необичайно?

— Малко е неловко, но... щяхте ли да знаете, ако някой член на семейството е бил... изнудван?

Последва кратко мълчание.

— Искате да кажете дали съм щял да зная, ако някой от семейство Уинтроп редовно е изплащал големи суми пари, така ли?

— Точно така.

— Мисля, че щях да зная, да.

— И имаше ли нещо такова?

— Не. Предполагам, че намеквате за някакво престъпление. Това е смешно.

— Но всички те са мъртви — възрази Дейна. — Състоянието им трябва да възлиза на милиарди долари. Ще съм ви много благодарна, ако ми кажете кой ще наследи тези пари.

Адвокатът отвори шишенце с таблетки, извади една и я изпи е глътка вода.

— Госпожице Евънс, ние никога не обсъждаме делата на клиентите си. — Той се поколеба. — В този случай обаче не виждам нищо лошо, защото и без това утре ще бъде направено изявление за пресата.

„Тогава остава един от най-старите мотиви на света — парите.“

Уолтър Колкин я погледна.

— След смъртта на Гари Уинтроп, последния член на семейството...

— Да? — Тя затаи дъх.

— Цялото фамилно състояние отива за благотворителност.

ГЛАВА 6

Студио А се готвеше за вечерните новини.

Дейна седеше на бюрото на водещия и преглеждаше последните промени в емисията. Информационните бюлетини, пристигали през целия ден от телеграфните агенции и полицейските канали, бяха проучени, подбрани или отхвърлени.

До нея бяха Джеф Конърс и Ричард Мелтън. Анастасия Ман започна да брои на пръсти. Червената лампичка на камерата се включи.

— Вие гледате вечерните новини на УТН — чу се гласът на говорителя — Дейна Евънс — Дейна се усмихна към камерата — и Ричард Мелтън. — Мелтън кимна. — Джеф Конърс ще ви запознае със спортните вести, а Марвин Гриър ще ви информира за времето. Започват новините в единайсет часа.

Дейна погледна към камерата.

— Добър вечер. Аз съм Дейна Евънс.

Ричард Мелтън се усмихна.

— А аз съм Ричард Мелтън.

— След кратко преследване тази вечер полицията задържа престъпници, извършили обир на магазин за алкохол в центъра на града — започна да чете Дейна от телепромптера.

— Видео.

На екрана се появи кабината на хеликоптера на УТН. Пилотираше Норман Бронсън, бивш летец от морската пехота. До него седеше Алис Баркър. Обективът се насочи към земята. Три полицейски коли бяха заобиколили катастрофирал автомобил.

— Преследването започна след като двама мъже влезли в магазина за алкохол на Пенсилвания Авеню и се опитали да ограбят продавача — каза Алис Баркър. — Той оказал съпротива и натиснал алармения бутон, за да повика полиция. Крадците избягали, но полицията ги преследва в продължение на шест километра, докато автомобилът на заподозрените се блъсна в крайпътно дърво.

Хеликоптерът на станцията отрази преследването. „Добре че Мат успя да накара Елиот да купи хеликоптера — помисли си Дейна. — Без него изобщо нямаше да е същото.“

Последваха още три репортажа и режисьорката даде знак за прекъсване.

— Ще продължим след рекламата — каза Дейна.

Ричард Мелтън се обърна към нея.

— Показвала ли си си носа навън? Истински ужас.

— Знам — засмя се тя. — Нещастният Марвин пак ще получи купища гневни писма.

Червената лампичка на камерата светна. Телепромперът отново се включи.

— В навечерието на Нова година бих искала... — Дейна смаяно замълча и дочете думите наум: „... да се оженим. Така всяка Коледа ще имаме двоен празник.“

Джеф ухилено стоеше до телепромперта. Тя погледна към камерата и неловко каза:

— Ще прекъснем за още една кратка реклама. — Червената лампичка угасна.

Дейна се изправи.

— Джеф!

Прегърнаха се.

— Какво ще кажеш? — попита той.

Дейна се притисна към него и прошепна:

— Да.

В студиото отекнаха ръкопляскания.

Когато емисията свърши и двамата останаха сами. Джеф попита:

— Е, мила? Голяма сватба, малка сватба, средна сватба?

Дейна бе мислила за този миг още от малка. Беше се представяла в красива дантелена бяла рокля с ужасно дълъг шлейф. Във филмите около подготовката на сватбата цареше трескава възбуда... списъкът с гостите... доставките... шаферките... черквата... Там щяха да са всичките ѝ приятели и майка ѝ. Това щеше да е най-прекрасният ден в живота ѝ. И ето че най-сетне настъпваше.

— Дейна? — Джеф очакваше отговора ѝ.

„Ако направим голяма сватба — помисли си тя, — ще трябва да покания мама и мъжа ѝ. Кемал няма да го понесе.“

— Хайде да се оженим сами — предложи Дейна.

Джеф изненадано кимна.

— Щом така искаш, аз съм съгласен.

Новината ужасно зарадва Кемал.

— Искаш да кажеш, че Джеф ще живее с нас, така ли?

— Да. Всички ще сме заедно. Ще имаш истинско семейство, миличък. — Продължиха да обсъждат бъдещето си още цял час.

Тримата щяха да живеят заедно, заедно да ходят на почивка и просто да са заедно. Вълшебната думичка.

Когато момчето заспа, Дейна отиде в спалнята си и включи компютъра. „Апартаменти. Апараменти. Ще ни трябва две спални, две бани, дневна, кухня, трапезария, офис и кабинет. Едва ли ще е толкова трудно.“ Тя се замисли за празния дом на Гари Уинтроп. „Какво всъщност се е случило онази нощ? И кой е изключил алармената система? Щом не е имало следи от взлом, как са влезли крадците? — Пръстите ѝ почти неволно набраха на клавиатурата името «Уинтроп». — Какво ми става, по дяволите?“ Получи същата позната информация, която бе виждала преди.

Съединени американски щати > Вашингтон
Управление > Политика > Федерално управление за
проучване

Уинтроп, Тейлър — посланик в Русия, ръководител на делегацията за подписване на важен търговски договор с Италия...

Уинтроп, Тейлър — милиардерът Тейлър Уинтроп всеотдайно работи в служба на страната си...

Уинтроп, Тейлър — семейство Уинтроп създаде фондации в помощ на училища, библиотеки, програми за развитие на града...

На семейство Уинтроп бяха посветени петдесет и четири уебсайта. Дейна тъкмо се канеше да потърси „Апартаменти“, когато нещо привлече вниманието ѝ.

Уинтроп, Тейлър — Съдебен процес. Джоун Синиси, бивша секретарка на Тейлър Уинтроп, повдига обвинение срещу него, впоследствие се отказва.

Дейна препречете изречението. Какво обвинение?

Прегледа още няколко уебсайта, но никъде не се споменава за процеса. Въведе името „Джоун Синиси“. Нищо.

— Линията секретна ли е?

— Да.

— Искам доклад за уебсайтовете, които проверява обектът.

— Незабавно ще се погрижим за това.

На следващата сутрин, след като заведе Кемал на училище и отиде в офиса си, Дейна прелисти телефонния указател на Вашингтон. Нямахме Джоун Синиси. Опита с указателя на Мериленд... Вирджиния... Напразно. Сигурно жената се бе преместила да живее другаде.

В кабинета ѝ влезе Том Хокинс, продуцентът на новините.

— Снощи пак изпреварихме конкуренцията.

— Чудесно. — Дейна се замисли за миг. — Том, познаваш ли някого в телефонната компания?

— Естествено. Телефон ли ти трябва?

— Не. Искам да проверя дали един човек има номер, който не е включен в указателя. Смяташ ли, че можеш да го уредиш?

— Дай ми името.

— Синиси. Джоун Синиси.

Той се намръщи.

— Защо ми звучи познато?

— Повдигала е обвинение срещу Тейлър Уинтроп.

— А, да. Спомням си. Беше преди година. Ти беше в Югославия. Мислех, че ще стане страхотна сензация, обаче случаят бързо се потули. Тази Синиси сигурно живее някъде в Европа, но ще се опитам да я открия.

Петнадесет минути по-късно Оливия Уоткинс съобщи:

— Търси ви Том.

— Том?

— Джоун Синиси все още живее във Вашингтон. Намерих номера ѝ.

— Чудесно. — Дейна взе химикалка. — Казвай.

— Пет-пет-пет-две-шест-девет-нула.

— Благодаря.

— Остави благодарностите. Покани ме на обяд.

— Готово.

Вратата на кабинета се отвори и влязоха Дийн Улрик, Робърт Фенуик и Мария Тобозо, сценаристи, които работеха в новините.

— Вечерната емисия ще е адски кървава — каза Робърт Фенуик.

— Имаме два катастрофирали влака, самолетна катастрофа и голямо свлачище.

Четиримата се заеха с информационните бюлетини. Срещата свърши след два часа и Дейна набра номера на Джоун Синиси.

Отговори ѝ жена.

— Домът на госпожица Синиси.

— Може ли да разговарям с госпожица Синиси? Обажда се Дейна Евънс.

— Ще видя дали е тук. Един момент, моля.

Дейна зачака. Скоро се обади друг женски глас, тих и колеблив.

— Ало...

— Госпожица Синиси?

— Да.

— Обажда се Дейна Евънс. Чудех се дали...

— Журналистката Дейна Евънс ли?

— Хм... да.

— О! Всяка вечер гледам предаванията ви. Аз съм ваша гореща почитателка.

— Благодаря. Поласкана съм. Чудех се дали бихте могли да ми отделите няколко минути, госпожице Синиси. Искам да поговоря с вас.

— Наистина ли? — В гласа ѝ прозвуча щастлива изненада.
— Да. Може ли да се срещнем някъде?
— Естествено. Искате ли да дойдете вкъщи?
— С удоволствие. Кога ще ви е удобно?
Последва кратко колебание.
— По всяко време. По цял ден съм си тук.
— Какво ще кажете за утре следобед, да речем към два?
— Става. — Джоун Синиси ѝ продиктува адреса си.
— Тогава до утре — каза Дейна и затвори слушалката.
„Защо продължавам с тази история? Е, това ще е краят.“

В два следобед Дейна сиря пред блока на Джоун Синиси на Принс Стрийт. Пред входа стоеше униформен портиер. Тя погледна внушителната сграда. „Как може една секретарка да си позволи да живее тук?“ Дейна паркира и влезе във фойето.

— Какво обичате? — попита момичето на рецепцията.

— Имам среща с госпожица Синиси. Аз съм Дейна Евънс.

— Да, госпожице Евънс. Тя ви очаква. Качете се с асансьора на последния етаж. Апартамент А.

„На последния етаж?“

Дейна слезе от асансьора и позвъни на вратата на апартамент А. Отвори ѝ униформена прислужница.

— Госпожица Евънс?

— Да.

— Заповядайте.

Апартаментът се състоеше от поне десет стаи и огромна тераса, която гледаше към града. Прислужницата поведе Дейна по дълъг коридор и я покани в просторна дневна в бяло. На дивана седеше дребна слаба жена.

Дейна не бе имала представа какво да очаква, ла жената, която стана да я посрещне, беше истинска изненада. Джоун Синиси бе съвсем обикновена наглед, с мътнокафяви очи, скрити зад дебели очила. Говореше плахо и съвсем тихо.

— Много ми е приятно лично да се запозная с вас, госпожице Евънс.

— Благодаря, че ме приехте. — Дейна седна до Джоун Синиси на големия бял диван до терасата.

— Тъкмо се канех да пия чай. Какво ще кажете за една чаша?

— С удоволствие.

Джоун Синиси се обърна към прислужницата и каза почти срамежливо:

— Би ли ни донесла чай, Грета?

— Да, госпожо.

— Благодаря, Грета.

Във всичко това имаше нещо странно. Джоун Синиси и този апартамент не се връзваха. Как можеше да си позволи да живее тук? Какво споразумение бе сключил с нея Тейлър Уинтроп? И за какво беше обвинението?

— Никога не пропускам вашите предавания — тихо каза Джоун Синиси. — Вие сте чудесна.

— Благодаря ви.

— Помня, когато бяхте в Сараево и падаха бомби... Непрекъснато ме беше страх, че ще ви се случи нещо.

— Честно казано, и аз се страхувах.

— Трябва да е било ужасно преживяване.

— Да, в известен смисъл наистина е така.

Грета се върна с чай и сладки и подноса на масата.

— Аз ще наляя — рече Джоун Синиси. — Искате ли сладка?

— Не, благодаря.

Дребната жена подаде на Дейна пълната чаша.

— Както казах, наистина се радвам да се запозная с вас, но... но нямам представа за какво искате да разговаряме.

— За Тейлър Уинтроп.

Джоун Синиси се сепна и разля малко чай върху полата си. Лицето ѝ пребледня.

— Добре ли сте?

— Да... нищо ми няма. — Тя попи чая със салфетка. — Не... Не знаех, че искате... — Гласът ѝ секна.

Атмосферата внезапно се промени.

— Вие сте били секретарка на Тейлър Уинтроп, нали? — попита Дейна.

— Да — предпазливо отвърна Джоун Синиси. — Но го напуснах преди година. Боя се, че не мога да ви помогна. — Жената почти трепереше.

— Чух много хубави неща за Тейлър Уинтроп — успокоително рече Дейна. — Просто се питах дали не можете да ми кажете още нещо.

— О, да, разбира се — облекчено въздъхна Джоун Синиси. — Господин Уинтроп беше чудесен човек.

— Колко време работихте при него?

— Близо три години.

Дейна се усмихна.

— Трябва да е било невероятно преживяване.

— Да, да, наистина, госпожице Евънс. — Дребната жена постепенно се отпускате.

— Но сте повдигнали обвинение срещу него.

Страхът отново се върна в очите на Джоун Синиси.

— Не... Искам да кажа, да. Но това беше грешка. Допуснах грешка.

— Каква грешка?

Джоун Синиси тежко преглътна.

— Погрешно разбрах нещо, което господин Уинтроп каза на един човек. Държах се много глупаво. Срам ме е от себе си.

— Повдигнали сте обвинение, но впоследствие сте го оттеглили.

— Не. Той... Ние постигнахме извънсъдебно споразумение. Нищо сериозно.

Дейна огледа просторната дневна.

— Ясно. Ще ми кажете ли какво беше споразумението?

— Не. Опасявам се, че не мога. Поверително е.

Дейна се зачуди какво е накарало тази плаха жена да повдигне обвинение срещу гигант като Тейлър Уинтроп и защо я е страх да говори за това. От какво се боеше?

Последва дълго мълчание. Джоун Синиси я наблюдаваше и като че ли искаше да ѝ каже нещо.

— Госпожице Синиси...

Джоун Синиси се изправи.

— Съжалявам, не мога... ако има нещо друго, госпожице Евънс...

— Разбирам.

„Ще ми се наистина да разбирах.“

Той вкара касетата и натисна бутона.

„Погрешно разбрах нещо, което господин Уинтроп каза на един човек. Държах се много глупаво. Срам ме е от себе си.“

„Повдигнали сте обвинение, но впоследствие сте го оттеглили.“

„Не. Той... Ние постигнахме извънсъдебно споразумение. Нищо сериозно.“

„Ясно. Ще ми кажете ли какво беше споразумението?“

„Не. Опасявам се, че не мога. Поверително е.“

„Госпожице Синиси...“

„Съжалявам, не мога... ако има нещо друго, госпожице Евънс...“

„Разбирам.“

Записът свърши.

Започваше се.

Дейна се уговори с агента по недвижими имоти да ѝ покаже подходящи апартаменти, ала сутринта отиде напразно. Обиколиха Джорджтаун, Дюпонт Съркъл и района на Адамс-Морган.

Жилищата бяха или прекалено малки, или прекалено големи, или прекалено скъпи. По обед тя бе готова да се откаже.

— Не се безпокойте — успокоително каза агентът. — Ще открием нещо по ваш вкус.

— Надявам се — отвърна Дейна. „При това скоро.“

Джоун Синиси не ѝ излизаше от ума. Какво бе знаела за Тейлър Уинтроп, че да го накара да ѝ купи толкова скъп апартамент? „Тя искаше да ми каже нещо — помисли си Дейна. — Убедена съм. Трябва пак да поговоря с нея.“

Когато ѝ позвъни, слушалката вдигна Грета.

— Добър ден.

— Грета, обажда се Дейна Евънс. Може ли да разговарям с госпожица Синиси?

— Съжалявам. Госпожица Синиси не отговаря на никого.
— Ами, кажете ѝ, че я търси Дейна Евънс и че трябва...
— Съжалявам, госпожице Евънс. Госпожица Синиси не разговаря с никого. — Връзката прекъсна.

На следващата сутрин Дейна заведе Кемал на училище. Бледото слънце се опитваше да разкъса облаците, похлупили леденото небе. По ъглите на улиците из целия град едни и същи Дядо Коледовци подрънкваха със звънчета и събираха помощи.

„Трябва да намеря апартамент преди Коледа“ каза си тя.

Прекара утрото в съвещание с новинарския екип. Щяха да излъчат репортаж за особено жестоко неразкрито убийство и Дейна си помисли за Уинтроп.

И за пореден път набра номера на Джоун Синиси.

— Добър ден.

— Грета, непременно трябва да разговарям с госпожица Синиси. Предайте ѝ, че Дейна Евънс...

— Тя няма да разговаря с вас, госпожице Евънс.

Какво ставаше? Дейна отиде при Мат Бейкър.

Посрещна я Аби Ласман.

— Честито! Разбрах, че датата за сватбата е уговорена.

Дейна се усмихна.

— Да.

— Какво романтично предложение! — въздъхна Аби.

— Такъв си е той.

— Дейна, според водещата на предаването за самотници след сватбата трябва да купиш малко консервирани продукти и да ги оставиш в багажника на колата си.

— Защо, по дяволите?

— Защото някой ден може да ти се прииска да се позабавляваш и да закъснееш. Когато Джеф те попита къде си била, просто му показваш консервите и отговаряш: „На пазар“. Той ще...

— Благодаря ти, Аби. Мат свободен ли е?

— Ще му предам, че си тук.

След минута Дейна влезе в кабинета на Бейкър.

— Сядай, Дейна. Добра новина. Току-що получихме последните статистически данни. Снощи пак сме разбили конкуренцията.

— Чудесно. Мат, разговарях с една бивша секретарка на Тейлър Уинтроп и тя...

Той се усмихна.

— Вие деветите никога не се отказвате, а? Нали ми каза, че...

— Знам, просто ме изслушай. Тя повдигнала обвинение срещу него, но не се стигнало до процес, защото сключили извънсъдебно споразумение. И сега тази жена живее в огромен апартамент, който не би могла да си позволи със секретарската си заплата. Когато споменах името на Уинтроп, тя се ужаси. Държеше се така, като че ли се страхуваше за живота си.

— Точно така ли ти каза? — търпеливо попита Мат Бейкър.

— Не.

— Каза ли, че се е страхувала от Тейлър Уинтроп?

— Не, но...

— Значи спокойно може да я е страх от приятеля ѝ, който я бие, или от крадци. Нямах абсолютно нищо, на което да се опреш, нали?

— Ами... — Дейна видя изражението му. — Нищо конкретно.

— Ясно. Виж сега, статистическите данни...

Джоун Синиси гледаше вечерните новини по УТН. Дейна тъкмо казваше:

— ... и през последната година престъпността в Съединените щати е намаляла с двайсет и седем процента, главно в Лос Анджелис, Сан Франциско и Детройт...

Тя се взираше в очите на журналистката и напрегнато мислеше. Когато емисията свърши, Джоун Синиси най-после взе решение.

ГЛАВА 7

Когато в понеделник Дейна влезе в офиса си, Оливия я посрещна с думите:

— Добро утро. Вече три пъти ви търси някаква жена. Не си каза името.

— Остави ли номер?

— Не. Каза, че пак ще ви позвъни.

Тридесет минути по-късно:

— Оная жена пак се обажда. Искате ли да говорите с нея?

— Да. — Дейна вдигна слушалката. — Ало, Дейна Евънс. Кой...

— Обажда се Джоун Синиси.

Сърцето на Дейна се разтуптя.

— Да, госпожице Синиси...

— Още ли искате да разговаряме? — Говореше нервно.

— Да. Много.

— Съгласна съм.

— Мога да дойда у вас след...

— Не! — Паника. — Трябва да се срещнем някъде другаде.

Струва ми се, че... ме следят.

— Както кажете. Къде?

— В секцията за птици в зоопарка. След час.

— Ще дойда.

Зоопаркът пустееше. Ледените декемврийски ветрове, които брулеха града, отблъскваха обичайните тълпи от посетители. Дейна трепереше от студ пред сградата на птиците. Погледна си часовника. Чакаше повече от час. „Ще й дам още петнайсет минути.“

Петнадесет минути по-късно си каза: „Още половин час и си тръгвам.“ След тридесет минути си помисли: „По дяволите! Отказала се е.“

Върна се в службата премръзнала и мокра и с надежда попита Оливия:

— Някой да ме е търсил?

— Цял куп хора. Имената им са на бюрото ви.

Дейна прегледа списъка. Джоун Синиси я нямаше в него. Тя набра номера ѝ. Никой не отговори. „Може пак да е променила решението си.“ Позвъни още два пъти, ала със същия резултат. Замисли се дали да не прескочи до апартамента ѝ, но се отказа. „Ще почакам тя да ме потърси.“

Джоун Синиси не ѝ се обади.

В шест часа на следващата сутрин Дейна се обличаше и в движение гледаше новините.

— ... Положението в Чечения се влоши. Открити са още десет трупа на руски войници и въпреки уверенията на руското правителство, че бунтовниците са победени, сраженията продължават... Във Вашингтон една жена падна от апартамента си на трийсетия етаж. Жертвата, Джоун Синиси, е бивша секретарка на посланик Тейлър Уинтроп. Полицията разследва случая.

Дейна се вцепени.

— Мат, спомняш ли си за жената, с която имах среща, Джоун Синиси? Бившата секретарка на Тейлър Уинтроп?

— Да. И какво?

— По сутрешните новини съобщиха, че е мъртва.

— Какво?

— Вчера сутринта ми се обади и поиска да се видим. Имала да ми казва нещо много важно. Повече от час я чаках в зоопарка. Не дойде.

Мат я гледаше смаяно.

— Когато разговаряхме по телефона, тя спомена, че я следели.

Бейкър се почеса по брадичката.

— Господи! Какво става, по дяволите?

— Не знам. Искам да се срещна с прислужницата на Джоун Синиси.

— Дейна...

— Да?

— Внимавай. Много внимавай.

Във фоайето на жилищния блок я посрещна друг портиер.

— Какво обичате?

— Аз съм Дейна Евънс. Идвам по повод смъртта на госпожица Синиси. Ужасна трагедия.

На лицето на портиера се изписа тъжно изражение.

— Да, така е. Тя беше прекрасна жена. Вярно, малко затворена.

— Често ли й идваха гости? — небрежно попита Дейна.

— Не. Водеше много уединен живот.

— Вие ли бяхте дежурен вчера, когато... когато се е случило нещастие?

— Не, госпожо.

— Значи не знаете дали е била сама?

— Не, госпожо.

— Но все някой е бил дежурен.

— О, да. Денис. Полицията го разпита. Когато бедната госпожица Синиси паднала, той бил отишъл да свърши някаква работа.

— Искам да поговоря с Грета, прислужницата на госпожица Синиси.

— Боя се, че не е възможно.

— Защо?

— Няма я.

— Къде е?

— Каза, че се прибирала у дома. Беше ужасно разстроена.

— Къде живее?

Портиерът поклати глава.

— Нямам представа.

— В момента в апартамента има ли някой?

— Не, госпожо.

Дейна бързо взе решение.

— Шефът ми в УТН ме натовари да направя репортаж за смъртта на госпожица Синиси. Чудя се дали може пак да видя жилището й. Бях там преди няколко дни.

Той се замисли за миг, после сви рамене.

— Не виждам защо не. Ще ви придружа.

— Благодаря.

Двамата мълчаливо се качиха на последния етаж. Портиерът извади ключ и отключи вратата на апартамент А.

От последното ѝ идване нищо не се бе променило. „Само че Джоун Синиси я няма.“

— Нещо конкретно ли искате да видите, госпожице Евънс?

— Не — излъга тя. — Просто ми се щеше да освежа паметта си.

Дейна влезе в дневната и се запъти към огромната тераса.

— Оттам е паднала бедната госпожица Синиси — каза портиерът.

Висока около метър и двадесет стена обграждаше терасата. Нямаше начин някой да падне случайно.

Дейна погледна надолу към улицата. Кой би могъл да е толкова жесток, че да извърши такова нещо? Тя потръпна.

Портиерът се приближи до нея.

— Добре ли сте?

Дейна дълбоко си пое дъх.

— Да, благодаря.

— Искате ли да видите нещо друго?

— Не, това е достатъчно.

Фоайето на полицейския участък гъмжеше от престъпници, пияници, проститутки и отчаяни туристи със загадъчно изчезнали портфейли.

— Искам да се срещна с детектив Маркърс Ейбрамс — каза Дейна на дежурния.

— Третата врата отдясно.

— Благодаря. — Тя тръгна по коридора. Вратата на детектив Ейбрамс бе отворена. — Детектив Ейбрамс?

Детективът стоеше до кантонерката — едър мъж с шкембе и уморени кафяви очи.

— Да? — Той я позна. — Дейна Евънс. Какво обичате?

— Научих, че вие разследвате... — пак тази мъчителна дума — ... нещастieto с Джоун Синиси.

— Точно така.

— Можете ли да ми кажете нещо по случая?

Ейбрамс взе няколко листа и седна.

— Няма много за казване. Било е или нещастен случай, или самоубийство. Седнете.

Дейна се настани на един от столовете.

— Имало ли е някой при нея?

— Само прислужницата. Била в кухнята. Твърди, че в апартамента нямало никой друг.

— Знаете ли къде мога да намеря прислужницата?

Той се замисли.

— Довечера ще я покажете по новините, а?

Дейна му се усмихна.

— Точно така.

Детектив Ейбрамс отиде при кантонерката и извади малък фиш.

— Грета Милър. Кънектикът Авеню хиляда сто и осемдесет. Това достатъчно ли е?

Двадесет минути по-късно Дейна шофираше по Кънектикът Авеню и следеше номерата на сградите: 1170... 1172... 1174... 1176... 1178...

На номер 1180 имаше паркинг.

— Наистина ли смяташ, че са хвърлили тая Синиси от терасата?
— попита Джеф.

— Джеф, човек не си урежда срещи преди да се самоубие. Някой не е искал Джоун Синиси да ми каже нещо. Бясна съм. Като историята с баскервилското куче. Никой не е чул кучето да лае. Никой не знае нищо.

— Започва да става страшно. Не съм сигурен, че трябва да продължиш.

— Вече не мога да се откажа.

— Ако си права, Дейна, шестима души са убити.

Тя мъчително преглътна.

— Знам.

— Прислужницата е дала на полицията фалшив адрес, след което е изчезнала — каза Дейна на Мат Бейкър. — По време на

разговора ни Джоун Синиси ми се стори нервна, но не и готова да се самоубие. Някой ѝ е помогнал да скочи от терасата.

— Обаче нямаме доказателства.

— Не. Но съм права, убедена съм. Джоун Синиси се държеше съвсем нормално до момента, в който споменах името на Тейлър Уинтроп. После изпадна в паника. Тогава за пръв път зърнах пролука в лъскавата легенда, която си е създал Тейлър Уинтроп. Някой не дава такива пари на една секретарка, ако тя не разполага с нещо голямо срещу него. Било е изнудване. Става нещо странно. Мат, познаваш ли някой, който е работил с Тейлър Уинтроп и е имал търкания с него, някой, който няма да се бои да говори свободно?

Бейкър се замисли за миг.

— Потърси Роджър Хъдсън. Преди да се оттегли той беше председател на парламентарната група на мнозинството в Сената и е работил с Уинтроп в различни комисии. Може да знае нещо. Той не се страхува от никого.

— Ще ми уредиш ли среща с него?

— Ще опитам.

Един час по-късно Мат Бейкър ѝ се обади.

— В четвъртък в дванайсет часа Роджър Хъдсън ще те приеме в дома си в Джорджтаун.

— Благодаря, Мат. Признателна съм ти.

— Трябва да те предупредя, Дейна...

— Да?

— Понякога Хъдсън е много рязък.

— Ще внимавам.

Мат Бейкър се канеше да излезе от кабинета си, когато на прага се появи Елиот Кромюел.

— Искан да поговорим за Дейна.

— Проблем ли има?

— Не. Обаче тая история с Тейлър Уинтроп...

— Да?

— Мисля, че си губи времето. Познавах Тейлър Уинтроп и семейството му. Всички бяха прекрасни хора.

— Чудесно — отвърна Бейкър. — Тогава Дейна спокойно може да продължи.

Елиот Кромвел го изгледа за миг, после сви рамене.

— Дръж ме в течение.

— Линията секретна ли е?

— Да, господине.

— Добре. Много разчитаме на информацията от УТН. Убедени ли сте, че е сигурна?

— Категорично. Идва право от върха.

ГЛАВА 8

В сряда сутринта, докато приготвяше закуската, Дейна чу навън шум. Погледна през прозореца и с изненада видя пред блока камион, в който няколко души товареха мебели.

Кой можеше да се изнася? Всички апартаменти бяха заети с дългосрочни договори за наем.

Няколко минути по-късно на вратата се почука. Беше Дороти Уортън.

— Дейна, нося ти новина — възбудено каза тя. — С Хауард заминаваме за Рим.

Дейна я зяпна удивено.

— За Рим ли? Кога?

— Днес. Невероятно, нали? Миналата седмица един човек потърси Хауард и двамата си приказваха нещо. Хауард ми каза да си мълча. Снощи същият човек се обади и му предложи работа в Италия. С три пъти по-голяма от сегашната му заплата. — Дороти сияеше.

— Ами, това е... това е чудесно. Ще ми липсвате.

— И ти ще ни липсваш.

На прага се появи Хауард.

— Дороти вече ти събщи новината, нали?

— Да. Радвам се за вас. Но си мислех, че завинаги сте се настанили тук. И изведнъж...

— Направо не вярвам на късмета си — прекъсна я той. — Стана съвсем ненадейно. И компанията е сериозна. „Италиано Рипристино“. Един от най-големите италиански концерни. Един от клоновете им се занимава с реставрация на древни руини. Не знам откъде са научили за мен, но пратиха човек чак дотук да ми предложи договор. В Рим има много паметници, които се нуждаят от възстановяване. Дори ще платят остатъка от наема на апартамента тук до края на годината и ще си получим депозита. Единственият проблем е, че утре трябва да сме в Рим. Това значи, че се налага да освободим апартамента още днес.

— Малко необичайно, нали? — колебливо попита Дейна.

— Ами сигурно бързат.

— Искате ли да ви помогна с багажа?

Дороти поклати глава.

— Не. Не сме спали цяла нощ. Повечето от вещите ни ще отидат за благотворителност. С новата заплата на Хауард ще можем да си позволим много по-хубави.

Дейна се засмя.

— Обаждай ми се, Дороти.

Един час по-късно семейство Уортън напусна жилището си и замина за Рим.

— Би ли проверила една компания? — попита Дейна секретарката си.

— Естествено — отвърна Оливия.

— Казва се „Италиано Рипристино“. Мисля, че централата ѝ е в Рим.

— Ясно.

Тридесет минути по-късно Оливия ѝ подаде лист хартия.

— Ето я. Една от най-големите фирми в Европа.

Дейна въздъхна облекчено.

— Чудесно. Радвам се да го чуя.

— Между другото — рече секретарката, — компанията не е частна.

— О?

— Не. Държавна собственост е.

Същия следобед в апартамента на семейство Уортън се нанесе очилат мъж на средна възраст.

Четвъртък, денят на срещата ѝ с Роджър Хъдсън, започна отвратително.

На първото съвещание в службата Робърт Фенуик каза:

— Изглежда, че ще имаме проблеми с вечерната емисия.

— Какво се е случило? — попита Дейна.

— Нали знаеш, че сме пратили телевизионен екип в Ирландия?
Довечера щяхме да използваме техния материал.

— Да?

— Арестували са ги. Цялото им оборудване е конфискувано.

— Сериозно ли говориш?

— С ирландците майтап не бива. — Той ѝ подаде един лист. — Това е водещият ни репортаж за вашингтонския банкер, обвинен в измама.

— Интересна история. И ние ще я отразим първи.

— Правният ни отдел току-що я отрязва.

— Какво?

— Страх ги е, че ще ни дадат под съд.

— Страхотно!

— Още не съм свършил. Свидетелят в делото за убийство, когото довчера трябваше да интервюираме...

— Да?

— Отказа се.

Дейна изпъшка. Още нямаше десет сутринта. Единственият светъл лъч бе предстоящата ѝ среща с Роджър Хъдсън.

— Вече е единайсет, госпожице Евънс — каза Оливия, когато Дейна се върна от съвещанието. — При това лошо време най-добре да тръгвате за срещата с господин Хъдсън.

— Благодаря, Оливия. Ще се върна след два-три часа. — Тя погледна през прозореца.

Отново започваше да вали сняг. Дейна си облече палтото, сложи си шала и тръгна към вратата. Телефонът иззвъня.

— Госпожице Евънс...

Тя се обърна.

— Търсят ви на трета линия.

— Не сега. Закъснявам.

— От училището на Кемал е.

— Какво? — Дейна припряно се върна на бюрото си. — Ало?

— Госпожица Евънс?

— Да.

— Обажда се Томас Хенри.

— Да, господин Хенри. Кемал добре ли е?

— Не знам как да ви отговоря. Много съжалявам, но трябва да го изключим.

Дейна се вцепени.

— Защо? Какво е направил?

— Може би е по-добре да поговорим лично. Ще съм ви признателен, ако дойдете да го вземете.

— Господин Хенри...

— Ще ви обясня, когато дойдете, госпожице Евънс. Благодаря.

Тя остави слушалката. Какво можеше да се е случило?

— Всичко наред ли е? — попита Оливия.

— Страхотно — изпъшка Дейна. — Това преля чашата.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Моли се за мен.

Сутринта, когато Дейна заведе Кемал на училище, махна му за сбогом и потегли, Рики Ъндървуд го наблюдаваше.

— Я виж кой е дошъл. Героят от войната — каза той. — Майчето ти трябва да е адски разочарована. Ти имаш само една ръка и когато си играете с нея на разни мръсни игрички...

Кемал ритна Рики в слабините и разби носа му с коляно. Шурна кръв. Той се наведе над превития си противник.

— Следващия път ще те убия.

Дейна шофираше колкото може по-бързо към прогимназията „Теодор Рузвелт“, като продължаваше да се чуди какво се е случило. „Каквото и да е, трябва да убедя Хенри да не изключва Кемал.“

Директорът я чакаше в кабинета си. Кемал седеше на стола срещу него.

— Какво се е случило?

— Синът ви счупи носа и скулата на едно от момчетата. Трябваше да го откарат в болница.

Дейна го погледна смаяно.

— Как... Как е успял? Кемал има само една ръка.

— Да — напрегнато отвърна Томас Хенри. — Но има два крака. Разбил е носа на момчето с коляно.

Кемал зяпаше тавана. Дейна се обърна към него.

— Как можа да направиш такова нещо?

Той сведе поглед.

— Лесна работа.

— Разбирате ли какво искам да кажа, госпожице Евънс? — попита директорът. — Цялото му поведение е... Не знам как да го нарека. Боя се, че повече не можем да правим компромиси. Съветвам ви да му потърсите по-подходящо училище.

— Господин Хенри — сериозно каза Дейна — Кемал не е побойник. Убедена съм, че е имал основателна причина. Не можете да...

— Вече взехме решение, госпожице Евънс — категорично я прекъсна директорът.

Тя дълбоко си пое дъх.

— Добре. Ще му потърся училище, в което проявяват повече разбиране. Хайде, Кемал.

Момчето се изправи, гневно изгледа Хенри и я последва навън. Двамата мълчаливо напуснаха сградата. Дейна си погледна часовника. Закъсняваше за срещата и нямаше къде да остави Кемал. „Ще трябва да го взема с мен.“

— Добре, Кемал, какво се случи? — попита тя, когато се качиха в колата.

Нямаше начин да ѝ признае какво е казал Рики Ъндървуд.

— Ужасно съжалявам. Аз бях виновен.

„Върха“ — помисли си Дейна.

Имението на Хъдсън обхващаше пет акра в скъп джорджтаунски квартал. Къщата, триетажна сграда от осемнадесети век, не се виждаше от улицата. Дългият частен път водеше точно до входа ѝ.

Дейна спря колата отпред и погледна Кемал.

— Идваш с мен.

— Защо?

— Защото тук е студено. Хайде.

Тя се запъти към вратата и момчето неохотно я последва.

Дейна се обърна към него.

— Кемал, предстои ми много важен разговор. Дръж се любезно и кротко. Става ли?

— Става.

Тя натисна звънеца. Отвори им огромен мъж с приятно лице и униформа на иконом.

— Госпожица Евънс?

— Да.

— Аз съм Сизър. Господин Хъдсън ви очаква. — Той погледна Кемал, после отново Дейна. — Може ли да взема палтата ви? — Икономът ги пое и ги закачи в гардероба за гости. Кемал го зяпаше любопитно.

— Колко си висок?

— Кемал! Не бъди груб — укори го Дейна.

— А, няма нищо, госпожице Евънс. Свикнал съм.

— По-висок ли си от Майкъл Джордан? — попита Кемал.

— Боя се, че е така — усмихна се икономът. — Висок съм два метра и петнайсет сантиметра. Насам, моля.

Фоайето беше огромно. Продължиха по дълъг коридор със стари огледала и мраморни масички. На лавиците по стените бяха подредени изящни фигурки от династията Мин.

Сизър ги отведе в дневна с бледожълти стени и бяла дърворезба. Стаята бе мебелирана с удобни дивани, масички и столове с бледожълта копринена тапицерия.

Роджър Хъдсън и жена му Памела седяха край маса за игра на табла. Когато икономът представи гостите, те се изправиха.

Сенаторът беше шестдесетинагодишен, със строго лице, студени сиви очи и хладна усмивка. Поведението му излъчваше резервирана предпазливост.

Памела Хъдсън бе красива и малко по-млада от съпруга си. Изглеждаше топла, пряма и земна. Имаше пепеляворуса коса със сиви кичури, които не си беше направила труда да скрие.

— Извинете за закъснението — каза Дейна. — Аз съм Дейна Евънс. Това е синът ми Кемал.

— Аз съм Роджър Хъдсън. Това е жена ми Памела.

Дейна бе направила справка за него по Интернет. Баща му беше притежавал малка стоманолеярна, „Хъдсън Индъстрис“, и Роджър

Хъдсън я бе превърнал в световен конгломерат. Той беше милиардер, бивш председател на парламентарната група на мнозинството в Сената, и по някое време бе оглавявал комисията за въоръжените сили. След оттеглянето му го бяха привлекли за политически съветник в Белия дом. Беше се оженил за Памела Донъли преди двадесет и пет години. Двамата бяха известни фигури във вашингтонското общество и играеха важна роля в политиката.

— Кемал, запознай се с господин и госпожа Хъдсън — каза Дейна. Тя се обърна към Роджър. — Извинете, че го доведох, но...

— Няма нищо — прекъсна я Памела Хъдсън.

— Знаем всичко за Кемал.

Дейна я погледна изненадано.

— Наистина ли?

— Да. За вас се писа много, госпожице Евънс. Спасили сте Кемал от Сараево.

Роджър Хъдсън мълчеше.

— Какво да ви предложим? — попита Памела.

— За мен нищо, благодаря — отвърна Дейна.

Кемал поклати глава.

— Седнете, моля. — Роджър Хъдсън и жена му се настаниха на дивана. Дейна и Кемал седнаха на двата фотьойла срещу тях.

— Не съм сигурен защо сте тук, госпожице Евънс — каза сенаторът. — Мат Бейкър ме помоли да ви приема. С какво мога да съм ви полезен?

— Искях да поговорим за Тейлър Уинтроп.

Той свъси вежди.

— Какво по-точно?

— Разбрах, че сте го познавали.

— Да. За пръв път се срещнахме, когато Тейлър беше посланик в Русия. По онова време аз бях председател на комисията за въоръжените сили. Отидох в Русия да преценя на място въоръжението им. Тейлър ни придружаваше в продължение на два-три дни.

— Какво е мнението ви за него, господин Хъдсън?

Сенаторът се замисли.

— Честно казано, госпожице Евънс, прословутият му чар не ме впечатли много. Но трябва да призная, че беше много способен човек.

Кемал отегчено се огледа, изправи се и изчезна в съседната стая.

— Знаете ли дали посланик Уинтроп е имал проблеми, докато е бил в Русия?

Роджър Хъдсън я погледна озадачено.

— Не съм сигурен, че ви разбирам. Какви проблеми?

— Нещо... нещо, което да му създаде врагове. Искам да кажа смъртни врагове.

Сенаторът бавно поклати глава.

— Госпожице Евънс, ако се е случило нещо такова, не само че щях да науча, но щеше да чуе и целият свят. Тейлър Уинтроп водеше много открит живот. Може ли да попитам накъде водят тези въпроси?

— Мислех, че е възможно Тейлър Уинтроп да е направил нещо на някого, достатъчно, за да убият него и семейството му — неловко отвърна Дейна.

Роджър и Памела Хъдсън я зяпнаха. Тя бързо продължи:

— Знам, че звучи невероятно, но същото се отнася и за смъртта им в продължение на по-малко от година.

— Госпожице Евънс — рязко каза сенаторът, — живял съм достатъчно дълго, за да знам, че всичко е възможно, обаче това... какви доказателства имате?

— Нямам категорични доказателства.

— Не съм изненадан. — Роджър Хъдсън се поколеба. — Всъщност чувал съм, че... — Той замълча. — Няма значение.

Двете жени го наблюдаваха.

— Не е честно към госпожица Евънс, скъпи — внимателно рече Памела. — Какво искаше да кажеш?

Сенаторът сви рамене.

— Не е важно. — Той се обърна към Дейна. — Когато бях в Москва, чух слух, че Уинтроп участвал в някаква частна сделка с руснаците. Но аз не вярвам на слухове. Убеден съм, че и вие не вярвате, госпожице Евънс — почти с укор завърши Хъдсън.

Преди Дейна да успее да отговори, от съседната стая се разнесе висок трясък.

Памела Хъдсън се изправи и бързо се запъти нагам. Роджър и Дейна я последваха. Тримата спряха на вратата. На пода бяха пръснати парчета от синя китайска ваза.

— О, Господи! — ужасено възкликна Дейна. — Ужасно съжелявам. Кемал, как можа...

— Стана случайно.

Изчервена от срам, тя се обърна към домакините.

— Ужасно съжалявам. Ще я платя, разбира се...

— Не се безпокойте — мило се усмихна Памела. — Нашите кучета правят много по-лоши бели.

Лицето на сенатора бе мрачно. Той понечи да каже нещо, но жена му го спря с поглед.

Дейна впери очи в парчетата на вазата. Сигурно струваше десетина нейни годишни заплати.

— Хайде да се върнем в дневната — предложи Памела Хъдсън.

Дейна и Кемал ги последваха.

— Остани с мен — гневно му прошепна тя.

Когато отново седнаха, Роджър Хъдсън погледна момчето и попита:

— Как си изгуби ръката, синко?

Директният въпрос изненада Дейна, ала Кемал спокойно отговори:

— От бомба.

— Разбирам. Ами родителите ти, Кемал?

— Загинаха при въздушна атака заедно със сестра ми.

— Проклети войни! — изсумтя сенаторът.

В този момент в стаята влезе Сизър и каза:

— Обядът е сервиран.

Обядът беше великолепен. Памела се държеше очарователно топло, Роджър Хъдсън предимно мълчеше.

— Върху какво работите в момента? — попита домакинята.

— Обсъждаме ново предаване, „Престъпна граница“. Ще разкриваме хора, избягали от правосъдието, и ще се опитваме да помагаме на невинно осъдени.

— Вашингтон е най-подходящото място за това каза Роджър Хъдсън. — По политическите върхове е пълно с по-големи праведници от папата, безнаказано извършили всевъзможни престъпления.

— Роджър участва в няколко комисии за реформиране на системата на управление — гордо заяви Памела Хъдсън.

— И каква полза? — изсумтя мъжът й. — Като че ли разликите между добро и зло са се размили. Човек би трябвало да ги научава вкъщи. Училището определено не учи децата на това.

Памела се обърна към Дейна.

— Между другото, в събота вечер с Роджър даваме вечеря. Свободна ли сте?

Дейна се усмихна.

— Ами, благодаря. С удоволствие ще дойда.

— Имате ли партньор?

— Да. Джеф Конърс.

— Спортният репортер от вашата станция, нали? — попита Роджър Хъдсън.

— Да.

— Не е лош. От време на време го гледам. Ще се радвам да се запознаем.

— Сигурна съм, че на Джеф също ще му е приятно.

На сбогуване Роджър Хъдсън отведе Дейна настрани.

— Честно казано, госпожице Евънс, вашата теория за убийството на семейство Уинтроп ми се струва доста невероятна. Но заради Мат Бейкър ще се поогледам наоколо и ще видя дали ще успея да открия нещо, което да я потвърди.

— Благодаря ви.

„Честно казано, госпожице Евънс, вашата теория за убийството на семейство Уинтроп ми се струва доста невероятна. Но заради Мат Бейкър ще помисля и ще видя дали ще успея да открия нещо, което да я потвърди.“

„Благодаря ви.“

Записът свърши.

ГЛАВА 9

— Шефът те очаква.

— Благодаря, Аби. Имаш бодър вид.

Секретарката кимна.

— Най-после успях да се наспя. През последните...

— Дейна? Влизай — извика Мат.

— Пак ще си поговорим — каза Аби.

Дейна влезе в кабинета на Бейкър.

— Как мина срещата с Роджър Хъдсън?

— Имам чувството, че не е много заинтригуван. Смята, че теорията ми е невероятна.

— Предупредих те, че е доста рязък.

— Човек трябва да посвикне с него. Жена му е много мила. Само да беше чул какво казва за безумието на вашингтонското общество.

— Знам. Тя наистина е чудесна.

В стола Дейна се натъкна на Елиот Кромюел.

— Седни при мен — каза той.

— Благодаря.

— Как е Кемал?

Дейна се поколеба.

— В момента има проблем.

— Какъв проблем?

— Изключиха го от училище.

— Защо?

— Сбил се с едно момче, което после трябвало да откарат в болница.

— Ясно.

— Сигурна съм, че вината не е била на Кемал — каза Дейна. — Постоянно го дразнят, че е с една ръка.

— Сигурно му е много трудно — отвърна Елиот Кромюел.

— Така е. Исках да му поставят протеза, но изглежда, че има проблеми.

— В кой клас е Кемал?

— В седми.

Елиот Кромуюел се замисли.

— Чувала ли си за подготвителното училище „Линкълн“?

— Да. Но приемът бил изключително ограничен. Пък и оценките на Кемал не са много високи.

— Имам връзки там. Искаш ли да поговоря с някого?

— Ами... Много мило от твоя страна.

— Ще ми бъде приятно.

По-късно същия ден Елиот Кромуюел прати да я повикат.

— Имам добра новина за теб. Разговарях с директорката на подготвителното училище „Линкълн“ и тя се съгласи да приеме Кемал на изпитателен срок. Можеш ли да го заведеш там утре сутрин?

— Разбира се... — Трябваша й няколко секунди, за да асимилира информацията. — О, това е чудесно! Страшно се радвам. Много ти благодаря. Оценявам жеста ти, Елиот.

— Искам да знаеш, че аз те оценявам, Дейна. Да доведеш Кемал в Америка — ти си невероятен човек.

Подготвителното училище „Линкълн“ бе внушителен комплекс, който се състоеше от голяма сграда от началото на века, три по-малки пристройки, добре поддържани морави и игрища.

— Кемал — каза Дейна, когато стигнаха до входа — това е най-доброто училище във Вашингтон. Тук можеш да научиш много, но трябва сам да го искаш. Разбираш ли?

— Да.

— И не бива да се биеш.

Момчето не отговори.

Въведоха ги в кабинета на директорката Роуана Трот, привлекателна, предразполагащо добродушна жена.

— Добре дошли — каза тя и се обърна към Кемал. — Чувала съм много за теб, младежо. С нетърпение очакваме да постъпиш при нас.

Дейна зачака Кемал да отговори, ала той мълчеше.

— Кемал също много иска да учи тук — накрая отвърна тя.

— Чудесно. Мисля, че в нашето училище ще намериш добри приятели.

Момчето продължаваше да мълчи. В стаята влезе по-възрастна жена.

— Това е Беки — каза госпожа Трот. — Беки, това е Кемал. Би ли го развела из училището? Запознай го с учителите му.

— Разбира се. Ела, Кемал.

Той умолително погледна Дейна, после се обърна и последва Беки навън.

— Искам да ви обясня за Кемал — започна Дейна. — Той...

— Не е необходимо, госпожице Евънс — прекъсна я директорката. — Елиот Кромуел ми описа положението и ми разказа за миналото на детето. Кемал е преживял много и ние ще се отнасяме към него с нужното внимание.

— Благодаря ви.

— Имам копие от оценките му от прогимназията „Теодор Рузвелт“. Ще се опитаме да ги повишим.

— Кемал е много умно момче.

— Убедена съм. Доказват го оценките му по математика. Ще направим всичко възможно, за да стимулираме интереса му към всички предмети.

— Фактът, че е без една ръка, ужасно го травмира. Надявам се, че ще успеем да решим този проблем.

Госпожа Трот кимна.

— Разбира се.

Когато Кемал се върна и тръгнаха към колата, Дейна каза:

— Сигурна съм, че тук ще ти хареса.

Момчето мълчеше.

— Училището е чудесно, нали?

— Гадно е.

Тя се закова на място.

— Защо?

— Има тенискортове и футболно игрище, а аз не мога... —
Гласът му секна и очите му се напълниха със сълзи.

Дейна го прегърна.

— Съжалявам, миличък. — „Трябва да направя нещо по този въпрос.“

На съботната вечеря в дома на семейство Хъдсън присъстваха влиятелни личности от столицата, сред които министърът на отбраната, неколцина конгресмени, шефът на Федералния резерв и американският посланик в Германия.

Когато Дейна и Джеф пристигнаха, Роджър и Памела стояха на вратата. Дейна представи годеника си.

— Харесвам спортната ви колона и предаванията ви — каза Роджър Хъдсън.

— Благодаря.

— Елате да ви запозная с гостите — покани ги Памела.

Много от лицата бяха познати и всички се държаха сърдечно. Повечето бяха почитатели или на Дейна, или на Джеф, или и на двамата наедно.

Когато останаха сами за миг, Дейна каза:

— Господи, тук е пълно със знаменитости!

Джеф я хвана за ръка.

— Ти си най-голямата знаменитост, мила.

— Как ли пък не. Аз съм само...

В този момент Дейна видя, че към тях се приближават генерал Виктор Бустър и Джак Стоун.

— Добър вечер, господин генерал — поздрави ги директора на ФУП.

Бустър я измери с поглед и грубо попита:

— Какво правите тук, по дяволите?

Дейна се изчерви.

— Това е официална вечеря — изсумтя генералът. — Не знаех, че са поканени медиите.

Джеф го погледна гневно.

— Я чакайте! Ние имаме също толкова право...

Бустър не му обърна внимание и се наведе към Дейна.

— Не забравяйте какво ви обещах, ако продължавате да си търсите белята. — Той се отдалечи.

Джеф не можеше да повярва на ушите си.

— Божичко, това пък какво беше?

Джак Стоун се изчерви.

— Ужасно... ужасно съжалявам. Понякога генералът е много нетактичен.

— Забелязахме — ледено отвърна Джеф.

Самата вечеря бе фантастична. Пред всяка двойка имаше меню, красиво написано на ръка:

Руски блини с хайвер от моруна и топено сирене с водка

Бульон „Амбасадор“ от фазан с бели трюфели и зелени аспержи

Пастет от гъши дроб „Бисмарк“ с бостънска маруля, подправки и хересов оцет

Омари „Термидор“ от Мейн със сос бешамел с шампанско

Телешко филе „Уелингтън“ с печен картоф „Орлоф“ и зеленчуци соте

Топло шоколадово суфле с портокалов ликьор и шоколадови хапки, поднесени със сос от нуга.

Истински Лукулов пир.

За своя изненада Дейна откри, че ще седи до Роджър Хъдсън. Сто на сто беше работа на Памела.

— Памела спомена, че Кемал е постъпил в подготвителното училище „Линкълн“.

Дейна се усмихна.

— Да. Елиот Кромюел го уреди. Той е забележителен човек.

Роджър Хъдсън кимна.

— И аз така съм чувал. — Той се поколеба за миг. — Не знам дали е важно, но малко преди да стане посланик в Русия, Тейлър

Уинтроп казал на близките си приятели, че категорично се оттегля от обществения живот.

Дейна се намръщи.

— И после е приел дипломатическия пост, така ли?

— Да.

„Странно.“

— Какво си направила, че Бустър толкова те обича? — попита я Джеф на връщане.

— Не иска да разследвам смъртта на семейство Уинтроп.

— Защо?

— Не ми обясни. Просто лае по мен.

— Зъбите му са много остри, Дейна — бавно отвърна Джеф. — Той е опасен противник.

Тя го погледна любопитно.

— Защо?

— Защото е шеф на ФУП, Федералното управление за проучване.

— Знам. Те разработват технологии в помощ на развиващите се страни и...

— И наистина има Дядо Коледа — сухо я прекъсна Джеф.

Дейна се озадачи.

— За какво говориш?

— Това е само прикритие. В действителност ФУП шпионира чуждите разузнавателни служби. Големия брат следи всички. Те са по-секретни даже от Националното управление за сигурност.

— Тейлър Уинтроп е бил шеф на ФУП — замислено рече Дейна. — Интересно.

— Съветвам те да стоиш колкото може по-надалеч от генерал Бустър.

— Така и ще направя.

— Знам, че си оставила Кемал на детегледачка, мила, така че ако се налага да се прибереш вкъщи...

Тя се притисна към него.

— В никакъв случай. Детегледачката ще почака. Да вървим у вас.

Джеф се усмихна.

— Мислех, че няма да ми предложиш.

Джеф живееше в малък апартамент в четири етажен блок на Мадисън Стрийт. Когато тръгнаха към спалнята, той каза:

— Нямам търпение да се преместим в по-голямо жилище. Кемал трябва да има собствена стая. Защо не...

— Защо не престанем да приказваме? — рече Дейна.

Джеф я прегърна.

— Страхотна идея. — Той нежно я погали по хълбоците и започна да я съблича.

— Имаш невероятно тяло, знаеш ли?

— Всички момчета ми го казват — отвърна Дейна. — Знае го целият град. Няма ли да се събличаш?

— Обмислям въпроса.

Тя се притисна към него и разкопча ризата му.

— Дръзко момиче.

Джеф беше чудесен любовник, чувствен и нежен.

— Ужасно те обичам — прошепна тя.

— И аз те обичам, мила.

Извънния клетъчен телефон.

— Твоят или моят?

Засмяха се. Разнесе се повторно извънпяване.

— Моят — каза Джеф. — Нека си звъни.

— Може да е нещо важно.

— Уф, добре. — Той недоволно седна на леглото. — Ало? — Гласът му се промени. — Не, няма нищо... Разбира се... Сигурен съм, че няма за какво да се тревожиш. Навярно е просто стрес.

Разговорът продължи пет минути.

— Ясно... Успокой се... Чудесно... Лека нощ, Рейчъл. — Джеф изключи телефона.

„Не е ли късно да се обажда Рейчъл?“

— Какво има, Джеф?

— Нищо сериозно. Рейчъл прекалено много работи. Просто има нужда от почивка. Ще се оправи. — Той я прегърна и тихо попита: — Докъде бяхме стигнали? — После притисна голото ѝ тяло към себе си и вълшебството започна.

Дейна забрави за проблемите със семейство Уинтроп, Джоун Синиси, генералите, икономите, Кемал и училищата и животът се превърна във вихрен празник...

— Боя се, че е време Пепеляшка да се връща в тиквата, мили — неохотно каза тя по-късно.

— Никаква тиква! Ще приготвя моята карета.

Тя погледна към слабините му.

— Май вече е готова. Още веднъж?

Когато Дейна се прибра, детегледачката вече нямаше търпение да си тръгне.

— Един и половина е — обвинително каза тя.

— Извинете ме. Забавих се. — Дейна ѝ даде бакшиш. — Вземете такси. Навън е опасно. До утре вечер.

— Госпожице Евънс — рече жената, — мисля, че трябва да знаете...

— Да?

— Кемал цяла вечер ме измъчва с въпроси кога ще се върнете. Детето е много несигурно.

— Благодаря ви. Лека нощ.

Дейна влезе в стаята на Кемал. Той беше буден и играеше на компютъра.

— Здравсти, Дейна.

— Отдавна трябваше да си заспал, приятел.

— Чаках те да се прибереш. Добре ли прекара?

— Беше приятно, но ти ми липсваше, миличък.

Момчето изключи компютъра.

— Всяка вечер ли ще излизаш?

Тя усети скрития подтекст и каза:

— Ще се опитам да прекарвам повече време с теб, миличък.

ГЛАВА 10

В понеделник сутринта неочаквано я потърсиха по телефона.

— Дейна Евънс?

— Да.

— Обажда се доктор Джоуъл Хиршбърг от Детската фондация.

— Да, какво има?

— Елиот Кромуюел ми спомена, че не можете да купите протезна ръка за сина си.

Дейна се замисли за миг.

— Да, така е.

— Господин Кромуюел ми разказа всичко. Нашата фондация помага на деца от опустошени от война страни. Защо не доведете сина си при мен?

— Ами... да, разбира се. — Уговориха се да се срещнат по-късно същия ден.

Когато Кемал се прибра от училище, Дейна развълнувано му каза:

— Отиваме при един лекар, който ще ти сложи ръка. Радваш ли се?

— Не знам. Тя няма да е истинска.

— Но ще ти върши работа почти като истинската. Е?

— Става.

Доктор Джоуъл Хиршбърг бе петдесетинагодишен, привлекателен, сериозен наглед мъж.

— Докторе — започна Дейна, — искам веднага да ви предупредя, че трябва да измислим някакво финансово решение. Казаха ми, че тъй като расте, Кемал ще има нужда от нова ръка на всеки...

— Както споменах по телефона, госпожице Евънс — прекъсна я той — Детската фондация е създадена, за да помага на деца от

опустошени от война страни. Ние ще се погрижим за разходите.

Дейна изпита огромно облекчение.

— Това е чудесно. — „Бог да благослови Елиот Кромуел.“

Доктор Хиршбърг се обърна към Кемал.

— Дай да те прегледам, младежо.

И след половин час каза на Дейна:

— Мисля, че можем да решим проблема. — Лекарят посочи една схема на стената. — Имаме два вида протези, миоелектрически, които са последната дума на техниката, и такива с кабелни връзки. Както виждате тук, миоелектрическата ръка е от пластмаса, покрита с имитация на кожа. — Хиршбърг се усмихна на Кемал. — Съвсем като истинска.

— Движи ли се? — попита момчето.

— Кемал, понякога струва ли ти се, че движиш ръката си? Имам предвид да свиваш пръсти и така нататък?

— Да.

Лекарят се наведе към него.

— Е, всеки път щом си помислиш за тази несъществуваща ръка, мускулите, които са я движили, се свиват и автоматично генерират миоелектрически сигнал. С други думи, ще можеш да разтваряш и затваряш дланта си само като мислиш за нея.

Лицето на Кемал грейна.

— Наистина ли? Как... как ще си слагам и свалям ръката?

— Съвсем лесно. Просто я издърпваш. Няма да можеш да плуваш с нея, но ще си в състояние да вършиш почти всичко друго. Като с обувките. Сваляш я вечер и сутрин пак си я слагаш.

— Колко тежи? — попита Дейна.

— От двеста грама до половин килограм.

Тя се обърна към Кемал.

— Какво мислиш? Да опитаме ли?

Момчето се мъчеше да скрие вълнението си.

— Истинска ли ще изглежда?

Доктор Хиршбърг се усмихна.

— Съвсем истинска.

— Супер!

— Досега си си служил с лявата ръка, така че ще трябва да се отучиш от това. Ще отнеме известно време. Можем да ти поставим

протезата още сега, но първо ще се наложи да ходиш на терапевт, за да свикнеш с нея и да те научи да управляваш миоелектрическите сигнали.

— Върха!

Дейна силно го прегърна.

— Прекрасно. — Едва сдържаше сълзите си. Доктор Хиршбърг внимателно ги погледна, после се усмихна и каза: — Е, да почваме.

Когато се върна в службата, Дейна отиде при Елиот Кромвел.

— Идвам направо от доктор Хиршбърг, Елиот.

— Чудесно. Надявам се, че ще може да помогне на Кемал.

— Изглежда, че проблемът наистина ще се реши. Нямам думи да изразя благодарността си към теб.

— Няма за какво да ми благодариш, Дейна. Радвам се, че помогнах. Дръж ме в течение.

— Непременно. — „Бог да те благослови.“

— Цветя! — Оливия влезе в офиса с голям букет в ръце.

— Прекрасни са! — възкликна Дейна.

Отвори плика и прочете картичката. „Скъпа госпожице Евънс, нашият общ приятел повече лае, отколкото хапе. Джак Стоун.“

Дейна се замисли. „Интересно. Според Джеф зъбите му били много остри. Кой е прав? — Имаше чувството, че Джак Стоун мрази работата си. И шефа си. — Ще го запомня.“

Обади се на Джак Стоун във ФУП.

— Господин Стоун? Просто исках да ви благодаря за прекрасните...

— В службата си ли сте?

— Да. Аз...

— Ще ви позвъня. — Сигнал за свободно.

Обади й се след три минути.

— Госпожице Евънс, и за двама ни ще е по-добре нашият общ приятел да не знае, че сме разговаряли. Опитах се да променя отношението му, но той е упорит човек. В случай, че някога имате

нужда от мен — искам да кажа, ако наистина имате нужда — ще ви дам номера на мобифона си. Така винаги ще можете да ме откриете.

— Благодаря. — Дейна записа номера.

— Госпожице Евънс...

— Да?

— Няма значение. Пазете се.

Когато сутринта Джак Стоун бе отишъл на работа, генерал Бустър вече го чакаше.

— Джак, имам чувството, че ще си имаме проблеми с оная кучка Евънс. Искам да й откриеш досие. И ме дръж в течение.

— Ще се погрижа. — И й прати цветя.

Дейна и Джеф бяха в директорския стол и разговаряха за протезата на Кемал.

— Ужасно съм развълнувана, мили. Всичко коренно ще се промени. Той се държеше войнствено, защото се чувства непълноценен. Сега вече няма да е така.

— Сигурно е много щастлив — отвърна Джеф. — Аз също.

— При това ще плати Детската фондация. Ако можем...

Клетъчният телефон на Джеф иззвъня.

— Извини ме, мила. Ало?... О... — Той хвърли поглед към Дейна. — Не... Няма нищо... Казвай...

Дейна седеше до него и се опитваше да не слуша.

— Да... Разбирам... Ясно... Сигурно няма нищо сериозно, но може би не е зле да идеш на лекар. Къде си сега? В Бразилия ли? Там има добри лекари. Разбира се... Ясно... Не... — Разговорът сякаш продължаваше цяла вечност. Накрая Джеф каза: — Грижи се за себе си. Дочуване. — И изключи телефона.

— Рейчъл ли беше? — попита Дейна.

— Да. Има проблеми със здравето. Отменила е ревюто си в Рио. Преди никога не го е правила.

— Защо се обажда на теб, Джеф?

— Тя няма никой друг, мила. Съвсем сама е.

— Дочуване, Джеф.

Рейчъл неохотно затвори и погледна през прозореца към планината и залива Ипанема. После отиде в спалнята и си легна. Събитията от деня шеметно се вихреха в ума ѝ. Всичко бе започнало добре. Сутринта имаше снимки за реклама на „Американ Експрес“ и трябваше да позира на плажа.

— Страхотна си, Рейчъл — каза ѝ режисьорът към обяд. — Все пак хайде да заснемем още един дубъл.

Рейчъл отвори уста да се съгласи, после се чу да отговаря:

— Не, съжалявам, но не мога.

Той я погледна изненадано.

— Какво?

— Много съм уморена. Извини ме. — Тя избяга в хотела и се прибра в стаята си. Цялата трепереше и ѝ се гадеше. „Какво ми става?“ Челото ѝ гореше.

Вдигна слушалката и набра номера на Джеф. Почувства се по-добре дори само от гласа му. „Бог да го благослови. Винаги мога да разчитам на него. Той е моят спасителен пояс. Заедно преживяхме чудесни мигове. С него винаги беше забавно. Как можах да го напусна?“ Тя си спомни края на брака им.

Всичко бе започнало с един телефонен разговор.

— Рейчъл Стивънс?

— Да.

— Обажда се Родерик Маршал. — „Един от най-важните холивудски режисьори.“ — Чували ли сте за мен?

Тя беше гледала няколко негови филма.

— Разбира се, господин Маршал.

— Видях ваши фотографии. Във „Фокс“ имаме нужда от вас. Искате ли да дойдете в Холивуд на пробни снимки?

Рейчъл се поколеба за миг.

— Не знам. Искам да кажа, не знам дали имам актьорски качества. Никога не съм...

— Не се тревожете. Аз ще се погрижа за това. Ще ви платим всички разходи, естествено. Лично ще режисирам пробните снимки. Кога можете да пристигнете?

Тя се замисли за графика си.

— След три седмици.

— Добре. Студиото ще уреди всичко.

Когато затвори, Рейчъл осъзна, че не се е посъветвала с Джеф.
„Той няма да възрази. И без това рядко сме заедно.“

— В Холивуд ли? — повтори той.

— Ще бъде забавно, Джеф.

— Добре. Върви. Сигурен съм, че ще се представиш чудесно.

— Можеш ли да дойдеш с мен?

— Мила, в понеделник играем в Кливланд, после заминаваме за Вашингтон и след това за Чикаго. Остават ни още много мачове. Мисля, че отборът ще забележи отсъствието на един от основните си питчъри.

— Жалко. — Тя се опита да говори небрежно. — Пътищата ни като че ли винаги се разминават, а, Джеф?

— Определено.

Рейчъл понечи да прибави още нещо, но си помисли: „Сега не е моментът“.

На лосанджелиското летище я посрещна служител на студиото с огромна лимузина.

— Казвам се Хенри Форд. — Той се усмихна. — Случайно съвпадение. Викат ми Ханк.

Лимузината се вля в уличното движение.

— Идвали ли сте в Холивуд, госпожице Стивънс?

— Да, често. За последен път преди две години.

— Е, оттогава всичко се е променило. Станал е по-голям и по-красив. Студиото ви резервира стая в „Шато Мармонт“. Там отсядат всички звезди.

— Наистина ли? — престори се на впечатлена Рейчъл.

— О, да. Там е починал Джон Белуши,^[1] нали знаете, след свръхдоза наркотик. Божичко! Там са отсядали Гейбъл, Пол Нюман и Мерилин Монро. — Изреждането на имена продължи и Рейчъл престана да го слуша.

„Шато Мармонт“ се намираше на север от Сънсет Стрип и приличаше на замък от кинодекор.

— Ще ви взема за студиото в два часа — каза Хенри Форд. — Там ще се срещнете с Родерик Маршал.

След два часа Рейчъл беше в кабинета на Родерик Маршал. Той бе четиридесетинагодишен, дребен и набит, с неизчерпаема енергия.

— Радвам се, че дойде — каза ѝ режисьорът. — Ще те направя голяма звезда. Утре ще направим пробните снимки. Една от асистентките ми ще те заведе в гардеробната да ти избере нещо хубаво. Ще снимаме дубъл от един от най-добрите ни филми, „Краят на мечтите“. Утре сутринта в седем часа ще те гримираме и фризираме. Предполагам, че това не е ново за теб, а?

— Не — безизразно отвърна тя.

— Сама ли си тук, Рейчъл?

— Да.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

Тя се замисли за миг.

— Чудесно.

— Ще те взема в осем часа.

Вечерта беше шеметна.

— Ако знаеш къде да идеш и успееш да влезеш — каза ѝ Родерик Маршал, — в Лос Анджелис се намират едни от най-страхотните клубове на света.

Започнаха в „Стандарт“, модерен бар, ресторант и хотел на Сънсет Булевард. Зад заскрежената витрина на входа имаше гол модел, покрит с рисунки.

— Страхотно, нали?

— Невероятно — съгласи се Рейчъл.

Обиколиха няколко шумни, претъпкани клуба. Накрая Родерик Маршал остави изтощената Рейчъл в хотела.

— Наспи се добре. Утрешният ден ще промени живота ти.

В 07:00 Рейчъл беше в гримьорната. Гримьорът Боб Ван Дусен я измери с поглед и попита:

— За какво ми плащат?

Тя се засмя.

— Ти нямаш нужда от грим. Природата вече се е погрижила.

— Благодаря.

Когато я гримира, гардеробиерката ѝ помогна да облече роклята, която бяха избрали предния следобед. Един от асистент-режисьорите я заведе в голямо студио.

Родерик Маршал и екипът му я очакваха. Режисьорът я погледна за миг.

— Съвършена си. Пробните снимки ще се състоят от две части, Рейчъл. Първо ще седнеш на този стол и аз ще ти задам няколко въпроса. Просто се дръж естествено.

— Ясно. А втората част?

— Кратката сцена, за която ти споменах.

Рейчъл седна. Родерик Маршал стоеше зад камерата до оператора.

— Готова ли си?

— Да.

— Добре. Отпусни се. Всичко ще мине чудесно. Камера. Начало. Добро утро.

— Добро утро.

— Казаха ми, че си модел.

Рейчъл се усмихна.

— Да.

— Как започна?

— Бях на петнайсет. Собственикът на една агенция за манекени ме видя в един ресторант с майка ми, дойде при нас, поговори с нея и след няколко дни станах модел.

Разговорът продължи петнадесетина минути, по време на които проличаха интелигентността и самообладанието на Рейчъл.

— Стоп! Чудесно! — Родерик Маршал ѝ подаде сценария. — Ще направим почивка. Прочети го. Когато си готова, само ми кажи и ще заснемем дубъла. Страхотна си, Рейчъл!

Тя прочете сценария. Съпруга искаше от мъжа си развод.

— Готова съм.

Запознаха я с Кевин Уебстър, който щеше да ѝ партнира — красив млад мъж от холивудски калъп.

— Добре — каза режисьорът. — Да започваме. Камера. Начало.
Рейчъл погледна Кевин Уебстър.

— Сутринта разговарях с адвокат за развода, Клиф.

— Чух. Не трябваше ли първо да приказваш с мен?

— Вече приказвахме. Цяла година. С брака ни е свършено. Ти просто не ме слушаш, Джеф.

— Стоп — каза Родерик Маршал. — Рейчъл, той се казва Клиф.

— Съжалявам — засрамено отвърна тя.

„Всъщност това се отнася за нас с Джеф — помисли си Рейчъл.
— С нашия брак е свършено. Как се случи? Ние живеем заедно. Почти не се виждаме. Срещаме се с привлекателни хора, но не можем да се обвързваме с тях заради договор, който вече не значи нищо.“

— Рейчъл!

— Съжалявам.

Сцената отново започна.

Когато пробните снимки свършиха, Рейчъл взе две решения. Мястото ѝ не беше в Холивуд. И искаше развод...

„Сгреших — докато лежеше в стаята в Рио, си помисли Рейчъл.
— Не биваше да се развеждам с Джеф.“

Във вторник след училище Дейна заведе Кемал при терапевта. Протезата приличаше на истинска ръка и функционираше добре, ала Кемал трудно свикваше с нея, и физически, и психологически.

— Чувства я като нещо чуждо — обясни лекарят на Дейна. — Нашата работа е да го накараме да я приеме като част от собственото си тяло. Трябва да го научим отново да си служи с двете ръце. Това обикновено продължава два-три месеца. Имайте предвид, че този период може да е много труден.

— Ще се справим — увери го тя.

Не беше лесно. На следващата сутрин Кемал излезе от кабинета без протезата си.

— Готов съм.

Дейна изненадано го погледна.

— Къде е ръката ти, Кемал?

Момчето предизвикателно повдигна лявата си длан.

— Ето я.

— Знаеш какво имам предвид. Къде е протезата ти?

— Повече няма да нося тая отврат.

— Ще свикнеш с нея, миличък. Обещавам ти. Трябва да потърпиш. Аз ще ти помогна да...

— Никой не може да ми помогне. Аз съм сакат...

Дейна отново отиде при детектив Маркълс Ейбрамс. Детективът свъси вежди и каза:

— Знаете ли какво най-много мразя в тая проклета работа? — Посочи купчината документи на бюрото си. — Това. Сега можех да съм навън и да се забавлявам като гърмя по престъпници. А, забравих. Вие сте репортерка, нали? Не ме цитирайте.

— Късно.

— С какво мога да ви помогна днес, госпожице Евънс?

— Дойдох да попитам за случая Синиси. Направили ли са й аутопсия?

— Формално. — Той извади няколко листа от чекмеджето на бюрото си.

— Има ли нещо подозрително?

Детективът прегледа доклада.

— Няма алкохол... опиати... Не. — Ейбрамс вдигна очи. — Изглежда, е била в депресия и просто е решила да сложи край на живота си. Това ли е всичко?

— Да.

След тази среща Дейна се отби при детектив Финикс Уилсън.

— Добро утро, детектив Уилсън.

— Какво ви води в моя скромен кабинет?

— Чудех се дали има нещо ново в разследването на убийството на Гари Уинтроп.

Той въздъхна и се почеса по носа.

— Абсолютно нищо. Някоя от картините вече трябваше да се покаже. На това разчитахме.

На Дейна ѝ се прииска да каже: „Ако бях на ваше място, нямаше да разчитам“, но се сдържа.

— Значи нямате улики?

— Не. Престъпниците не са оставили никакви следи. Рядко имаме кражби на картини, но начинът на действие почти винаги е един и същ. Това е най-изненадващото.

— Изненадващо ли?

— Да. Този случай е различен. Крадците на произведения на изкуството не убиват невъоръжени хора и ония типове не са имали основание еднокръвно да застрелят Гари Уинтроп. — Уилсън замълча за миг. — Специален интерес ли проявявате към случая?

— Не — излъга Дейна. — Ни най-малко. Просто съм любопитна. Аз...

— Ясно — прекъсна я детективът. — Ще поддържаме връзка.

След съвещанието генералът се обърна към Джак Стоун и попита:

— Какво става с оная Евънс?

— Продължава да разпитва, но мисля, че няма проблем. В задънена улица е.

— Това нейно ровичкане не ми харесва. Преминаваме към код три.

— Кога?

— Незабавно.

Дейна подготвяше следващото си предаване, когато в кабинета ѝ влезе Мат Бейкър.

— Току-що ми се обадиха за теб.

— Почитателите ми не могат да ми се наситят, а? — весело рече тя.

— Тъкмо обратното. От ФУП искат да спреш разследването си на Тейлър Уинтроп. Нищо официално. Просто приятелско предложение, както се изразиха.

Дейна го погледна.

— Странно, нали? Няма да се откажа, само защото на някакво държавно управление не му харесва. Всичко е започнало в Аспен, с пожара, в който са загинали Тейлър и жена му. Първо ще отида там. И ако открия нещо, това ще е страхотно начало за „Престъпна граница“.

— Колко време ти трябва?

— Не повече от ден-два.

— Имаш ги.

---

[1] Джон Белуши (1949–1982) — амер. актьор. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Рейчъл едва се движеше. Не си спомняше някога да е била толкова уморена. „Сигурно съм хванала грип. Джеф беше прав. Трябва да ида на лекар. Една гореща вана ще ме отпусне...“

Докато се изтягаше в топлата вода, плъзна ръка по гърдата си и напипа бучката.

Отначало изпадна в шок. После започна да се самоуспокоява. „Не може да е нещо сериозно. Не е рак. Аз не пуша. Правя упражнения и се грижа за тялото си. Никой в семейството ми не е имал рак. Добре съм. Ще отида на лекар, но не е рак.“

Излезе от ваната, избърса се и се обади по телефона.

— Агенция за модели „Бети Ричман“.

— Може ли да говоря с Бети Ричман? Кажете й, че я търси Рейчъл Стивънс.

Бети Ричман вдигна слушалката.

— Рейчъл! Радвам се да те чуя. Добре ли си?

— Разбира се. Защо питаш?

— Ами, прекратила си снимките в Рио и си помислих, че може...

Рейчъл се засмя.

— Не, не. Просто бях уморена, Бети. Изгарям от нетърпение да се върна на работа.

— Чудесна новина. Всички се опитват да сключат договор с теб.

— Готова съм. Какво ще ми предложиш?

— Чакай малко.

След минута Бети Ричман се върна на телефона.

— Следващите снимки са в Аруба. Започват идващата седмица. Имаш достатъчно време.

— Обожавам Аруба. Съгласна съм.

— Готово. Радвам се, че се чувстваш по-добре.

— Чувствам се страхотно.

— Ще ти пратя всички подробности.

В два следващия следобед Рейчъл имаше среща с доктор Грeъм Елгин.

— Добър ден, доктор Елгин.

— С какво мога да ви помогна?

— Имам малка киста в дясната гърда и...

— О, значи сте ходили на лекар, така ли?

— Не, но знам какво е. Просто малка киста. Познавам тялото си. Искам да я извадите с микрохирургия. — Тя се усмихна. — Аз съм модел. Не мога да си позволя да имам белези. Ако е просто мъничко петънце, ще го покривам с грим. Другата седмица заминавам за Аруба. Възможно ли е да насрочите операцията за утре или вдругиден?

Доктор Елгин я наблюдаваше. Като се имаше предвид положението, пациентката изглеждаше неестествено спокойна.

— Първо нека ви прегледам, после ще трябва да направя биопсия. Но да, ако се налага, можем да насрочим операцията за тази седмица.

— Чудесно!

Доктор Елгин се изправи.

— Хайде да идем в другата стая. Ще кажа на сестрата да ви донесе нощница.

След петнадесет минути лекарката палпираше бучката в гърдата на Рейчъл.

— Казах ви, това е обикновена киста.

— За да се уверя, госпожице Стивънс, ще се наложи да направя биопсия.

Рейчъл се опита да не потръпне, когато доктор Елгин заби тънка игла отстрани на гърдата ѝ, за да вземе тъканна проба.

— Готово. Не болеше много, нали?

— Не. Кога...

— Ще пратя пробата в лабораторията и утре сутрин ще получа предварителните цитологични данни.

Рейчъл се усмихна.

— Отлично. Отивам да си събера багажа за Аруба.

Първата ѝ работа бе да извади два куфара и да ги остави на леглото. После започна да избира дрехи за път.

Влезе чистачката Джанет Роудс.

— Пак ли заминавате, госпожице Стивънс?

— Да.

— Къде отивате този път?

— На Аруба.

— Къде е това?

— Красив остров в Карибско море, на север от Венецуела. Истински рай. Великолепни плажове, разкошни хотели и вълшебна храна.

— Звучи страхотно.

— Между другото, Джанет, докато ме няма, можеш ли да идваш три пъти седмично?

— Разбира се.

В девет часа на другата сутрин телефонът иззвъня.

— Госпожица Стивънс?

— Да.

— Обажда се доктор Елгин.

— Здравейте. Насрочихте ли вече операцията?

— Госпожице Стивънс, току-що получих данните от цитологичния анализ. Бих искала да дойдете в кабинета ми, за да можем...

— Не. Искам да го чуя сега.

Последва кратко колебание.

— Не обичам да обсъждам такива неща по телефона, но се боя, че според предварителните данни имате рак.

Джеф пишеше спортната си колона, когато телефонът иззвъня.

— Ало?

— Джеф... — Тя плачеше.

— Ти ли си, Рейчъл? Какво има? Какво се е случило?

— Имам... имам рак на гърдата.

— О, Господи! Сериозно ли е?

— Още не знам. Трябва да ми направят мамограма. Джеф, не съм в състояние да се справя сама. Знам, че искам много от теб, но не можеш ли да дойдеш във Флорида?

— Рейчъл, боя се, че...

— Само за един ден. Само докато... разбере. — Рейчъл отново се разплака.

— Рейчъл... — Чувстваше се раздвоен. — Ще опитам. Ще ти се обадя.

Тя хлипаше.

— Оливия, резервирай ми място в сутрешен самолет за Аспен, Колорадо — каза Дейна на секретарката си, когато се върна от съвещание. — И стая в хотел. А, и кола под наем.

— Ясно. Господин Конърс ви чака в кабинета ви.

— Благодаря. — Тя влезе. Джеф зяпаше през прозореца. — Здравсти, мили.

Той се обърна.

— Здравсти, Дейна.

На лицето му се бе изписало странно изражение. Дейна го погледна загрижено.

— Добре ли си?

— Сложен въпрос — мрачно отвърна Джеф. — И да, и не.

— Сядай. — Дейна се настани срещу него. — Какво се е случило?

Той тежко въздъхна.

— Рейчъл има рак на гърдата.

— Ужасно. Ще се оправи ли?

— Обади ми се сутринта. Още не знаят дали е сериозно. Изпаднала е в паника. Помоли ме да отида във Флорида, за да я подкрепям. Първо исках да говоря с теб.

Дейна се приближи до него и го прегърна.

— Разбира се, че трябва да отидеш. — Тя си спомни обедата с Рейчъл.

— Ще се върна след ден-два.

— Имам проблем, Мат — каза Джеф. — Налага се да замина за няколко дни.

— Какво е станало?

— Отнася се за Рейчъл.

— Бившата ти жена ли?

— Да. Току-що е научила, че има рак.

— Съжалявам.

— Така или иначе, тя има нужда от морална подкрепа. Искам следобед да замина за Флорида.

— Разбира се. Мори Фалстийн ще те замести. Обади ми се да ми кажеш как е Рейчъл.

— Непременно. Благодаря, Мат.

Два часа по-късно Джеф се качи на самолета за Маями.

Най-непосредственият проблем на Дейна беше Кемал. „Не мога да замина за Аспен, без да съм намерила сигурен човек да го гледа — помисли си тя. — Но кой може да се справя с чистенето, прането и най-непослушното момче на света?“

Позвъни на Памела Хъдсън.

— Извинявай, че те безпокоя, Памела, но се налага да замина за известно време и няма на кого да оставя Кемал. Случайно да познаваш добра детегледачка с търпение на светица?

Последва кратко мълчание.

— Да. Казва се Мери Роуан Дейли, преди години работеше при нас. Истинско съкровище е. Ще я потърся и ще ѝ кажа да ти се обади.

— Благодаря ти.

— Дейна, търси те някоя си Мери Дейли — каза Оливия.

Тя вдигна слушалката.

— Госпожа Дейли?

— Да, аз съм. — В топлия ѝ глас се долавяше силен ирландски акцент. — Госпожа Хъдсън каза, че имате нужда от детегледачка за сина ви.

— Точно така — потвърди Дейна. — Налага се да замина за ден-два. Можете ли да се отбиете вкъщи утре рано сутринта, да речем в

седем часа, за да поговорим?

— Естествено. За щастие в момента съм свободна.

Дейна ѝ даде адреса си.

— Ще дойда, госпожице Евънс.

На другата сутрин Мери Дейли пристигна точно в седем. Беше петдесетинагодишна, ниска и топчеста, с бодра походка и широка усмивка. Стисна ръката на Дейна и каза:

— Много се радвам да се запознаем, госпожице Евънс. Гледам ви по телевизията винаги, когато мога.

— Благодаря.

— А къде е младият господин?

— Кемал! — извика Дейна.

Момчето излезе от стаята си и погледна госпожа Дейли с изражение, което казваше: „Отврат“.

Детегледачката се усмихна.

— Кемал, нали? Ти си първият човек с това име, с когото се запознавам. — Тя се приближи до него. — Трябва да ми кажеш какво обичаш да ядеш. Аз съм страхотна готвачка. Двамата чудесно ще се разбираме.

„Надявам се“ — помисли си Дейна.

— Госпожо Дейли, ще можете ли да останете при Кемал, докато отсъствам?

— Разбира се, госпожице Евънс.

— Чудесно — признателно каза Дейна. — Вижте, тук не е много просторно. Условията за спане са...

Жената се усмихна.

— Не се безпокойте. Диванът ще свърши работа.

Дейна облекчено въздъхна. После си погледна часовника.

— Ще дойдете ли с мен да заведем Кемал на училище? После трябва да го вземете в два без петнайсет.

— Естествено.

Кемал се обърна към нея.

— Ще се върнеш, нали, Дейна?

Тя го прегърна.

— Разбира се, че ще се върна, миличък.

— Кога?

— След няколко дни. — „С някои отговори.“

На бюрото ѝ я очакваше пакетче в красива обвивка. Тя любопитно го разгледа и го отвори. Вътре имаше златна писалка. На картичката пишеше: „Скъпа Дейна, приятно пътуване.“ Подписът гласеше: „Бандата“.

Дейна прибра писалката в чантата си.

Докато Дейна се качваше на самолета, един мъж в работнически дрехи натисна звънеца на бившия апартамент на семейство Уортън. Вратата се отвори, новият наемател кимна и отново я затвори. Мъжът натисна звънеца на Дейна.

Госпожа Дейли застана на прага.

— Да?

— Госпожица Евънс ме прати да поправа телевизора ѝ.

— Заповядайте.

ГЛАВА 12

Рейчъл Стивънс посрещна Джеф на международното летище в Маями.

„Боже мой, тя е невероятно красива! — помисли си Джеф. — Не мога да повярвам, че е болна.“

Рейчъл го прегърна.

— О, Джеф! Благодаря ти, че дойде.

— Изглеждаш поразително — увери я той.

Двамата се запътиха към очакващата ги лимузина.

— Всичко ще се окаже наред, ще видиш.

— Разбира се.

— Как е Дейна?

Джеф се поколеба. Точно в този момент не искаше да парадира с щастието си.

— Добре е.

— Късметлия си. Тя е чудесна. Знаеш ли, другата седмица имам снимки на Аруба.

— На Аруба ли?

— Да. Можеш ли да се сетиш защо приех тази работа? Защото там прекарахме медения си месец. Хотелът беше прекрасен, нали? А как се казваше планината, на която се изкачихме?

— Хуиберг.

Рейчъл се усмихна.

— Не си забравил.

— Никои не забравя медения си месец, Рейчъл.

Тя постави длан върху ръката му.

— Беше истински рай, нали? Никога не съм виждала такива невероятни бели плажове.

— А ти се страхуваше, че ще почернееш. Увиваше се като мумия.
— Замълчаха за миг.

— Най-много съжалявам за това, Джеф.

— За какво?

— Че нямахме... няма значение. — Рейчъл го погледна. — Прекарахме си вълшебно на Аруба.

— Невероятно място — избегна директния отговор той. — Риболов, сърф, гмуркане, тенис, голф...

— Само че нямахме много време за това, нали?

Джеф се засмя.

— Наистина нямахме.

— Тази сутрин ще ми правят мамограма. Не искам да съм сама. Ще дойдеш ли с мен?

— Разбира се, Рейчъл.

Когато пристигнаха в дома ѝ, Джеф отнесе багажа си в просторната дневна и се огледа.

— Чудесно. Наистина е чудесно.

Тя го прегърна.

— Благодаря, Джеф.

Цялата трепереше.

Джеф остана в чакалнята, докато сестрата заведе Рейчъл да си облече нощница и после Я придружи до рентгена.

— Ще отнеме петнайсетина минути, госпожице Стивънс. Готова ли сте?

— Да. Кога ще получа резултатите?

— Ще ви ги съобщи онкологът. До утре би трябвало да ги получи.

„Утре.“

Онкологът се казваше Скот Янг. Джеф и Рейчъл влязоха в кабинета му и седнаха.

Лекарят погледна Рейчъл и каза:

— Съжалявам, но трябва да ви съобщя лоша новина, госпожице Стивънс.

Рейчъл стисна ръката на Джеф.

— Резултатите от биопсията и мамограмата показват, че имате карцином.

Рейчъл пребледня.

— Какво... какво значи това?

— Боя се, че се налага да ви направим мастектомия.

— Не! — извика тя. — Не можете... Искам да кажа, трябва да има и друг начин.

— Вече е прекалено късно — внимателно каза доктор Янг.

— Не мога веднага да се подложам на операция — възкликна Рейчъл. — Разбирате ли, другата седмица имам снимки на Аруба.

Джеф забеляза обезпокоеното изражение на лицето на лекаря и попита:

— Кога предлагате Рейчъл да се оперира, доктор Янг?

Онкологът се обърна към него.

— Колкото може по-скоро.

Рейчъл едва сдържаше сълзите си.

— Искам мнение на друг специалист — с разтреперан глас промълви тя.

— Разбира се.

— Боя се, че стигнах до същото заключение като доктор Янг — каза доктор Аарън Камерон. — Препоръчвам мастектомия.

Доктор Янг ги чакаше.

— Имали сте право — каза Рейчъл. — Но просто не мога... — Последва дълго тъжно мълчание. Накрая тя прошепна: — Добре. Щом сте сигурен, че... че се налага.

— Преди да ви оперирам, ще повикам пластичен хирург, за да обсъдите възстановяването на гърдата ви. Днес правим чудеса.

Рейчъл избухна в сълзи и Джеф я прегърна.

Нямаше преки полети от Вашингтон за Аспен. Дейна се качи на „Делта Еърлайнс“ до Денвър, където се прехвърли на самолет на „Юнайтид Експрес“. По-късно изобщо не си спомняше пътуването. Постоянно мислеше за Рейчъл и мъките ѝ. „Радвам се, че Джеф ще е с нея, за да я подкрепя. — Безпокоеше се и за Кемал. — Ами ако госпожа Дейли напусне преди да се върна? Трябва...“

По високоговорителите се разнесе гласът на стюардесата:

— След няколко минути ще кацнем в Аспен. Моля, затегнете коланите и върнете облегалките във вертикално положение.
Дейна се съсредоточи върху онова, което я очакваше.

Елиот Кромуюел влезе в кабинета на Мат Бейкър.

— Разбрах, че довечера Дейна няма да води новините.

— Точно така. Тя е в Аспен.

— Значи продължава разследването си, така ли?

— Да.

— Дръж ме в течение.

— Ясно. — „Наистина проявява интерес към Дейна“ — помисли си Мат, докато Кромуюел излизаше.

Дейна тръгна към гишето за автомобили под наем. На терминала доктор Карл Рамси тъкмо казваше на служителя:

— Но аз запазих кола преди седмица.

— Знам, доктор Рамси, но се боя, че се е получило объркване. Нямаме свободна кола. Има автобуси или пък мога да ви повикам такси...

— Не искам — прекъсна го докторът и гневно се отдалечи.

Дейна влезе във фоайето и се приближи до гишето.

— Имам резервация — каза тя. — Дейна Евънс.

Служителят се усмихна.

— Да, госпожице Евънс. Очаквахме ви. — Той ѝ даде да подпише формуляра, после ѝ протегна ключовете. — Бял лексъс. На паркинга е.

— Благодаря. Бихте ли ми казали как да стигна до хотел „Литъл Нел“?

— Няма как да не го забележите. Той е точно в центъра на града. Дюрант Авеню шестстотин седемдесет и пет. Сигурен съм, че ще ви хареса.

— Още веднъж ви благодаря.

Служителят я проследи с поглед до изхода.

Какво ставаше, по дяволите?

Сгушен в подножието на живописната планина Аспен, хотел „Литъл Нел“ беше построен в елегантен алпийски стил. Във фоайето имаше камина, в която през зимата постоянно бумтеше весел огън. Огромните прозорци гледаха към заснежените върхове на Скалистите планини. Гости в ски-екипи си почиваха на диваните и големите фотьойли. Дейна се огледа и си помисли: „На Джеф щеше да му хареса тук. Може би някой ден ще дойдем заедно...“

— Случайно да знаете къде е домът на Тейлър Уинтроп? — след като се регистрира на рецепцията, попита тя служителя.

Той я изгледа странно.

— Домът на Тейлър Уинтроп ли? Вече го няма. Изгоря до основи.

— Знам. Просто исках да видя...

— Сега там има само пепелище, но щом искате да го видите, идете в долината Кънъндръм Крик. На десетина километра оттук.

— Благодаря. Бихте ли повикали някой да качи багажа ми в стаята?

— Разбира се, госпожице Евънс.

Дейна излезе и се качи в колата.

Имението на Тейлър Уинтроп в долината Кънъндръм Крик бе сред горски резерват. Къщата беше едноетажна, от местен камък и секвоя, вдигната край голямо езеро и поток. Гледката бе великолепна и сред цялата тази красота бяха пръснати останките от къщата, в която бяха загинали двама души.

Дейна се разходи наоколо и си представи какво е било преди. Сградата трябва да бе имала много врати и прозорци. И все пак Тейлър Уинтроп и жена му не бяха успели да избягат. „Май трябва да отида в противопожарната охрана.“

В противопожарния участък я посрещна тридесетинагодишен мъж, висок, загорял и атлетичен. „Сигурно живее по ски-пистите“ — помисли си тя.

— Какво обичате?

— Четох за пожара в дома на Тейлър Уинтроп и историята ме заинтригува — отвърна Дейна.

— Да. Това беше преди година. Навярно най-големият пожар в този град.

Даже въпросът да му се бе сторил странен, мъжът не го прояви.

— Стана през нощта. Получихме сигнала в три. Колите ни стигнаха на мястото в три и петнайсет, но вече беше късно. Къщата гореше като факел. Не знаехме дали вътре има някой, докато не угасихме пожара и не открихме двата трупа.

— Имате ли представа как е избухнал пожарът?

— О, да. От повреда в електрическата инсталация.

— Каква повреда?

— Не знаем точно, но предния ден са повикали електротехник да я поправи.

— Но не знаете каква е била повреда, така ли?

— Мисля, че е имало проблем с противопожарната алармена система.

Дейна се опита да си придаде небрежен вид.

— Електротехникът, който е отишъл да я поправи... случайно да знаете името му?

— Не. В полицията би трябвало да знаят.

— Благодаря.

Той я погледна любопитно.

— Защо се интересувате от този случай?

— Пиша статия за пожари в зимни курорти из цялата страна — сериозно отвърна Дейна.

Аспенският полицейски участък се помещаваше в едноетажна сграда от червени тухли на пет-шест преки от хотела.

Щом я видя, дежурният възкликна:

— Вие сте Дейна Евънс от телевизията, нали?

— Да.

— Аз съм капитан Търнър. С какво мога да ви помогна, госпожице Евънс?

— Интересувам се от пожара, в който са загинали Тейлър Уинтроп и жена му.

— Боже мой, каква трагедия! Тукашните хора още не могат да я преживеят.

— Разбирам ги.

— Жалко, че не успяха да спасят семейство Уинтроп.

— Научих, че причина за пожара е била повреда в електрическата инсталация.

— Точно така.

— Възможно ли е да е било умишлен палеж?

Капитан Търнър се намръщи.

— Умишлен палеж ли? Не, не. Обикновена повреда в електрическата инсталация.

— Искам да поговоря с електротехника, който е бил там в деня преди пожара. Знаете ли името му?

— Сигурно го има в архива. Да го потърся ли?

— Ако обичате.

Капитан Търнър вдигна слушалката, размени с някого няколко думи, после отново се обърна към Дейна.

— За пръв път ли сте в Аспен?

— Да.

— Страхотно място. Карате ли ски?

— Не. — „Но Джеф кара. Когато дойдем тук...“

Един служител донесе на капитана някакъв лист и той го подаде на Дейна. На него пишеше: „Електрическа компания «Ал Ларсън», Бил Кели“.

— Намират се малко по-нататък по улицата.

— Много ви благодаря, капитан Търнър.

— Ама моля ви се!...

Когато Дейна излизаше от участъка, някакъв мъж на отсрещния тротоар се обърна с гръб към нея и заговори по клетъчния си телефон.

Електрическа компания „Ал Ларсън“ се намираше в малка сива бетонна сграда. На гишето на входа седеше копие на мъжа от противопожарния участък, загорял и със спортна фигура. Той се изправи.

— Добрутро.

— Добро утро — поздрави Дейна. — Искам да разговарям с Бил Кели.

— Аз също — изсумтя мъжът.

— Моля?

— Изчезна преди близо година.

— Изчезнал ли?

— Да. В смисъл — напусна. Без да каже нито дума. Даже не си взе последната заплата.

— Спомняте ли си точно кога се случи това?

— Естествено, че си спомням. На сутринта след оня пожар. Големия. Нали се сещате, в който загинаха семейство Уинтроп.

Дейна се вледени.

— Разбирам. И нямате представа къде е господин Кели, така ли?

— Не. Нали ви казах, просто изчезна.

На далечния остров край нос Хорн цяла сутрин пристигаха реактивни самолети. Наближаваше часът на срещата и двадесетината участници се настаниха в строго охранявана новопостроена сграда, която щеше да бъде разрушена, след като си тръгнаха.

— Добре дошли — приветства ги председателят. — Радвам се да видя много познати лица и неколцина нови приятели. Преди да започнем работа, трябва да ви кажа нещо за един обезпокоителен нововъзникнал проблем. Сред нас има предател, който заплашва да ни разкрие. Все още не знаем кой е. Но ви уверявам, че бързо ще бъде заловен и ще го сполети участта на всички предатели. Никой не може да се изпречва на пътя ни.

Сред присъстващите се надигна изненадан шепот.

— А сега да започваме наддаването. Днес има шестнайсет пакета. Започваме с два милиарда. Има ли първо предложение? Да. Два милиарда долара. Второ?

ГЛАВА 13

Когато вечерта се прибра в стаята си, Дейна стреснато се закова на място. Всичко изглеждаше същото и все пак... имаше чувството, че нещо се е променило. Дали бяха местили багажа й? „Пак изпадам в параноя“ — кисело си помисли тя. После вдигна телефонната слушалка и набра Вашингтон.

Отговори й госпожа Дейли.

— Домът на госпожица Евънс.

„Слава Богу, че е там!“

— Госпожо Дейли?

— Госпожице Евънс!

— Добър вечер. Как е Кемал?

— Ами, доста е своенравен, но се справям. Всичките ми момчета са такива.

— Значи... няма проблеми?

— Никакви.

Дейна облекчено въздъхна.

— Може ли да го чуя?

— Естествено. Кемал, майка ти.

След секунда се чу гласът на момчето.

— Здравсти, Дейна.

— Здравсти, Кемал. Как я караш?

— Супер.

— Как мина училището?

— Добре.

— Разбираш ли се с госпожа Дейли?

— Тя е върхът.

„Нещо повече — помисли си Дейна. — Тя е истинско чудо.“

— Кога се прибираш, Дейна?

— Утре съм си вкъщи. Вечеря ли?

— Да. Не беше зле.

„Това ти ли си, Кемал?“ — изкушаваше се да попита Дейна. Промяната в него я порази.

— Добре, миличък. До утре. Лека нощ.

— Лека нощ, Дейна.

Тъкмо се канеше да си легне, когато клетъчният ѝ телефон иззвъня.

— Ало?

— Дейна?

— Джеф! — радостно възкликна тя. — О, Джеф! — Дейна благослови деня, в който бе купила мобифона си.

— Искам да ти кажа, че страшно ми липсваш.

— И ти ми липсваш. Във Флорида ли си?

— Да.

— Как вървят нещата?

— Лошо. — Тя долови колебанието в гласа му.

— Всъщност адски лошо. Утре ще ѝ правят мастектомия.

— О, не!

— Тя не го понася много добре.

— Ужасно съжалявам.

— Знам. Кофти късмет. Мила, нямам търпение да те видя. Някога казвал ли съм ти, че съм луд по теб?

— И аз съм луда по теб, мили.

— Имаш ли нужда от нещо, Дейна?

„От теб.“

— Не.

— Как е Кемал?

— Чудесно. Намерих детегледачка, с която се разбира.

— Браво. Нямам търпение пак да сме заедно тримата.

— И аз.

— Грижи се за себе си.

— Непременно. И нямам думи да изразя колко много съжалявам за Рейчъл.

— Ще ѝ предам. Лека нощ, мила.

— Лека нощ.

Дейна отвори куфара си, извади ризата на Джеф, която бе взела от апартамента, и я облече под нощницата си. „Лека нощ, мили.“

Рано на другата сутрин Дейна взе самолета за Вашингтон. Преди да отиде на работа се отби вкъщи, където я посрещна бодрата госпожа Дейли.

— Радвам се, че се връщате, госпожице Евънс. Това ваше момче ме умори — каза тя и намигна.

— Надявам се, че не ви е причинявал прекалено много проблеми.

— Проблеми ли? Няма такова нещо. И отлично се справя с новата си ръка.

— Значи си носи протезата? — изненада се Дейна.

— Разбира се. Отиде с нея на училище.

— Чудесно. — Тя си погледна часовника. — Трябва да отивам в студиото. Ще се върна следобед да видя Кемал.

— Ужасно му липсвате. Е, тръгвайте. Аз ще ви разопаковам багажа.

— Благодаря, госпожо Дейли.

Дейна разказваше на Мат какво е научила в Аспен.

Той я гледаше смаяно.

— На сутринта след пожара електротехникът просто изчезнал, така ли?

— Без да си вземе заплатата.

— И е бил в дома на Уинтроп точно преди пожара?

— Да.

Бейкър поклати глава.

— Звучи ми като в „Алиса в страната на чудесата“. Става все поинтересно.

— Мат, Пол Уинтроп е следващият загинал от семейството. Убили са го във Франция скоро след пожара. Искам да отида там. Ще се опитам да потърся свидетели на автомобилната катастрофа.

— Добре. — Той помълча, после каза: — Елиот Кромуюел питаше за теб. Каза да се пазиш.

— Няма проблем.

Когато Кемал се прибра от училище, Дейна го чакаше. Той носеше протезата си и на Дейна ѝ се стори, че изглежда много по-спокоен.

— Върна се! — Кемал я прегърна.

— Здравей, миличък. Липсваше ми. Как мина училището?

— Горедолу. Ти как пътува?

— Нормално. Донесох ти нещо. — Тя му подаде ръчнотъкана индианска чанта и кожени мокасина, които бе купила в Аспен. Сега започваше трудната част. — Кемал, налага се пак да замина за няколко дни.

Дейна се приготви за реакцията му, ала Кемал само каза:

— Добре.

И нито следа от негодувание.

— Ще ти донеса още по-хубав подарък.

— По един за всеки ден, в който те няма, става ли?

— Виж какво, ти си още в седми клас, не си в правния факултет!

— засмя се тя.

Мъжът седеше на удобен фотьойл пред телевизора с чаша скоч в ръка. На екрана се виждаха Дейна и Кемал. Госпожа Дейли им поднасяше вечерята, ирландско задушено.^[1]

— Великолепно е — каза Дейна.

— Благодаря. Радвам се, че ви харесва.

— Нали ти казах, тя е страхотна готвачка — рече Кемал.

Все едно, че бе в трапезарията при тях, а не ги наблюдаваше от съседния апартамент.

— Разкажи ми за училище — каза Дейна.

— Новите учители ми харесват. Математикът е върхът...

— Чудесно.

— Момчетата в това училище са много по-свестни. Мислят, че новата ми ръка е супер. В моя клас има едно адски готино момиче. Май ме харесва. Казва се Лизи.

— Ти харесваш ли я, миличък?

— Да. Готино гадже.

„Той расте“ — с неочаквано бодване в гърдите си помисли Дейна.

По-късно, когато Кемал си легна, тя отиде в кухнята при госпожа Дейли.

— Кемал изглежда толкова... спокоен. Не мога да изразя благодарността си към вас.

— Всъщност вие ми правите услуга — усмихна се жената. — Все едно отново се грижа за едно от собствените си деца. Те вече пораснаха, нали разбирате. С Кемал си прекарваме чудесно.

— Радвам се.

Дейна изчака до полунощ и след като Джеф не се обади, си легна. Дълго си мисли за него. Питаше се дали се е любил с Рейчъл.

Мъжът в съседния апартамент набра един телефонен номер и каза:

— Всичко е спокойно.

Клетъчният ѝ телефон иззвъня.

— Джеф, мили. Къде си?

— В болницата във Флорида. Операцията свърши. Онкологът още не е получил окончателните резултати.

— О, Джеф! Дано да няма метастази.

— Дано. Рейчъл иска да остана при нея няколко дни. Искан да те попитам дали...

— Разбира се. Трябва да останеш.

— Няма да се бавя. Ще се обадя на Мат да го предупредя. Нещо ново при вас?

За миг Дейна се изкуши да му разкаже за Аспен. „Той си има достатъчно грижи.“

— Нищо. Всичко е наред.

— Прати целувки на Кемал. Останалите са за теб.

Джеф затвори. Към него се приближи медицинска сестра.

— Господин Конърс? Доктор Янг иска да ви види.

— Операцията мина добре — каза онкологът, — но тя ще има нужда от много емоционална подкрепа. Ще се чувства непълноценна като жена. Когато дойде в съзнание, ще изпадне в паника. Трябва да ѝ покажете, че е нормално да се страхува.

— Разбирам.

— Следващият кризисен момент ще е радиационната терапия. Този период може да се окаже особено травмиращ.

Джеф се замисли за близкото бъдеще.

— Има ли някой, който да се грижи за нея? — попита лекарят.

И Джеф осъзна, че освен него Рейчъл наистина си няма никого.

В самолета на „Еър Франс“ до Ница Дейна включи лаптопа си, за да прегледа събраната информация. Провокативна, ала определено неубедителна. „Доказателства — помисли си тя. — Без доказателства няма предаване. Ако успея...“

— Приятен полет, нали?

Дейна се обърна към мъжа, който седеше до нея. Бе висок, привлекателен и говореше с френски акцент.

— Да, наистина.

— Били ли сте във Франция?

— Не, за пръв път ми е.

Мъжът се усмихна.

— О, очаква ви истински празник. Това е вълшебна страна. — Той се наведе към нея. — Имате ли приятели, които да ви я покажат?

— Ще ме чакат съпругът ми и трите ми деца — отвърна Дейна.

— Жалко. — Той кимна, обърна се и взе вестника си.

Дейна сведе поглед към компютъра. Едно изречение привлече вниманието ѝ. Пол Уинтроп, който беше загинал в автомобилна катастрофа, бе имал хоби.

Автомобилизъм.

Когато самолетът кацна на летището в Ница, Дейна влезе в терминала и отиде на гишето за коли под наем.

— Казвам се Дейна Евънс. Имам...

Служителят вдигна поглед.

— А, госпожица Евънс? Колата ви чака. — Той ѝ подаде формуляра. — Подпишете се тук.

— Ще ми трябва и карта на южна Франция. Случайно да...

— Разбира се, госпожице. — Той бръкна под гишето и извади картата. — Заповядайте.

В небостъргача на УТН Елиот Кромуел попита:

— Къде е сега Дейна, Мат?

— Във Франция.

— Има ли някакъв напредък?

— Още е рано.

— Безпокоя се за нея. Струва ми се, че прекалено много пътува.

В наше време пътуванията са опасни. — Той помълча. — Много опасни.

В Ница беше студено и Дейна се зачуди какво е било времето в деня на смъртта на Пол Уинтроп. Качи се в очакващия я на паркинга ситроен и потегли по Гран Корниш.

Катастрофата се бе случила на магистралата при Рокбрюн-Кап-Мартен, курорт на Средиземно море.

Когато наближи мястото, Дейна намали скоростта, загледана в опасните остри завои. Къде ли се беше преобърнал Пол Уинтроп. И изобщо какво беше правил тук? Може би беше имал среща с някого? Дали беше участвал в рали?

Рокбрюн-Кап-Мартен бе средновековно селце с дъвен замък, черква, исторически пещери и луксозни вили. Дейна паркира в центъра и отиде да потърси полицейския участък. Спря един мъж, който излизаше от някакъв магазин, и попита:

— Извинете, бихте ли ми казали къде е полицейският участък?

— Je ne parle anglais, j'ai peur de ne pouvoir vous aider, mais...^[2]

— Полиция. Полиция.

— Ah, oui. — Той посочи. — La deuxième rue à gauche.^[3]

— Merci.^[4]

— De rien.^[5]

Участъкът се помещаваше в стара порутена сграда с бяла мазилка. На регистратурата седеше униформен полицай на средна възраст.

— Bonjour, madame.^[6]

— Bonjour.^[7]

— Comment puis-je vous aider?^[8]

— Говорите ли английски?

Той се замисли за миг, после неохотно отвърна:

— Да.

— Искам да се срещна с началника.

Полицаят я изгледа озадачено, после внезапно се усмихна.

— А, комендант Фразие. Oui. Един момент. — Вдигна телефонната слушалка, каза нещо, Кимна, обърна се към Дейна и посочи към коридора. — La première porte.^[9]

— Благодаря.

— Кабинетът на комендант Фразие беше малък и подреден. Самият комендант бе енергичен мъж с малки мустачки и проницателни кафяви очи.

— Добър ден, господин комендант.

— Bonjour, mademoiselle. С какво мога да ви помогна?

— Аз съм Дейна Евънс. Подготвям предаване за УТН във Вашингтон. Отнася се за семейство Уинтроп. Научих, че Пол Уинтроп е загинал в автомобилна катастрофа някъде тук.

— Oui. Ужасно. Ужасно! Човек трябва да внимава, когато шофира по Гран Корниш. Този път е très dangereux.^[10]

— Имаше ли алкохол в кръвта на Пол Уинтроп?

Комендант Фразие поклати глава.

— Non.

— Наркотици?

— Non.

— Спомняте ли си какво беше времето в деня на катастрофата?

— Oui. Il pleuvait. Валеше дъжд.

Дейна имаше още един въпрос, макар че не се надяваше на положителен отговор.

— Предполагам, че не е имало свидетели.

— Mais oui, il en avait.

Тя го зяпна.

— Значи е имало?

— Един свидетел. Шофирал след колата на Уинтроп и видял катастрофата.

Сърцето ѝ се разтуптя.

— Ще съм ви много благодарна, ако ми кажете името на свидетеля. Искам да поговоря с него.

Комендантът кимна.

— Не виждам защо не. Александър! — извика той.

След секунда в кабинета припряно влезе помощникът му.

— Oui, Commandant?^[11]

— Apportez-moi le dossier de l'accident Winthrop.^[12]

— Tout de suite.^[13] — Помощникът излезе и Фразие се обърна към Дейна.

— Толкова нещастно семейство. Животът е *très fragile*.^[14] — Той се усмихна. — Човек трябва да се наслаждава на удоволствията винаги, когато може. Сама ли сте тук, *mademoiselle*?

— Не, мъжът ми и децата ми ме чакат.

— Жалко.

Помощникът се върна с няколко листа и комендантът ги прегледа, после кимна и вдигна очи към Дейна.

— Свидетелят е американски турист, Ралф Бенджамин. Според неговите показания той шофирал след Пол Уинтроп, когато видял едно куче да изскача пред колата на жертвата. Уинтроп завъртял волана, за да не го блъсне, автомобилът поднесъл и паднал в морето. Според доклада на патологоанатома Уинтроп умрял на място.

— Имате ли адреса на господин Бенджамин?

— Oui. — Той отново погледна документите. — Живее в Америка. В Ричфийлд, Юта. Търк Стрийт, четиристотин и двайсет. — Фразие преписа адреса и го подаде на Дейна.

Тя се опита да овладее възлението си.

— Много ви благодаря.

— Удоволствието е мое. — Комендантът забеляза, че Дейна не носи брачна халка. — И предайте поздравите ми на съпруга и децата си.

— Мат — възбудено каза Дейна. — Открих свидетел на катастрофата на Пол Уинтроп. Ще отида да се срещна с него.

— Страхотно. Къде е той?

— В Юта. Ричфийлд. После веднага се връщам във Вашингтон.

— Добре. Между другото, обади се Джеф.

— Да?

— Нали знаеш, че е във Флорида при бившата си жена? — неодобрително рече той.

— Знаем. Тя е тежко болна.

— Ако Джеф се забави още, ще трябва да си вземе неплатена отпуска.

— Сигурна съм, че скоро ще се върне. — Искате ли да се сама да повярва в това.

— Добре. Желая ти успех със свидетеля.

— Благодаря, Мат.

Тя се обади на Кемал. Отговори ѝ госпожа Дейли.

— Домът на госпожица Евънс.

— Добър ден, госпожо Дейли. Всичко наред ли е? — Дейна затаи дъх.

— Ами, снощи синът ви едва не изгори кухнята, докато се опитваше да ми помогне с вечерята. — Тя се засмя. — Иначе е добре.

— Чудесно. — „Тази жена наистина е чудотворна.“

— Скоро ли се прибирате? Мога да приготвя вечеря и...

— Имам още малко работа. Ще се върна след два дни. Може ли да поговоря с Кемал?

— Той спи. Да го събудя ли?

— Не, не. — Дейна си погледна часовника. Във Вашингтон бе едва четири часът. — Защо спи по това време?

Дейли се засмя.

— Беше страшно уморен. Много работи, много играе.

— Предайте му целувките ми.

„Имам още малко работа. Ще се върна след два дни. Може ли да поговоря с Кемал?“

„Той спи. Да го събудя ли?“

„Не, не. Защо спи по това време?“

„Беше страшно уморен. Много работи, много играе.“

„Предайте му целувките ми.“

Записът свърши.

Ричфийлд бе приятно градче, разположено в долина на сред планинската верига Монро. Дейна спря на една бензиностанция и помоли да я упътят към дома на свидетеля.

Ралф Бенджамин живееше в занемарена едноетажна къща. Тя спря пред входа и натисна звънеца. Отвори ѝ беловласа жена с престилка.

— Какво обичате?

— Търся Ралф Бенджамин.

Жената я погледна любопитно.

— Той очаква ли ви?

— Не. Аз... случайно минавам оттук и реших да се отбия за малко. Той тук ли е?

— Да. Заповядайте.

— Благодаря. — Дейна влезе и жената я заведе в дневната.

— Ралф, имаш гостенка.

Ралф Бенджамин стана от люлеещия се стол.

— Здравейте. Познаваме ли се?

Дейна се вцепени. Мъжът беше сляп.

---

[1] Агнешко задушено с картофи и лук. — Б.пр. ↑

[2] Не говоря английски, не мога да ви помогна, но... (фр.) — Б.пр. ↑

[3] А, да. По дясната улица, отляво. (фр.) — Б.пр. ↑

[4] Благодаря. (фр.) — Б.пр. ↑

[5] Няма защо. (фр.) — Б.пр. ↑

- [6] Добър ден, госпожо. (фр.) — Б.пр. ↑
- [7] Добър ден. (фр.) — Б.пр. ↑
- [8] С какво мога да ви помогна? (фр.). — Б.пр. ↑
- [9] Първата врата (фр.) — Б.пр. ↑
- [10] Много опасен (фр.) — Б.пр. ↑
- [11] Да, господин комендант? (фр.) — Б.пр. ↑
- [12] Донесете ми папката по случая Уинтроп. (фр.) — Б.пр. ↑
- [13] Веднага (фр.) — Б.пр. ↑
- [14] Твърде крехък (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Дейна и Мат Бейкър бяха в заседателната зала на УТН.

— Ралф Бенджамин бил във Франция на гости на сина си — обясняваше тя. — Куфарчето му изчезнало от хотелската стая. Появило се на другия ден, но паспортът му липсвал. Мат, човекът, който го е откраднал и е използвал името на Бенджамин, а после се е представил пред полицията като свидетел на катастрофата, е убил Пол Уинтроп.

Мат Бейкър мълча дълго и накрая каза:

— Време е да съобщим в полицията, Дейна. Ако си права, престъпникът хладнокръвно е убил шестима души. Не искам ти да си седмата. Елиот също се безпокои за теб. Според него ровиш прекалено надълбоко.

— Още не можем да идем в полицията — възрази Дейна. — Всички улики са косвени. Нямаме доказателства. Не знаем кой е убиецът, нито какъв е мотивът му.

— Имам лошо предчувствие. Става прекалено опасно. Не искам да ти се случи нещо.

— Аз също — сериозно отвърна тя.

— Каква е следващата ти стъпка?

— Ще открия какво се е случило с Джули Уинтроп.

— Операцията мина успешно.

Рейчъл бавно отвори очи и видя Джеф.

— Отрязаха ли я?

— Рейчъл...

— Страх ме е да се пипна. — Рейчъл се мъчеше да сдържи сълзите си. — Вече не съм жена. Никой мъж няма да ме обича.

Той стисна треперещите ѝ ръце.

— Грещиш. Аз никога не съм те обичал заради гърдите ти, Рейчъл. Обичах те заради самата теб.

Рейчъл успя измъчено да се усмихне.

— Наистина се обичахме, нали, Джеф?

— Да.

— Ще ми се... — Тя погледна към гърдите си и лицето ѝ се напрегна.

— По-късно ще поговорим за това.

Рейчъл стисна ръката му още по-силно.

— Не искам да съм сама, Джеф. Не и докато всичко това не свърши. Моля те, не ме оставяй.

— Рейчъл, трябва да...

— Не още. Не знам какво ще правя, ако си тръгнеш.

Влезе една медицинска сестра.

— Бихте ли ни извинили, господин Конърс?

Рейчъл не искаше да пусне ръката му.

— Не си отивай!

— Ще се върна.

Късно същата вечер клетъчният телефон на Дейна иззвъня и тя се втурна от другия край на стаята да отговори.

— Дейна? — Обаждаше се Джеф.

Обзе я вълнение.

— Ало. Как си, мили?

— Добре.

— Как е Рейчъл?

— Операцията мина успешно, но тя, изглежда, иска да се самоубие.

— Джеф... жената не може да съди за себе си по гърдите си или...

— Знам, но Рейчъл не е обикновена жена. Преценявали са я по външния ѝ вид от петнайсетгодишна. Тя е един от най-високо платените модели в света. И сега смята, че всичко това е свършило. Чувства се като изрод. Убедена е, че няма за какво да живее.

— Какво ще правиш?

— Ще остана при нея още няколко дни. Разговарях с лекаря. Той все още не е получил окончателните резултати и не знае дали има метастази. Според него ще се наложи химиотерапия.

Дейна нямаше какво да му отговори.

— Липсваш ми — каза Джеф.

— И ти ми липсваш, мили. Купила съм ти коледни подаръци.

— Ще ми ги дадеш, когато се видим.

— Разбира се.

— Уморена ли си от всички тия пътувания?

— Още не.

— Не забравяй да оставяш мобифона си включен. Възнамерявам скоро да проведа с теб някои неприлични разговори.

Дейна се усмихна.

— Обещавах ли?

— Обещавам. Пази се, мила.

— И ти. — Връзката прекъсна.

Дейна затвори и дълго седя, замислена за Джеф и Рейчъл. После се изправи и отиде в кухнята.

— Още една палачинка, миличък? — тъкмо питаше госпожа Дейли.

— Не, благодаря.

Дейна спря на вратата и се загледа в тях. За краткото време, откакто детегледачката бе с него, Кемал се беше променил много. Бе станал спокоен и щастлив. „Може би аз не съм подходяща майка за него — с ревност си помисли Дейна. Спомни си за дългите дни и вечери, прекарвани в телевизионното студио. — Може би трябва да го осинови някой като госпожа Дейли. — Тя се отърси от унилото си настроение. — Какво ми става? Кемал ме обича.“

Дейна седна на масата.

— Още ли ти харесва в новото училище?

— Супер е.

Тя стисна ръката му.

— Кемал, боя се, че пак се налага да замина.

— Няма проблем — безразлично отвърна момчето.

Отново я връхлетя ревност.

— Къде отивате сега, госпожице Евънс? — попита госпожа Дейли.

— В Аляска.

— Пазете се от гризлитата и белите мечки — каза госпожа Дейли.

Полетът от Вашингтон до Джуно, столицата на Аляска, продължи девет часа с междинно кацане в Сиатъл. На летището в Джуно Дейна отиде на гишето за автомобили под наем.

— Казвам се Дейна Евънс. Аз...

— Да, госпожице Евънс. Пригответе ви чудесен ландровър. Десето място на паркинга. Подпишете се тук.

Служителят ѝ даде ключовете и Дейна заобиколи сградата, за да отиде на паркинга. Там имаше десетки коли. Зад белия ландровър бе коленичил мъж в работно облекло. Той вдигна глава и каза:

— Затягам ауспуха, госпожице. Вече свърших.

— Благодаря ви.

Друг мъж седеше пред компютъра си в подземие на една държавна сграда и разглеждаше дигитална карта. Белият ландровър зави надясно.

— Обектът се насочва към Стар Хил.

Джуно изненада Дейна. На пръв поглед градът ѝ се стори голям, но тесните лъкатушни улици му придаваха атмосфера на селце, сгушено в пустош от ледниковата епоха.

Тя се настани в прочутия „Ин ат да Уотърфронт“, бивш публичен дом, разположен в центъра на града.

— Идвате навреме за ски-сезона — каза ѝ служителят на рецепцията. — Носите ли си ски?

— Не, аз...

— В съседния магазин продават всичко необходимо.

— Благодаря. — „Точно оттам ще започна.“

Дейна разопакова багажа си и отиде в спортния магазин.

Продавачът се оказа невероятен бърбовец.

— Здравсти, аз съм Чад Донъху. Идвате тъкмо където трябва. — Чад посочи едни ски. — Току-що ги получихме. Адски са добри за неравен терен. А тези са „Саломон Екс-Скрийм Найн“. Много се търсят. Миналата година се изчерпаха и не успяхме да поръчаме повече. — Той забеляза нетърпеливото ѝ изражение и побърза да се

прехвърли на следващия вид ски. — Ако предпочитате, имаме „Локъл Въртиго Джи Търти“ или „Атомик Тен-Туенти“. — Продавачът изпитателно я погледна. — Кои си избрахте?...

— Идвам за една информация.

Той се разочарова.

— Каква информация?

— Джули Уинтроп от вашия магазин ли си купуваше ски?

Мъжът внимателно се вгледа в нея.

— Да. Караше „Волант Тай“.

— Госпожица Уинтроп добра скиорка ли беше?

— Добра ли? Страхотна. Имаше цял куп награди.

— Знаете ли дали е била тук сама?

— Доколкото ми е известно, да. — Той поклати глава. — Най-изненадващото е, че познаваше Игълкрест, мястото, където се случи трагедията, като собствената си длан. Такъв инцидент като че ли просто не можеше да се случи с нея, нали?

— Да, така е — бавно отвърна Дейна.

Полицейският участък се намираше на две преки от „Ин ат да Уотърфронт“.

Дейна влезе в малкото фоайе, където бяха окачени щатското знаме на Аляска, знамето на Джуно и националният флаг. Вътре имаше син килим, синя кушетка и син стол.

— Какво обичате? — попита я униформеният дежурен.

— Търся информация за смъртта на Джули Уинтроп.

Той се намръщи.

— В такъв случай трябва да се обърнете към Брус Боулър. Той е шеф на спасителната служба. Кабинетът му е на горния етаж, но в момента отсъства.

— Къде мога да го открия?

Полицаят си погледна часовника.

— По това време сигурно ще го хванете в „Хангър он да Уорф“. Това е на две преки отук по Марин Уей.

— Много ви благодаря.

„Хангър он да Уорф“ бе голям ресторант, претъпкан в този обеден час.

— Съжалявам — каза на Дейна жената, която стоеше на входа — в момента нямаме свободни маси. Ще се наложи да почакате двадесетина минути, ако...

— Търся господин Брус Боулър.

Жената кимна.

— Брус ли? Ето го — на оная маса.

Дейна се обърна. Боулър беше приятен, суров наглед четиридесетинагодишен мъж. Седеше сам.

— Благодаря. — Тя се приближи до масата. — Господин Боулър?

— Да?

— Аз съм Дейна Евънс. Имам нужда от вашата помощ.

Мъжът се усмихна.

— Имате късмет. Останала ни е свободна стая. Ще се обадя на Джуди.

Дейна го погледна озадачено.

— Моля?

— Питате за „Коузи Лог“, нашия пансион, нали?

— Не. Искам да поговоря с вас за Джули Уинтроп.

— О! — Той се засрами. — Извинете ме. Седнете, моля. С Джуди имаме малък пансион извън града. Помислих си, че търсите стая. Обядвали ли сте?

— Не, аз...

— Тогава да обядваме заедно. — На устните му грейна приятна усмивка.

— Благодаря.

Когато Дейна си поръча, Брус Боулър попита:

— Какво точно ви интересува за Джули Уинтроп?

— Смъртта ѝ. Има ли вероятност да не е било нещастен случай?

Той свъси вежди.

— Искате да кажете дали не се е самоубила, така ли?

— Не. Дали... дали някой не я е убил.

Боулър се ококори.

— Да убият Джули? Невъзможно. Беше нещастен случай.

— Ще ми разкажете ли как се случи?

— Естествено. — Той се замисли за миг, очевидно се чудеше откъде да започне. — Тук имаме три вида писти. Тези за начинаещи са Мъскег, Доли Вардън и Сауърдоу, а за напреднали — Слус Бокс, Мадър Лоуд и Сънданс... Има и още по-трудни: Инсейн, Спрус Шут и Ханг Тен. Най-стръмната е Стийп Шутс.

— И Джули Уинтроп се е спускала по...

— Стийп Шутс.

— Значи е била добра скиорка, така ли?

— Разбира се. — Брус Боулър се поколеба. — Тъкмо това е най-странното.

— Кое?

— Ами, всеки четвъртък от четири до девет организираме вечерни спускания. Оная вечер имаше много скиори. Всички се върнаха до девет... Освен Джули. Отидохме да я търсим. Открихме тялото ѝ в подножието на Стийп Шутс. Беше се блъснала в едно дърво. Беше умряла на място.

Изпълнена с ужас, Дейна за миг затвори очи.

— Значи... значи е била сама, когато се е случило нещастие?

— Да. Скиорите обикновено се движат заедно, но най-добрите понякога обичат да се спускат сами. Границите на пистите са маркирани и всеки, който ги напусне, си поема риска. Джули Уинтроп се беше спуснала извън тези граници. Не я открихме лесно.

— Господин Боулър, каква е процедурата, когато изчезне скиор?

— Първо се обаждаме на приятелите на скиора, за да видим дали не е при тях. Проверяваме в баровете. Така не се налага хората ни да търсят някой пияница, заседнал пред чашата.

— Ами ако някой наистина се изгуби? — попита Дейна.

— Взимаме описанието на изчезналия скиор, проверяваме дали е добър и установяваме къде са го видели за последен път. Винаги питаме дали имат фотоапарати.

— Защо?

— Защото в такъв случай ги търсим в най-живописните местности. Ако не ги открием, разширяваме зоната на издирване извън границите на пистите. Уведомяваме щатската полиция и те ни пращат хеликоптер. Спасителните групи се състоят от по четирима души. В издирването се включва и въздушният патрул.

— Сериозна организация.

— Така е. Но не забравяйте, че общата площ на пистите е шестстотин и трийсет акра и средно на година ни се падат по четирийсет издирвания. Повечето са успешни. — Брус Боулър погледна през прозореца към студеното навъсено небе. — Ще ми се и с Джули да беше така. — Той отново се обърна към Дейна. — Както и да е, всеки ден след затварянето на лифтовете ски-патрулът прави проверка.

— Казаха ми, че Джули Уинтроп често се спускала от върха на Игълкрест.

Боулър кимна.

— Вярно е. Но това не е гаранция. Може да стане облачно, човек може да изгуби ориентация или просто да няма късмет. Като бедната госпожица Уинтроп.

— Как открихте тялото й?

— Мейдей го намери.

— Мейдей ли?

— Това е най-доброто ни куче. Ски-патрулът използва черни лабрадори и овчарки. Кучетата са невероятни. Те надушват човешката миризма, изкачват се до най-високата точка на склона и започват да търсят оттам надолу. Пратихме на мястото бомбардировач и когато...

— Бомбардировач ли?

— Нашият снегоход. С него свалихме трупа. Тримата санитарии от линейката установиха смъртта с ЕКГ, после я снимаха и я пратиха в районната болница „Бартлет“.

— Значи никой не знае как се е случило нещастиято, така ли?

Той сви рамене.

— Знаем само, че се е блъснала в един смърч. Гледката не беше приятна.

Дейна се вгледа в него за миг.

— Може ли да се кача до върха на Игълкрест?

— Защо не? Хайде да се наобядваме и после лично ще ви заведе.

Стигнаха с джип до двуетажната хижа в подножието на планината.

— Тук се събираме, за да обсъдим плановете за издирванията — каза Брус Боулър. — Ще се качим на върха с открития лифт.

Когато се заиздигаха към върха, Дейна се разтрепери от студ.

— Трябваше да ви предупредя. В такова време носим дълго бельо и няколко ката дрехи.

— Ще з-запомня.

— Джули Уинтроп се е качила със същия лифт. Носила е раницата си със себе си.

— Раница ли?

— Да. Раница с лопатка за лавини, предавател, който праща сигнал на разстояние от петдесет метра, и прът за проверка на дълбочината на снега. — Той въздъхна. — Разбира се, това не ѝ е помогнало, когато се е блъснала в дървото.

Наближиха върха. Когато стигнаха на платформата и внимателно слязоха от лифта, към тях се приближи мъж.

— Какво те води насам, Брус? Да не се е изгубил някой?

— Не, просто развеждам една приятелка. Това е госпожица Евънс.

Двамата се ръкуваха. Дейна се огледа. Наблизо имаше заслон, който едва се виждаше от гъстите облаци. „Дали Джули Уинтроп е влязла там преди да се спусне? Може би някой я е проследил? Някой, който се е готвил да я убие?“

Брус Боулър се обърна към нея.

— Намираме се на най-високия връх на планината.

Дейна погледна към бездънната бездна и потръпна.

— Вие замръзвате, госпожице Евънс. Хайде да се връщаме.

— Благодаря.

Дейна току-що се бе прибрала в хотела, когато на вратата се почука. Тя отвори. На прага стоеше едър мъж с много светла кожа.

— Госпожица Евънс?

— Да.

— Здравейте. Казвам се Николос Върдън. Работя във вестник „Джуно Емпайър“.

— Да?

— Научих, че разследвате смъртта на Джули Уинтроп. Бихме искали да публикуваме материал за случая.

В главата на Дейна прозвуча тревожен сигнал.

— Боя се, че грешите. Не правя никакво разследване.

Мъжът я погледна скептично.

— Чух...

— Подготвяме предаване за световните ски-курорти. Джуно е само едно от местата, които ще представим.

— Разбирам. Извинявайте, че ви обезпокоих.

Дейна го проследи с поглед. „Откъде знае какво правя тук?“

Тя се обади в „Джуно Емпайър“.

— Ало, търся един от репортерите ви, Николос Върдън... Нямате такъв служител? Ясно. Благодаря ви.

Събирането на багажа ѝ отне само десет минути. „Трябва да се махна отгук и да намеря друго място.“ — Дейна внезапно си спомни нещо. — „Питате за «Коузи Лог», нашия пансион, нали? Имате късмет. Останала ни е свободна стая.“ Тя слезе във, фоайето да провери. Служителят ѝ начерта схема на пътя до пансиона.

Мъжът в подземиято на държавната сграда наблюдаваше дигиталната карта на компютърния екран.

— Обектът напуска центъра на града и се насочва на запад — съобщи той.

Пансионът „Коузи Лог“, красива едноетажна сграда от дървени трупи в местен стил, се намираше на половин час от центъра на Джуно. Дейна позвъни на вратата. Отвори ѝ привлекателна бодра жена на тридесетина години.

— Здравейте. Какво ще обичате?

— Случайно се запознах със съпруга ви и той спомена, че имате свободна стая.

— Така е. Аз съм Джуди Боулър.

— Дейна Евънс.

— Заповядайте.

Дейна влезе и се огледа. Пансионът се състоеше от голяма удобна дневна с каменна камина, трапезария и две спални с бани.

— Аз готвя — каза Джуди Боулър. — И се справям доста добре.

Дейна се усмихна.

— Нямам търпение да дойде време за вечеря.
Джуди я заведе в стаята и тя разопакова багажа си.

Дейна отново се върна в града. Влезе в бара на „Клиф Хауз“ и си поръча скоч. Всички служители изглеждаха загорели и бодри. „Естествено.“

— Чудесно време — каза тя на русия барман.

— Да. Точно за ски.

— Често ли карате?

Той се усмихна.

— Винаги, когато съм свободен.

— Струва ми се прекалено опасно — въздъхна Дейна. — Преди няколко месеца тук загина една моя приятелка.

Барманът остави чашата, която лъскаше.

— Наистина ли?

— Да. Джули Уинтроп.

Лицето му помръкна.

— Тя често идваше тук. Симпатична жена.

Дейна се наведе към него.

— Чух, че не било нещастен случай.

Очите му се разшириха.

— Какво искате да кажете?

— Чух, че била убита.

— Убита ли? — скептично попита той. — Невъзможно. Било е нещастен случай.

Двадесет минути по-късно Дейна разговаряше с бармана на хотел „Проспектър“.

— Чудесно време.

— Много подходящо за ски — отвърна той.

Дейна поклати глава.

— Струва ми се прекалено опасно. Преди няколко месеца тук загина една моя приятелка. Може да я познавате, Джули Уинтроп.

— А, естествено. Харесваше ми. Искам да кажа, не се надуваше като някои хора. Държеше си се съвсем нормално.

— Чух, че не било нещастен случай.

Изражението на бармана се промени и той сниши глас.

— Убеден съм в това, по дяволите!

Сърцето на Дейна се разтуптя.

— Нима?

— Абсолютно. — Барманът заговорнически прошепна: — Ония скапани марсианци...

Намираще се на върха на планината и леденият вятър брулеше лицето ѝ. Погледна към долината и се опита да прецени дали да се върне, когато внезапно усети, че някой я блъска изотзад, и полетя надолу по склона към огромно дърво. Точно преди да се разбие в него, се събуди с вик.

Седна на леглото. Цялата трепереше. „Така ли са убили Джули Уинтроп? Кой я е блъснал?“

Елиот Кромуел губеше търпение.

— Мат, кога ще се върне Джеф Конърс, по дяволите? Трябва ни.

— Скоро. Поддържам връзка с него.

— Ами Дейна?

— Тя е в Аляска, Елиот. Защо?

— Предпочитам да е тук. Рейтингът на вечерните ни новини е спаднал.

Мат Бейкър го погледна и се зачуди дали това е истинската причина за загрижеността му.

На сутринта Дейна се облече и отиде в града.

Докато чакаше на летището да обявят полета ѝ, забеляза, че в един от ъглите седи мъж, който от време на време хвърля поглед към нея. Стори ѝ се странно познат. Носеше тъмносив костюм и ѝ напомняше за някого. И внезапно се сети. Друг мъж на летището в Аспен. Също в тъмносив костюм. Ала приликата не се ограничаваше до дрехите. Имаше нещо в поведението им. И двамата излъчваха

неприятна арогантност. Този я наблюдаваше едва ли не презрително. Дейна потръпна.

След като Дейна се качи на самолета, мъжът поговори по клетъчния си телефон и напусна летището.

ГЛАВА 15

Вкъщи Дейна завари прекрасна елхичка — госпожа Дейли я бе купила и вече я беше украсила.

— Вижте тази топка — гордо каза тя. — Кемал я направи.

Наемателят на съседния апартамент гледаше сцената по телевизора си.

Дейна я целуна по бузата.

— Обичам ви, госпожо Дейли.

Детегледачката се изчерви.

— О, какъв шум за нищо!

— Къде е Кемал?

— В стаята си. Има две съобщения за вас, госпожице Евънс. Трябва да се обадите на госпожа Хъдсън. Оставих номера на тоалетката ви. Търси ви и майка ви.

— Благодаря.

Дейна влезе в кабинета. Кемал седеше пред компютъра.

Той вдигна глава.

— Хей, върна ли се?

— Върнах се.

— Страхотно. Надявах се да си дойдеш за Коледа.

Дейна го прегърна.

— Разбира се. За нищо на света не бих пропуснала празниците.

Как я караш?

— Супер.

„Чудесно.“

— Харесва ли ти госпожа Дейли?

— Тя е върхът.

Дейна се усмихна.

— Знам. Трябва да се обадя по телефона. Веднага се връщам.

„Първо лошата новина — помисли си тя и набра номера на майка си. Не се бяха чували от инцидента в Уестпорт. — Как може да се омъжи за такъв човек?“ Телефонът иззвъня няколко пъти, после прозвуча гласът на майка ѝ:

— В момента не сме си вкъщи, но ако оставите съобщение, ще ви потърсим. Изчакайте сигнала.

— Весела Коледа, мамо. — Дейна затвори.

После се обади на Памела.

— Дейна, ужасно се радвам, че се върна! — възкликна Памела Хъдсън. — Чухме по новините, че Джеф отсъства, но утре с Роджър сме поканили няколко души на коледна вечеря и искаме двамата с Кемал да ни дойдете на гости. Моля те, не ми казвай, че имаш други планове.

— Нямам — отвърна Дейна. — С удоволствие ще дойдем. Благодаря ти, Памела.

— Прекрасно. Ще ви чакаме в пет часа. Без официално облекло. — Тя замълча за миг. — Как вървят нещата?

— Не знам — призна Дейна. — Не съм сигурна, че изобщо вървят.

— Е, за известно време забрави за всичко. Почини си. Утре ще се видим.

На вратата ги посрещна Сизър. Щом видя Дейна, лицето му грейна.

— Госпожице Евънс! Много се радвам да ви видя. — Той се усмихна на Кемал. — А също и господин Кемал.

— Здравсти, Сизър — поздрави го момчето.

Дейна подаде на иконома пакет в пъстра обвивка.

— Весела Коледа, Сизър.

— Не знам какво да... — Той заекна. — Аз не... Много сте мила, госпожице Евънс!

Гигантът се изчерви. Дейна му подаде още два пакета.

— А това е за господин и госпожа Хъдсън.

— Да, госпожице Евънс. Ще ги оставя под елхата. Те са в дневната. — Сизър ги поведе по коридора.

— Ето ви най-последно! — посрещна ги Памела. — Радвам се, че успяхте да дойдете.

— Ние също — увери я Дейна.

Памела погледна дясната ръка на Кемал.

— Дейна, Кемал има... Това е прекрасно!

Дейна се усмихна.

— Нали? Благодарение на моя шеф. Невероятен човек. Мисля, че това промени целия живот на Кемал.

— Нямам думи да изразя колко се радвам.

— Аз също, Кемал — каза Роджър.

— Благодаря, господин Хъдсън.

Сенаторът се обърна към Дейна.

— Преди да пристигнат другите гости искам да поговорим за малко. Нали си спомняте какво споменах предишния път? Че Тейлър Уинтроп казал на приятелите си, че се оттегля от обществения живот и после станал посланик в Русия?

— Да. Предполагам, че президентът е настоял да...

— И аз така смятах. Но изглежда, че всъщност Уинтроп е настоял президентът да го назначи за посланик. Въпросът е защо.

Другите гости започнаха да пристигат. На вечерята присъстваха само още дванадесет души и атмосферата бе топла и празнична.

След десерта всички отидоха в дневната. Пред камината се издигаше висока елха. Имаше подаръци за всички, но Кемал получи лъвския пай: компютърни игри, ролери, пуловер, ръкавици и видеокасети.

Времето мина бързо. След напрежението през последните няколко дни на Дейна ѝ бе невероятно приятно да е сред такива мили хора. „Иска ми се Джеф да беше тук.“

Дейна седеше на бюрото на водещата и очакваше началото на новините в единадесет часа. До нея бе Ричард Мелтън. Мори Фалстийн заместваше Джеф. Дейна се опитваше да не мисли за това.

— Много ми липсваше — каза ѝ Ричард Мелтън.

Тя се усмихна.

— Благодаря, Ричард. И ти ми липсваше.

— Доста дълго отсъства. Всичко наред ли е?

— Да.

— Хайде после да идем да похапнем заедно.

— Първо трябва да видя как е Кемал.

— Можем да се срещнем някъде.

„Трябва да се срещнем някъде другаде. Струва ми се, че ме следят. В секцията за птици в зоопарка.“

— Говори се, че разследваш нещо голямо — продължи Мелтън.
— Искаш ли да ми разкажеш?

— Още няма нищо за разказване, Ричард.

— Носят се слухове, че Кромуюел не бил много доволен от отсъствието ти. Надявам се, че няма да имаш проблеми с него.

„Ще ви посъветвам нещо. Не си търсете белята, че ще загазите. Обещавам ви.“

На Дейна ѝ беше трудно да се съсредоточи върху думите на Ричард.

— Той обича да уволнява — каза Мелтън.

„Бил Кели изчезна в деня след пожара. Даже не си взе заплатата, просто замина.“

Ричард продължаваше:

— Бог ми е свидетел, че не искам да работя с нов водещ.

„Свидетелят на катастрофата е американски турист, Ралф Бенджамин.“ Слепец.

— Пет... четири... три... две... — Анастасия Ман насочи показалец към Дейна. Червената лампичка на камерата светна.

— Това са вечерните новини на УТН — изкънтя гласът на говорителя. — Вие сте с Дейна Евънс и Ричард Мелтън.

Дейна се усмихна към камерата.

— Добър вечер. Аз съм Дейна Евънс.

— А аз съм Ричард Мелтън.

Отново бяха в ефир.

— Днес в Арлингтън полицията арестува трима ученици от гимназията „Уилсън“, в чиито шкафчета бяха открити двеста грама марихуана и различни оръжия, сред които краден пистолет. С тази история ще ви запознае Холи Рап.

Видео.

„Рядко имаме кражби на картини, но начинът на действие почти винаги е един и същ. Този случай е различен.“

Емисията свърши и Ричард Мелтън се обърна към Дейна.

— Е, ще излезем ли?

— Не тази вечер. Имам работа.

Той се изправи.

— Добре. — Дейна имаше чувството, че Ричард иска да я попита за Джеф. Вместо това той каза: — До утре.

Тя също стана.

— Лека нощ на всички.

Излезе от студиото и отиде в кабинета си. Седна на бюрото, включи компютъра, влезе в Интернет и започна да преглежда безбройните материали за Тейлър Уинтроп. В един от сайтовете се натъкна на името Марсел Фалкон, френски посланик в НАТО. В материала се казваше, че Фалкон водел търговски преговори с Тейлър Уинтроп, но подал оставка и се оттеглил от поста си. „По средата на търговски преговори? Какво се е случило?“

Продължи да търси, но не откри повече информация за Марсел Фалкон. Много странно. Трябваше да поразрови тази история.

Когато свърши, приближаваше два през нощта. Прекалено рано, за да телефонира в Европа.

Дейна се прибра в апартаментата си. Госпожа Дейли я чакаше.

— Извинете, че закъснях. Аз...

— Няма проблем. Гледах предаването ви. Бяхте чудесна, както винаги, госпожице Евънс.

— Благодаря.

Възрастната жена въздъхна.

— Само ми се ще всички новини да не бяха толкова ужасни. Що за свят е това?

— Сериозен въпрос. Как е Кемал?

— Малкото дяволче е добре. Оставих го да ме бие на карти.

Дейна се усмихна.

— Благодаря ви, госпожо Дейли. Ако искате утре да дойдете по-късно...

— Не, не. Ще дойда достатъчно рано, за да ви изпратя на училище и на работа.

Детегледачката си отиде. „Истинско съкровище“ — признателно си помисли Дейна. Клетъчният ѝ телефон иззвъня и тя изтича да отговори.

— Джеф?

— Честита Коледа, мила. — Гласът му я изпълни с вълнение. — Прекалено късно ли се обаждам?

— За теб никога не е късно. Разкажи ми за Рейчъл.

— Прибра се вкъщи.

„Иска да каже, че се е прибрала в своята къща.“

— Взехме медицинска сестра, но Рейчъл настоява утре да я отпратим.

— А после? — едва успя да попита Дейна.

— Резултатите от изследванията показват, че ракът има метастази. Рейчъл не ме пуска да си тръгна.

— Разбирам. Не искам да ме помислиш за егоистка, но няма ли някой друг, който...

— Тя е съвсем сама, мила. И е изпаднала в паника. Не пуска тук никой друг. Не знам какво ще прави, ако я оставя.

„А аз не знам какво ще правя, ако останеш там.“

— Настояват незабавно да започнат химиотерапия.

— Колко ще продължи това?

— По три седмици в продължение на четири месеца.

„Четири месеца!“

— Мат ме помоли да си взема неплатена отпуска. Ужасно съжалявам за всичко това, мила.

„Какво иска да каже? Че съжалява за работата си ли? За Рейчъл? Или че пътищата ни са се разделили? Как мога да съм такава егоистка? Жената може да умре.“

— И аз съжалявам — накрая отвърна тя. — Надявам се всичко да свърши добре. — „Добре за кого? За Рейчъл и Джеф ли? Или за нас с Джеф?“

Когато затвори слушалката, Джеф вдигна очи и видя, че Рейчъл стои на прага. Носеше нощница и халат и изглеждаше прелестна.

— С Дейна ли говори?

— Да.

Тя се приближи до него.

— Бедничкият. Знам, че измъчвам и двама ви. Просто... просто не бих могла сама да преживея всичко това. Имам нужда от теб, Джеф. Наистина имам нужда от теб.

На сутринта Дейна отиде на работа рано и пак влезе в Интернет. Две неща привлякоха вниманието ѝ. Сами по себе си те бяха абсолютно невинни, ала заедно представляваха загадка.

Първият текст гласеше:

„Италианският министър на търговията Винченцо Мансино неочаквано подаде оставка по време на преговори с Тейлър Уинтроп, представителя на Съединените щати. Мястото му зае неговият заместник Иво Вале.“

И вторият:

„Тейлър Уинтроп, специален съветник на НАТО в Брюксел, поиска да бъде освободен и се завърна във Вашингтон.“

Марсел Фалкон се беше оттеглил, Винченцо Мансино бе подал оставка, Тейлър Уинтроп неочаквано беше напуснал. Имаше ли връзка между тези случаи? Или бяха съвпадение?

Интересно.

Дейна се обади на Доменико Романо, който работеше в телевизия „Италия 1“ в Рим.

— Дейна! Радвам се да те чуя? Какво има?

— Пристигам в Рим и искам да поговорим.

— Вече! За какво?

Тя се поколеба.

- Предпочитам да го обсъдим лично.
- Кога идваш?
- В събота.
- Ще те поканя на спагети.

Следващият ѝ телефонен разговор бе с Жан Сомвил от пресцентъра на НАТО в Брюксел на Рю дьо Шапелие.

— Жан? Обажда се Дейна Евънс.

— Дейна! Не съм те виждал от Сараево. Какви времена бяха, а? Ходила ли си пак там?

Тя сбърчи лице.

— Ако зависи от мен, повече никога няма да стъпя в Сараево.

— С какво мога да ти помогна, chérie?

— През следващите няколко дни ще съм в Брюксел. Може ли да се видим?

— Естествено. Нещо специално ли има?

— Не — побърза да отвърне Дейна.

— Ясно. Просто идваш на почивка, а? — В гласа му прозвучаха скептични нотки.

— Нещо такова.

Той се засмя.

— Ще те очаквам. Au revoir.

— Au revoir.

— Вика те Мат Бейкър.

— Предай му, че идвам веднага, Оливия.

След още два телефонни разговора Дейна отиде в кабинета на Мат.

Той започна без предисловия:

— Снощи научих нещо, което може да се окаже ключът към цялата история.

Сърцето на Дейна се разтуптя.

— Да?

— Един човек от Дюселдорф — Мат погледна един лист, — ... Дитер Зандер имал делови връзки с Тейлър Уинтроп.

Дейна го слушаше напрегнато.

— Не знам всичко, но явно помежду им се е случило нещо адски странно. Жестоко се скарали и Зандер се закълел да убие Уинтроп. Може би си струва да се провери.

— Определено. Веднага се заемам, Мат.

Двамата поговориха още няколко минути и тя си тръгна.

„Как да науча повече за тази история? — Дейна внезапно се сети за Джак Стоун от ФУП. — Майорът може да знае нещо.“ Тя намери частния му телефон и го набра.

— Джак Стоун слуша.

— Обажда се Дейна Евънс.

— Здравейте, госпожице Евънс. С какво мога да ви помогна?

— Опитвам се да открия нещо за човек на име Зандер от Дюселдорф.

— За Дитер Зандер ли става дума?

— Да. Познавате ли го?

— Известно ни е кой е.

Дейна отбеляза това „ни“.

— Можете ли да ми кажете нещо за него?

— Интересът ви свързан ли е с Тейлър Уинтроп?

— Да.

— Тейлър Уинтроп и Дитер Зандер бяха бизнес-партньори.

Зандер влезе в затвора за незаконна манипулация с акции и докато беше там, домът му изгоря. Жена му и трите му деца загинаха. Той обвинява Тейлър Уинтроп за нещастиято.

„И Тейлър Уинтроп и жена му са изгорели в пожар.“

— Зандер още ли е в затвора?

— Не. Мисля, че излезе миналата година. Нещо друго?

— Не. Много ви благодаря.

— Да си остане само между нас.

— Разбирам.

Връзката прекъсна.

„Сега има три възможности — помисли си Дейна: — Дитер Зандер в Дюселдорф. Винченцо Мансино в Рим. Марсел Фалкон в Брюксел. Първо ще отида в Дюселдорф.“

— На трета линия е госпожа Хъдсън — съобщи Оливия.

— Благодаря. — Дейна вдигна слушалката. — Памела?

— Здравей, Дейна. Малко е ненадейно, но един наш добър приятел току-що пристигна във Вашингтон и идващата сряда с Роджър му организираме малък прием. Знам, че Джеф още го няма, но искаме да дойдеш поне ти. Свободна ли си?

— Боя се, че не. Довечера заминавам за Дюселдорф.

— О, съжалявам.

— И, Памела...

— Да?

— Джеф може да отсъства известно време.

Последва мълчание.

— Надявам се, че всичко е наред.

— Да. Всичко ще бъде наред. — „Трябва.“

ГЛАВА 16

Същата вечер Дейна взе самолета на „Луфтханза“ за Дюселдорф. Беше се обадила на своя колега Шефан Мюлер, за да го предупреди за пристигането си. Не можеше да мисли за нищо друго освен за думите на Мат Бейкър: „Щом Дитер Зандер е обвинявал Тейлър Уинтроп за...“

— Guten Abend. Ich heiße Hermann Friedrich. Ist es das ersten mal das sie Deutschland besuchen?^[1]

Дейна се обърна към мъжа, който седеше до нея. Той бе петдесетинагодишен, строен, с мустаци и черна превръзка на едното око.

— Добър вечер.

— А, вие сте американка?

— Да.

— Много американци посещават Дюселдорф. Красив град.

— И аз така съм чувала. — „И семейството му загинало в пожар.“

— За пръв път ли отивате там?

— Да. — „Възможно ли е да е съвпадение?“

— Дюселдорф наистина е много красив. Разделен е на две части от река Рейн. По-старата е на десния бряг...

„Шефан Мюлер може да ми каже повече за Дитер Зандер.“

— ... а модерната — на левия. Пет моста свързват двете части. — Херман Фридрих се наведе към нея. — При приятели ли ще гостувате?

„Всичко си застава на мястото.“

— Ако сте сама, познавам...

— Какво? А, не, там ще се срещна с мъжа си.

Усмивката на Херман Фридрих угасна.

— Gut. Er ist ein glücklicher Mann.^[2]

Пред дюселдорфското международно летище се точеше върволица от таксита. Дейна взе едно до „Брайденбахер Хоф“ в центъра на града, елегантен стар хотел с разкошно фоайе.

— Очаквахме ви, госпожице Евънс — каза служителят на рецепцията. — Добре дошли в Дюселдорф.

— Добре заварили. — Дейна подписа формуляра.

Той вдигна телефонната слушалка.

— Der Raum sollte betriebsbereit sein. Hast.^[3] — Служителят се обърна към Дейна. — Много се извинявам, Fräulein, стаята ви още не е готова. Моля, изчакайте в ресторанта като наша гостенка и аз ще ви повикам веднага щом камериерката свърши с чистенето.

Тя кимна.

— Ще ви придружа до ресторанта.

В стаята на Дейна двама специалисти по електроника монтираха камера в стенния часовник.

Тридесет минути по-късно Дейна разопаковаше багажа си. После се обади на Щефан Мюлер.

— Пристигнах, Щефан.

— Дейна! Не вярвах, че наистина ще дойдеш. Какви са плановете ти за вечеря?

— Надявах се да ме поканиш.

— Разбира се. Ще идем в „Им Шифхен“. В осем часа?

— Отлично.

Дейна тъкмо излизаше от стаята, когато иззвъня клетъчният ѝ телефон. Тя припряно го извади от чантата си.

— Ало?

— Здравей, мила. Как си?

— Добре съм, Джеф.

— Къде си?

— В Германия. В Дюселдорф. Струва ми се, че най-последно попаднах на следа.

— Внимавай, Дейна. Господи, колко ми се иска да съм с теб.
„И на мен.“
— Как е Рейчъл?
— Химиотерапията я изтощава. Много ѝ е тежко.
— Ще се... — Тя не успя да довърши въпроса си.
— Още е рано да се каже. Ако химиотерапията даде резултат, има голяма вероятност за подобрение.
— Джеф, предай ѝ, че ѝ съчувствам.
— Непременно. Мога ли да направя нещо за теб?
— Благодаря, добре съм.
— Утре пак ще ти се обадя. Просто исках да ти кажа, че те обичам, скъпа.
— И аз те обичам, Джеф. Дочуване.
— Дочуване.

Рейчъл излезе от спалнята си. Носеше халат и пантофи. На главата си бе увила хавлия.

— Как е Дейна?
— Добре е, Рейчъл. Помоли ме да ти предам, че ти съчувства.
— Тя много те обича.
— И аз много я обичам.
Рейчъл се приближи до него.
— И ние се обичахме, нали, Джеф? Какво се случи с нас?
Той сви рамене.
— Живот. Пътищата ни се разделиха.
— Бях прекалено заета с кариерата си. — Рейчъл се мъчеше да сдържи сълзите си. — Е, повече няма да имам такава възможност.
Джеф я прегърна през раменете.
— Ще се справиш, Рейчъл. Химиотерапията ще подейства.
— Да. Благодаря ти, че остана с мен, скъпи. Сама нямаше да го понеса. Не знам какво щях да правя без теб.
Той нямаше какво да ѝ отговори.

„Им Шифхен“ беше елегантен ресторант в модерната част на Дюселдорф. Когато видя Дейна, Шефан Мюлер се усмихна.

— Дейна! Mein Gott. Не съм те виждал от Сараево.

— Мина цяла вечност, нали?

— Какво правиш тук? За фестивала ли идваш?

— Не. Помолиха ме да поразпитам за един човек, Щефан. — Сервитърът се приближи до масата и те си поръчаха напитки.

— Как се казва?

— Дитер Зандер. Чувал ли си за него?

Щефан Мюлер кимна.

— Всички са чували за него. Страхотен чешит. Около него се вдигна голям скандал. Той е милиардер, но направи грешката да измами акционерите си и го пипнаха. Щяха да му друснат двайсет години, обаче Зандер използва връзките си и се размина с три. Твърди, че бил невинен.

Дейна го наблюдаваше внимателно.

— Наистина ли е невинен?

— Кой знае? На процеса заяви, че Тейлър Уинтроп бил инсценирал всичко и му отмъкнал милиони долари. Според Дитер Зандер Тейлър му предложил партньорство в цинков рудник за милиарди, използвал го като подставено лице и Зандер продал акции за милиони долари. Но се оказало, че няма никакъв цинк. Уинтроп задържал парите, а Зандер опрал пешкира.

— Обаче съдиите не са му повярвали, така ли?

— Ако беше обвинил всеки друг освен Тейлър Уинтроп, можеше и да му повярват. Но Уинтроп беше нещо като полубог. — Щефан любопитно я погледна. — Защо се интересуваш от тая история?

— Нали ти казах, един приятел ме помоли да поразпитам за Зандер — уклончиво отвърна тя.

Беше време да поръчат вечеря. Храната бе великолепна.

— Утре сутрин ще съжелявам — каза Дейна, когато се нахраниха. — Но си струваше всяка хапка.

— Знаеш ли, че плюшеното мече е било измислено тук от една жена, Маргарете Щайф? — попита Щефан, когато я остави в хотела. — Това галовно животинче е станало любимо на децата по целия свят.

Дейна го слушаше и се чудеше какво иска да каже.

— В Германия имаме и истински мечки, Дейна, много опасни мечки. Внимавай с Дитер Зандер. Той прилича на плюшено мече, но е

истински мечок.

„Зандер Електроникс Интернешънъл“ се помещаваше в огромна сграда в промишлените предградия на Дюселдорф. Дейна се приближи до една от трите жени на рецепцията в оживеното фоайе.

— Искам да се видя с господин Зандер.

— Имате ли уговорена среща?

— Да. Аз съм Дейна Евънс.

— Ein Moment, bitte.^[4] — Жената поговори с някого по телефона, после погледна Дейна. — Fräulein, кога си уговорихте срещата?

— Преди няколко дни.

— Es tut mir leid.^[5] Секретарката му не знае нищо за това. — Тя каза още няколко думи в слушалката и затвори. — Господин Зандер не може да ви приеме без уговорена среща.

Жената се обърна към следващия посетител. През вратата влизаха група служители. Дейна ги последва и се качи с тях в асансьора.

— О, божичко! — възкликна тя, когато потеглиха нагоре. — На кой етаж е господин Зандер?

— Vier.^[6]

— Danke.

Дейна слезе на четвъртия етаж и се приближи до бюрото, зад което седеше млада жена.

— Идвам при Дитер Зандер. Аз съм Дейна Евънс.

Жената се намръщи.

— Но вие нямате среща, Fräulein.

Дейна се наведе към нея и тихо каза:

— Кажете на господин Зандер, че ако не ме приеме, ще направя телевизионно предаване в Съединените щати за него и семейството му. В негов интерес е да поговорим.

Секретарката я погледна смутено.

— Един момент, bitte. — Стана, отвори една врата с табелка „PRIVAT“ и изчезна вътре.

Дейна се озърна. По стените висяха снимки на фабриките на „Зандер Електроникс Интернешънъл“ по света. Компанията имаше

клонове в Америка, Франция, Италия... „Страни, където са били убити членовете на семейство Уинтроп.“

Секретарката се върна и каза неодобрително:

— Господин Зандер ще ви приеме. Но разполага само с няколко минути. Това е извънредно... извънредно необичайно.

— Благодаря.

Дейна влезе в голям кабинет с дървена ламперия.

— Това е Fräulein Евънс.

Дитер Зандер седеше зад огромно бюро — шестдесетинагодишен едър мъж с простодушно лице и меки кафяви очи. Дейна си спомни думите на Щефан за плюшеното мече.

— Познавам ви — каза Зандер. — Вие бяхте кореспондентка в Сараево.

— Да.

— Не разбирам какво искате от мен. Споменали сте на секретарката ми за семейството ми.

— Може ли да седна?

— Bitte.

— Искам да поговорим за Тейлър Уинтроп.

Той присви очи.

— Какво по-точно?

— Правя разследване, господин Зандер. Според мен Тейлър Уинтроп и семейството му са били убити.

Погледът му стана студен.

— Мисля, че е най-добре веднага да си тръгнете, Fräulein.

— Вие сте били бизнес-партньори. И...

— Вън!

— Хер Зандер, предполагам, че за вас ще е по-добре да обсъдим въпроса насаме, отколкото да гледате предаването с приятелите си. Стремя се към обективност. Искам да чуя вашата гледна точка.

Дитер Зандер дълго мълча.

— Тейлър Уинтроп беше scheisse — горчиво отвърна той накрая. — О, беше умен, много умен. Успя да ме подведе. И докато бях в затвора, Fräulein, жена ми и децата ми загинаха. Ако си бях вкъщи... можех да ги спася... Мразех го, вярно е. Но да го убия? Не. — Зандер се усмихна добродушно. — Auf wiedersehen, госпожице Евънс.

Дейна се обади на Мат Бейкър.

— Мат, в Дюселдорф съм. Ти беше прав. Може да сме уллучили десетката. Дитер Зандер е бил бизнес-партньор на Тейлър Уинтроп. Твърди, че Уинтроп го изиграл и го пратил в затвора. Докато той бил зад решетките, жена му и децата му загинали в пожар.

Последва смаяно мълчание.

— Загинали са в пожар?!

— Точно така.

— По същия начин като Тейлър и Мадлин.

— Да. Трябваше да видиш лицето на Зандер, когато го попитах за убийството.

— Всичко съвпада, нали? Зандер е имал мотив да убие цялото семейство Уинтроп. Била си права още от самото начало. Не мога... не мога да повярвам.

— Звучи добре, Мат, но нямаме доказателства. Остават ми още две посещения. Утре сутрин заминавам за Рим. Ще се върна след ден-два.

— Внимавай.

— Винаги внимавам.

В централата на ФУП трима мъже наблюдаваха на голям стенен екран как Дейна разговаря по телефона в хотелската си стая.

— Остават ми още две посещения. Утре сутрин заминавам за Рим. Ще се върна след ден-два.

Тя затвори, изправи се и отиде в банята. Системата превключи на камера, скрита в аптекката. Дейна си свали блузата и сутиена.

— Божичко, вижте й циците!

— Невероятно.

— Чакайте, тя си сваля полата и гащичките.

— Момчета, вижте й задника! Искам го!

Тя влезе в душкабинката и затвори вратата. Отвътре заизлиза пара.

Един от мъжете въздъхна.

— Това е засега. В единайсет — филм.

Химиотерапията бе истински ад за Рейчъл. Интравенозно ѝ вливаха адриаамицин и таксотер. Процедурата отнемаше четири часа.

— Това е най-тежкият период за нея — обясни на Джеф доктор Янг. — Ще ѝ се гади, постоянно ще е уморена и косата ѝ ще опада. За жените това е най-ужасният страничен ефект.

— Ясно.

Следващия следобед Джеф каза на Рейчъл:

— Облечи се. Отиваме на разходка.

— Джеф, наистина не се чувствам в състояние да...

— Без възражения.

След половин час бяха в магазин за перуки и Рейчъл усмихнато мереше една след друга.

— Красиви са — каза тя. — Дългата или късата ти харесва повече?

— И двете са хубави — отвърна Джеф. — И ако ти омръзнат, пак ще дойдем и ще те превърнем в брюнетка или червенокоса. — После нежно прибави: — Аз лично те харесвам такава, каквата си.

Очите на Рейчъл се напълниха със сълзи.

— И аз те харесвам такъв, какъвто си.

---

[1] Добър вечер. Казвам се Херман Фридрих. За пръв път ли посещавате Германия? (нем.) — Б.пр. ↑

[2] Добре. Той е щастливец (нем.) — Б.пр. ↑

[3] Пригответе стаята. Бързо (нем.) — Б.пр. ↑

[4] Един момент, моля (нем.) — Б.пр. ↑

[5] Съжалявам (нем.) — Б.пр. ↑

[6] На четвъртия (нем.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Всеки град живее със собствен ритъм и Рим не прилича на никое друго кътче на света. Той е модерен метрополис, пропит с вековна история. Движи се с отмерена стъпка, защото няма закъде да бърза. Утрешният ден ще настъпи, когато му дойде времето.

Дейна не бе идвала в Италия от дванадесетгодишна, когато я бяха довели родителите ѝ. Кацането на „Леонардо да Винчи“ събуди безброй спомени. Още първия ден беше разгледала Колизея, където бяха хвърляли християни на лъвовете. После не бе спала цяла седмица.

Бяха посетили Ватикана и Пиаца ди Спаня, бе пуснала монета във фонтана Треви и си беше пожелала родителите ѝ да престанат да се карат. След изчезването на баща ѝ се струваше, че фонтанът я е предал.

Бяха ходили на „Отело“ в Терме ди Каракала, римските бани. Никога нямаше да забрави тази вечер.

Бе яла сладолед в прочутия „Донис“ на Виа Венето, беше се скитала по оживените улици на Трастевере. Обожаваше Рим и неговите жители. „Кой би могъл да си представи, че ще се върна тук след толкова години в търсене на убиец?“

Настани се в хотел „Чичерони“ край Пиаца Навона.

— Buon giorno — поздрави я управителят. — Щастливи сме, че отсядате при нас, госпожице Евънс. Разбрах, че ще останете два дни.

Дейна се поколеба.

— Не съм съвсем сигурна.

Той се усмихна.

— Няма проблем. Пригответе ви чудесен апартамент. Ако имате нужда от нещо, непременно се обърнете към нас.

„Италианците са толкова приятелски настроени.“ Дейна се замисли за бившите си съседи Дороти и Хауард Уортън. „Не знам откъде са научили за мен, но пратиха човек чак дотук да ми предложи договор.“

Импулсивно реши да им се обади и помоли телефонистката да я свърже с „Италиано Рипристино“.

— Искам да говоря с Хауард Уортън, моля.

— Бихте ли продиктували името по букви?

Дейна го направи.

— Благодаря. Един момент.

Моментът се проточи цели пет минути. Накрая жената каза:

— Съжалявам, нямаме такъв служител.

„Единственият проблем е, че утре трябва да сме в Рим.“

Дейна позвъни на Доменико Романо, водещият в телевизия „Италия 1“.

— Пристигнах, Доменико.

— Дейна! Ужасно се радвам. Кога може да се видим?

— Когато поискаш.

— Къде си отседнала?

— В хотел „Чичерони“.

— Вземи такси и кажи на шофьора да те закара до „Тула“. Ще те чакам там след половин час.

„Тула“, един от най-известните римски ресторанти, се намираше на Виа дела Лупа. Романо вече я чакаше.

— Вуоп гюгно. Радвам се да те видя без бомби наоколо.

— И аз се радвам, Доменико.

— Каква безсмислена война. — Той поклати глава. — Сигурно всички войни са такива. Вене! Какво правиш в Рим?

— Дойдох да се срещна с един човек.

— И как се казва този щастливец?

— Винченцо Мансино.

Изражението на Доменико Романо се промени.

— Защо искаш да се срещнеш с него?

— Може да не се окаже нищо сериозно, но правя едно разследване. Разкажи ми за Мансино.

Доменико Романо се замисли.

— Мансино беше министър на търговията. Има връзки с мафията. Така или иначе, той неочаквано се оттегли от много важен пост и никой не знае защо. — Романо я погледна любопитно. — Защо се интересуваш от него?

— Разбрах, че Мансино е водил търговски преговори с Тейлър Уинтроп, когато е подал оставка.

— Да. Уинтроп довърши преговорите с друг.

— Колко време остана Уинтроп в Рим?

Романо се замисли за миг.

— Около два месеца. Двамата с Мансино много се сприятелиха. После нещо се обърка.

— Какво?

— Кой знае? Носят се всевъзможни слухове. Мансино имаше само едно дете, дъщеря, Пия, и тя изчезна. Жена му получи нервен срив.

— Как изчезна дъщеря му? Отвлекли ли са я?

— Не. Просто... просто изчезна. Никой не знае какво се е случило с нея. — Романо въздъхна. — Пия беше красавица.

— Къде е жената на Мансино?

— Говори се, че била в някакъв санаториум.

— Знаеш ли къде точно?

— Не. И не те съветвам да питаш. — Сервитьорът се приближи до тях. — Познавам ресторанта — каза Романо. — Искаш ли да поръчам вместо теб?

— Разбира се.

— Вене. — Той се обърна към келнера. — *Prima, pasta fagioli. Doro, abbacchio arrosta con polenta.*^[1]

— *Grazie.*

Храната бе великолепна и разговорът се насочи към по-приятни теми. Но когато станаха да си тръгват, Романо каза:

— Стой надалеч от Мансино, Дейна.

— Но ако той...

— Забрави за него. С една дума — омерта.

— Благодаря за съвета, Доменико.

Фирмата на Винченцо Мансино се помещаваше в модерна сграда на Виа Сарденя. На рецепцията в мраморното фоайе седеше едър пазач.

— Buon giorno. Posso aiutarla, signorina?^[2]

— Казвам се Дейна Евънс. Идвам при Винченцо Мансино.

— Имате ли уговорена среща?

— Не.

— Тогава съжалявам.

— Кажете му, че става въпрос за Тейлър Уинтроп.

Пазачът я изгледа за миг, вдигна телефонната слушалка, каза няколко думи и затвори. Дейна зачака.

„Какво ще открия тук?“

Телефонът иззвъня. Мъжът вдигна слушалката, после се обърна към Дейна.

— На втория етаж. Ще ви посрещнат.

— Благодаря.

— Prego.^[3]

Кабинетът на Винченцо Мансино беше малък и невзрачен, нищо подобно на онова, което очакваше Дейна. Мансино седеше зад старо очукано бюро. Бе шестдесетинагодишен, среден на ръст, с широки гърди, тънки устни, бяла коса, гърбав нос и най-студените очи, които беше виждала. На бюрото имаше снимка на красиво момиче.

— Значи идвате във връзка с Тейлър Уинтроп, така ли? — попита бившият търговски министър. Гласът му бе дрезгав и дълбок.

— Да. Искан да поговорим за...

— Няма за какво да говорим, signorina. Той загина в пожар. И сега гори в ада заедно с жена си и децата си.

— Може ли да седна, господин Мансино?

Той понечи да отговори отрицателно, ала вместо това каза:

— Scusi.^[4] Когато съм разстроен, забравям добрите обноски. Prego, si accomodi. Моля, заповядайте.

Дейна се настани срещу него.

— С Тейлър Уинтроп сте водили търговски преговори, нали?

— Да.

— И сте се сприятелили.

— За известно време, може би.

Тя погледна снимката на бюрото.

— Това дъщеря ви ли е?

Мансино не отговори.

— Красива е.

— Да, беше много красива.

Дейна се озадачи.

— Не е ли жива?

Той впери очи в нея — очевидно се чудеше дали да продължи разговора.

— Жива ли? — накрая измъчено рече италианецът. — Не съм сигурен. Аз приех Тейлър Уинтроп в дома си. Той яде от хляба ни. Запознах го с приятелите си. И знаете ли как ми се отплати? Направи дете на красивата ми девствена дъщеря. Тя беше шестнайсетгодишна. Боеше се да ми каже, защото знаеше, че ще го убия, затова направи... направи аборт. — Мансино изплю думата като проклетие. — Уинтроп се страхуваше от публичен скандал, затова не прати Пия на лекар. Не. Прати я при... касапин. — Очите му се напълниха със сълзи. — Касапин, който ѝ отрязва матката. Моята шестнайсетгодишна дъщеря, signorina... — Гласът му секна. — Тейлър Уинтроп не само съсипа дъщеря ми, той уби внуците ми, техните деца и внуци. Погуби бъдещето на рода Мансино. — Италианецът дълбоко си пое дъх, за да се успокои.

И сега Уинтроп и семейството му платиха за ужасния му грях. Дейна бе онемяла.

— Дъщеря ми е в манастир, signorina. Никога повече няма да я видя. Да, сключих сделка с Тейлър Уинтроп. — Ледените му стоманеносиви очи се впиха в очите на Дейна. — Но това беше сделка с дявола.

„Значи стават двама — помисли си тя. — И ми остава да се срещна с Марсел Фалкон.“

В самолета на „КЛИМ“ за Белгия някой зае свободната седалка до Дейна. Тя вдигна поглед и видя привлекателен мъж, който очевидно бе помолил стюардесата да смени мястото му.

Той се усмихна.

— Добро утро. Позволете ми да се представя. Казвам се Дейвид Хейнс. — Говореше с английски акцент.

— Дейна Евънс.

Мъжът явно не я позна.

— Прекрасен ден за полет, нали?

— Така е — съгласи се тя.

Той я наблюдаваше с възхищение.

— По работа ли отивате в Брюксел?

— По работа и за удоволствие.

— Имате ли приятели там?

— Да.

— Аз добре познавам Брюксел.

„Чакай само да разкажа на Джеф за това — помисли си Дейна.

После си спомни: — Той е при Рейчъл.“

Дейвид Хейнс не откъсваше очи от лицето ѝ.

— Струвате ми се позната.

Дейна се усмихна.

— Кой знае защо, всички ми го казват.

Когато кацнаха на брюкселското летище и Дейна слезе от самолета, един мъж на терминала извади клетъчния си телефон и докладва за пристигането ѝ.

— Чакат ли ви? — попита Дейвид Хейнс.

— Не, но мога...

— Доставете ми това удоволствие. — Той я поведе към очакващата го лимузина. — Ще ви оставя в хотела. — Хейнс даде указания на шофьора и колата се вля в трафика. — За пръв път ли сте в Брюксел?

— Да.

Минаваха покрай огромна, обляна от слънце аркада.

— Ако имате намерение да пазарувате, съветвам ви да го направите тук — галериите „Сен Юбер“.

— Красиво е.

— Спри за момент, Чарлз — нареди Хейнс на шофьора и се обърна към Дейна. — Това е прочутият фонтан Манекен Пи. — Бронзовата статуя представляваше пишкащо момченце, издигнато високо във въздуха върху черупка от мида. — Една от най-известните статуи на света.

„Докато бях в затвора, жена ми и децата ми загинаха. Ако бях на свобода, можех да ги спася.“

— Ако довечера сте свободна, бих искал... — казваше Дейвид Хейнс.

— Съжалявам. Боя се, че не съм.

Елиот Кромуел повика Мат в кабинета си.

— Липсват двама от основните ни хора, Мат. Кога се връща Джеф?

— Не съм сигурен, Елиот. Както знаеш, той има личен проблем с бившата си жена и му предложих да си вземе неплатена отпуската.

— Разбирам. А Дейна докога ще остане в Брюксел?

Мат го погледна и си помисли: „Изобщо не съм му казвал, че Дейна е в Брюксел“.

---

[1] Добре. Първо, спагети с фасул. После агнешко печено с качамак. — Б.пр. ↑

[2] Добър ден. Мога ли да ви помогна, госпожице? (итал.) — Б.пр. ↑

[3] Моля (итал.) — Б.пр. ↑

[4] Извинете ме (итал.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Щабквартирата на НАТО се намира в сградата Леополд III и на покрива ѝ се вее белгийското знаме: три вертикални ивици — черна, жълта и червена.

Дейна бе убедена, че лесно ще открие информацията за преждевременната оставка на Тейлър Уинтроп от поста му в Брюксел. Ала НАТО се оказа азбучен кошмар. Освен на шестнадесетте държави членки, имаше офиси на САС, САСС, КССЕ, ЕАСП^[1] и още цял куп съкращения.

Тя отиде в пресцентъра на организацията на Рю дьо Шапелие, намери Жан Сомвил и го попита за Тейлър Уинтроп като съветник на Съединените щати в НАТО.

— Страхотен човек! Смъртта на семейството му беше невероятна трагедия. — Жан я погледна любопитно. — Какво те интересува?

Тя внимателно подбра думите си.

— Каква всъщност е причината за преждевременното му оттегляне.

Жан Сомвил сви рамене.

— Много просто. Свърши работата, за която беше дошъл.

Изпълни я разочарование.

— Докато е бил тук, случвало ли се е... нещо необичайно? Например някакъв скандал, свързан с него?

Той я погледна изненадано.

— Категорично не! Да не би някой да ти е казал, че Тейлър Уинтроп е предизвикал скандал в НАТО?

— Не — побърза да отстъпи Дейна. — Просто чух, че се скарал с някого тук.

Сомвил се намръщи.

— Имаш предвид проблем от личен характер, така ли?

— Да.

Той присви устни.

— Не знам. Но мога да проверя.

— Ще съм ти много благодарна.

На другия ден Дейна му се обади по телефона и попита:

— Успя ли да откриеш нещо?

— Съжалявам, Дейна. Опитах. Явно не се е случило нищо
такова.

Тя почти очакваше отговора му.

— Все пак ти благодаря. — Обзе я униние.

— Няма за какво. Съжалявам, че си се разкарвала напразно.

— Жан, четох, че френският посланик в НАТО Марсел Фалкон
неочаквано подал оставка и се върнал във Франция. Това не е ли
странно?

— По средата на мандата му, да.

— Защо е напуснал?

— В това няма нищо загадъчно. Заради нещастен случай. Синът
му беше прегазен от автомобил.

— Хванаха ли шофьора?

— О, да. Всъщност той сам се предаде на полицията.

Пак задънена улица.

— Разбирам.

— Казваше се Антонио Персико. Шофьорът на Тейлър Уинтроп.

Дейна потръпна.

— И къде е сега?

— В затвора „Сен Жил“. Тук в Брюксел. Съжалявам, че не мога
да ти помогна с друго — извинително прибави Сомвил.

Дейна получи по факса от Вашингтон резюме на случая.

„Днес белгийският съд осъди Антонио Персико,
шофьор на посланик Тейлър Уинтроп, на доживотен
затвор, след като се призна за виновен за смъртта на
Габриел Фалкон, син на френския посланик в ООН.“

Затворът „Сен Жил“ се намиреше близо до центъра на Брюксел — стара бяла сграда с кулички, които ѝ придаваха вид на замък. Дейна предварително се бе обадила и бе получила разрешение да се срещне с Антонио Персико. Придружиха я до кабинета на директора.

— Идвате при Персико?

— Да.

— Заповядайте.

След като я претърсиха, един от пазачите я заведе в стаята за свиждания, където я чакаше затворникът. Той беше дребен блед мъж с раздалечени зелени очи. Имаше някакъв тик на лицето.

Първите му думи бяха:

— Слава Богу, че някой най-после идва да ме измъкне оттук!

Дейна го погледна озадачено.

— Съжалявам... Боя се, че не мога да ви помогна.

Персико присви очи.

— Тогава защо сте дошли? Обещаха ми, че някой ще дойде да ме измъкне.

— Дойдох да поговорим за смъртта на Габриел Фалкон.

— Нямам нищо общо с това — почти викна той. — Невинен съм.

— Но сте се признали за виновен.

— Излъгах.

— Защо?

Персико се вгледа в очите ѝ и горчиво отвърна:

— Платиха ми. Тейлър Уинтроп го уби. — Последва дълго мълчание.

— Разкажете ми.

Тикът му стана още по-силен.

— Беше в петък вечер. Съпругата на господин Уинтроп беше заминала за Лондон — напрегнато започна той. — Господин Уинтроп беше сам и отиде в „Ансиен Белжик“, един нощен клуб. Предложих му да го закарам, но той каза, че щял да шофира сам. — Персико замислено замълча.

— Какво се случи после?

— Господин Уинтроп се прибра късно, много пиян. Каза ми, че някакво момче изтичало пред колата. И той... той го сгазил. Не искал скандал, затова избягал. Обаче се страхуваше, че някой може да го е видял и да съобщи номера на колата в полицията. Имаше

дипломатически имунитет, но каза, че ако се разчуело, руският план щял да се провали.

Дейна се намръщи.

— Руският план ли?

— Да. Точно така го каза.

— Какъв е този руски план?

Персико сви рамене.

— Не знам. Чух го да говори за него по телефона. Беше като побъркан. — Той поклати глава. — Постоянно повтаряше „Руският план трябва да продължи. Стигнахме прекалено далеч, за да се откажем.“

— И нямате представа за какво е говорил, така ли?

— Не.

— Спомняте ли си да е казал нещо друго?

Персико се замисли за миг.

— Каза нещо от рода на „Всичко си дойде на мястото“. Звучеше адски важно.

Тя поглъщаше всяка негова дума.

— Господин Персико, защо поехте вината за случая?

Затворникът изскърца със зъби.

— Вече ви обясних. Платиха ми. Тейлър Уинтроп каза, че ако призная, че аз съм бил зад волана, щял да ми даде един милион долара и да се грижи за семейството ми, докато съм в затвора. Обеща да ми уреди по-лека присъда. И аз, глупакът, се съгласих. — Той прехапа устни. — А сега той е мъртъв и аз ще прекарам остатъка от живота си зад решетките. — На лицето му се изписа отчаяние.

Дейна бе смаяна.

— Разказвали ли сте на някого за това?

— Разбира се — горчиво отвърна Персико. — Веднага щом научих за смъртта на Тейлър Уинтроп, разказах на полицията за сделката ни.

— И?

— Изсмяха ми се.

— Господин Персико, ще ви попитам нещо много сериозно. Внимателно помислете преди да ми отговорите. Някога казвали ли сте на Марсел Фалкон, че Тейлър Уинтроп е убил сина му?

— Естествено. Мислех, че той ще ми помогне.

— Когато му казахте, той какво отговори?

— Точните му думи бяха: „Дано цялото му семейство гори заедно с него в ада“.

„Боже мой! — помисли си Дейна. — Стават трима. Трябва да поговоря с Марсел Фалкон в Париж.“

Дейна почувства магията на Париж още докато летяха над града. Това бе град на светлината, град на любовта. Човек не биваше да идва тук сам. Джеф ужасно ѝ липсваше.

Седеше в ресторанта на хотел „Плаза Атене“ и разговаряше с Жан-Пол Юбер от телевизия „Метро 6“.

— Марсел Фалкон ли? Разбира се. Всички го познават.

— Какво можеш да ми кажеш за него?

— Интересен човек.

— С какво се занимава?

— Собственик е на голяма фармацевтична компания. Преди няколко години го обвиниха в нарушение на антимонополните закони, но той се измъкна с помощта на политическите си връзки. Френският премиер дори го направи посланик в НАТО.

— Но е подал оставка. Защо?

— Тъжна история. Пиян шофьор блъсна сина му в Брюксел и Фалкон не можа да го понесе. Напусна НАТО и се върна в Париж. Жена му получи нервен срив. Сега е в един санаториум в Кан. — Жан-Пол я погледна сериозно. — Дейна, ако имаш намерение да правиш предаване за Фалкон, бъди изключително предпазлива. Той има репутация на адски отмъстителен човек.

Трябваше ѝ цял ден, за да си уреди среща с Марсел Фалкон.

Когато най-после я въведеха в кабинета му, той каза:

— Съгласих се да ви приема, защото съм ваш почитател, mademoiselle. Репортажите ви от бойната зона бяха много смели.

— Благодаря.

Марсел Фалкон беше внушителен мъж, едър, с волево лице и пронизателни сини очи.

— Седнете, моля. С какво мога да ви помогна?

— Исках да попитам за сина ви.

— А, да — тъжно въздъхна той. — Габриел беше прекрасно момче.

— Човекът, който го е блъснал...

— Шофьорът.

Дейна го погледна удивено.

„Внимателно помислете преди да ми отговорите. Някога казвали ли сте на Марсел Фалкон, че Тейлър Уинтроп е отговорен за смъртта на сина му?“

„Естествено. Веднага щом научих, че Уинтроп е мъртъв.“

„Какво ви отговори Марсел Фалкон?“

„Точните му думи бяха: «Дано цялото му семейство гори заедно с него в ада.»“

— Господин Фалкон, вие сте били в НАТО по едно и също време с Тейлър Уинтроп. — Дейна наблюдаваше лицето му и следеше дори за най-малката промяна на изражението му. То си остана същото.

— Да. Познавахме се — спокойно отвърна той.

„И само толкова? — зачуди се Дейна. «Да. Познавахме се.» — Какво крие Фалкон?“

— Бих искала да поговоря със съпругата ви, ако...

— Съпругата ми в момента е на почивка.

„Жена му получи нервен срив. Сега е в един санаториум в Кан.“

Дейна се обади на Мат от хотелската си стая.

— Кога се прибиращ, Дейна?

— Трябва да проверя още нещо, Мат. Шофьорът на Тейлър Уинтроп в Брюксел ми каза, че Уинтроп говорел за някакъв таен руски план, който не искал да прекъсва. Ще се опитам да открия за какво е говорел. Трябва да се срещна с бизнес-партньорите му в Москва.

— Добре. Но Кромюел иска колкото може по-скоро да се върнеш в студиото. Тим Дрю е наш кореспондент в Москва. Ще му се обадя да те посрещне.

— Благодаря. Няма да се бавя в Русия повече от ден-два.

— Дейна?

— Да?

— Няма значение. Дочуване.

„Благодаря. Няма да се бавя в Русия повече от ден-два.“

„Дейна?“

„Да?“

„Няма значение. Дочуване.“

Записът свърши.

Дейна се обади вкъщи.

— Добър вечер, госпожо Дейли. Или по-точно, добър ден.

— Госпожице Евънс! Радвам се да ви чуя.

— Как вървят нещата при вас?

— Чудесно.

— Как е Кемал? Има ли някакви проблеми?

— Абсолютно никакви. Само му липсват.

— И той ми липсва. Ще ми го дадете ли?

— В момента си подремва. Да го събудя ли?

— Подремва ли? — изненада се Дейна. — Когато онзи ден се обадох, пак спеше.

— Да. Прибира се уморен от училище и реших, че почивката ще му се отрази добре.

— Разбирам... Е, тогава му предайте, че го обичам. Утре пак ще се обадя. Кажете му, че ще му донеса мечка от Русия.

— Мечка ли? Божичко! Ужасно ще се зарадва!

Следващият ѝ разговор бе с Роджър Хъдсън.

— Извинявай, че те безпокоя, Роджър, но имам нужда от услуга.

— Стига да мога да ти помогна.

— Заминавам за Москва и искам да се срещна с Едуард Харди, нашия посланик в Русия. Надявах се, че го познаваш.

— Познавам го.

— В момента съм в Париж. Ще съм ти много благодарна, ако ми пратиш по факса препоръчително писмо.

— Ще направя нещо повече. Ще му се обадя и ще му кажа да те очаква.

— Много ти благодаря, Роджър.

Беше новогодишната нощ. Дейна си спомни, че на този ден трябваше да се ожени. „Скоро каза си тя. — Скоро.“ После си облече палтото и излезе.

— Такси, госпожице Евънс? — попита я портиерът.

— Не, благодаря. — Нямаше къде да отиде. Жан-Пол Юбер щеше да празнува в провинцията със семейството си. „Човек не бива да е сам в този град“ — реши Дейна.

Закрачи пеш, като се опитваше да не мисли за Джеф и Рейчъл. Опитваше се изобщо да не мисли. Стигна до отворената врата на малка черква и импулсивно влезе. Студената тишина я изпълни с покой. Тя седна и се помоли.

В полунощ, докато Дейна се разхождаше по улиците, Париж избухна в какофония от шум и конфети. Тя се зачуди какво прави Джеф. „Може би се люби с Рейчъл? Не ми се обади. Как може да е забравил, че тази нощ е толкова специална за нас?“

Клетъчният ѝ телефон, който бе изпаднал от чантата ѝ на пода до тоалетката в хотелската ѝ стая, звънеше.

Дейна се прибра в „Плаза Атене“ в три през нощта. Качи се в стаята си, съблече се и си легна. Първо баща ѝ, а сега и Джеф. Изглежда, ѝ беше писано всички мъже в живота ѝ да я изоставят. „Няма да се самосъжалявам. Голяма работа, че днес щях да се женя. О, Джеф, защо не ми се обаждаш?“

По лицето ѝ се стичаха сълзи.

---

[1] САС — Североатлантически съвет. САСС — Североатлантически съвет за сътрудничество. КССЕ — Конференция за сигурност и сътрудничество в Европа. ЕАСП — Евроатлантически съвет за партньорство. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Полетът до Москва със „Сабина Еърлайнс“ продължи три часа и половина. Дейна забеляза, че повечето пътници носят топли дрехи. По лавиците над седалките имаше кожени палта, шапки и шалове.

„Трябваше да се облека по-дебело — помисли си тя. — Е, няма да остана в Москва повече от ден-два.“

Думите на Антонио Персико продължаваха да не ѝ дават покой. „Уинтроп беше като побъркан. Постоянно повтаряше «Руският план трябва да продължи. Стигнахме прекалено далеч, за да се откажем.»“

Какъв бе този план? Какво си беше дошло на мястото? Скоро след това президентът го бе назначил за посланик в Москва.

„Колкото повече информация събирам, толкова по-странно изглежда всичко.“

За нейна изненада московското международно летище Шереметиево II гъмжеше от туристи. „Кой нормален човек би дошъл в Русия през зимата?“ — зачуди се тя.

Докато чакаше багажа си, забеляза, че наблизо стои мъж, който скришом я наблюдава. Сърцето ѝ се разтуптя. „Знаели са, че идвам. Но откъде?“

Той се приближи към нея.

— Дейна Евънс? — Говореше със силен славянски акцент.

— Да...

Непознатият широко се усмихна.

— Аз ваш горещ почитател! Постоянно гледам ви по телевизия!

Дейна облекчено въздъхна.

— А, да. Благодаря.

— Дали ще ми прави честта да ми дава автограф?

— Разбира се.

Мъжът ѝ подаде един лист и каза:

— Ох, къде ми е химикалката...

— Аз имам. — Тя извади новата си златна писалка и се подписа.
— Спасибо! Спасибо!

Когато Дейна понечи да прибере писалката в чантата си, някой я блъсна и писалката падна на пода. Тя се наведе и я вдигна. Капачето се бе разцепило.

„Е, ще може да се залепи“ — помисли си Дейна, после го погледна по-внимателно. От цепнатината се подаваше тънка жичка. Озадачена, тя я изтегли и видя микропредавателя. „Ето как ме следят! Но кой?“ Спомни си текста на картичката: „Скъпа Дейна, приятно пътуване. Бандата.“

Бясна, Дейна изтръгна жичката, хвърли я на земята и я стъпка.

В една усамотена лаборатория сигналният маркер на картата внезапно изчезна.

— Мамка му!

— Дейна?

Тя се обърна. Пред нея стоеше московският кореспондент на УТН.

— Аз съм Тим Дрю. Извинявай, че закъснях. Движението тук е кошмарно.

Тим Дрю беше висок и червенокос, с топла усмивка.

— Колата ми е навън. Мат ми каза, че идваш само за един-два дни.

— Точно така.

Взеха багажа ѝ и излязоха от терминала.

Пътуването в Москва бе като сцена от „Доктор Живаго“. Струваше ѝ се, че целият град е повит с наметало от чисто бял сняг.

— Вълшебно е! — възкликна тя. — Откога си тук?

— От две години.

— Харесва ли ти?

— Страшничко е. Никой не знае какво да очаква от Владимир Путин. Лудите управляват лудницата. — Той наби спирачки, за да не блъсне неколцина разсеяни пешеходци. — Запазил съм ти стая в хотел „Севастопол“.

— Как е там?

— Типичен хотел на „Интурист“. Можеш да си сигурна, че някой на етажа ще те държи под око.

По улиците беше пълно с хора, увити в кожи. Тим Дрю хвърли поглед към Дейна.

— Не е зле да си вземеш по-топли дрехи, иначе ще замръзнеш.

— Ще се оправя. Утре или вдругиден си заминавам.

Пред тях бяха Червеният площад и Кремъл. Самият Кремъл се издигаше на хълм на левия бряг на Москва река.

— Боже мой, внушително е! — каза Дейна.

— Да. Ако тези стени можеха да говорят, щеше да чуеш страшни писъци. — Той продължи: — Това е една от най-известните сгради на света. Намира се на северния бряг и...

Тя престана да го слуша. „Ами ако Антонио Персико ме е излъгал? Ами ако си измисля, че Тейлър Уинтроп е прегазил момчето? В такъв случай лъже и за руския план.“

— Входят за туристи е на западната стена...

„Но тогава защо Тейлър Уинтроп толкова е настоявал да дойде в Русия? Посланическият пост едва ли е означавал много за него.“

— Тук векове наред се е съсредоточавала властта в Русия — продължаваше обясненията си Тим Дрю.

„Всичко си дойде на мястото.“

„Трябва да открия какво е искал да каже.“

Спряха пред огромен хотел.

— Пристигнахме — каза Тим Дрю.

— Благодаря, Тим. — Тя слезе от колата и потръпна от студения въздух.

— Ти влизай — извика ѝ Тим. — Аз ще донеса багажа. Между другото, ако си свободна, каня те на вечеря.

— Много ти благодаря.

— Има един частен клуб със страхотна кухня. Мисля, че ще ти хареса.

— Чудесно.

Фойето на хотел „Севастопол“ бе голямо, пищно украсено и пълно с народ. На рецепция та работеха неколцина служители. Дейна

се при ближи до един от тях и каза:

— Казвам се Дейна Евънс. Имам резервация.

Мъжът я изгледа за миг и нервно отвърна:

— А, да. Госпожица Евънс. — Подаде ѝ един формуляр. — Бихте ли го попълнили? Ще ми трябва и паспортът ви.

Докато Дейна пишеше, служителят погледна към някакъв мъж, който стоеше в отсрещния край на фоайето, и му кимна. Дейна му подаде попълнения формуляр.

— Ще ви заведат до стаята ви.

— Благодаря.

Мебелите в стаята бяха очукани и паянтови, миришеше на мухъл.

Едра жена в безформена униформа донесе багажа ѝ. Дейна ѝ даде бакшиш, жената изсумтя и си тръгна.

Дейна вдигна слушалката и набра 252–2451.

— Американското посолство.

— Кабинета на посланик Харди, моля.

— Един момент.

— Кабинетът на посланик Харди.

— Здравейте. Обажда се Дейна Евънс. Може ли да разговарям с господин посланика?

— Бихте ли ми казали за какво се отнася?

— Ами... въпросът е личен.

— Един момент, моля.

Половин минута по-късно тя чу гласа на посланик Харди.

— Госпожица Евънс?

— Да.

— Добре дошли в Москва.

— Добре заварили.

— Роджър Хъдсън ми се обади, за да ме предупреди за пристигането ви. С какво мога да ви помогна?

— Може ли да се срещнем?

— Разбира се. Един момент. — Последва кратко мълчание. — Какво ще кажете за утре сутрин? В десет часа?

— Чудесно. Много ви благодаря.

— До утре тогава.

Дейна погледна през прозореца към тълпите, които бързаха в студа. „Тим има право — помисли си тя. — Трябва да си купя по-топли дрехи.“

Универсалният магазин ГУМ се намираше недалеч от хотела. Огромната сграда бе пълна с евтини стоки.

Дейна си избра червено вълнено палто и червен шал. Минаха двадесет минути, докато открие продавачка.

Когато се прибра в хотела, клетъчният ѝ телефон звънеше. Обаждаше се Джеф.

— Здравей, мила. Опитвах се да се свържа с теб на Нова година, но ти не отговаряше и не знаех къде да те намеря.

— Съжалявам, Джеф. — „Значи не е забравил! Милият!“

— Къде си?

— В Москва.

— Всичко наред ли е, мила?

— Да. Каж ми за Рейчъл, Джеф.

— Още е рано за нещо определено. Утре ще опитат нова терапия. Все още е в експериментален стадий. Ще имаме резултат до няколко дни.

— Надявам се да ѝ помогне.

— Студено ли е там?

Дейна се засмя.

— Няма да повярваш. Превърнах се в ледена шушулка.

— Ще ми се да бях при теб, за да те стопля.

Поговориха още пет минути и Дейна чу гласа на Рейчъл, която викаше Джеф.

— Трябва да вървя, мила — каза той. — Рейчъл има нужда от мен.

„И аз имам нужда от теб“ — помисли си Дейна.

— Обичам те.

— И аз те обичам.

Американското посолство на Новински Булвар 19–23 се помещаваше в стара занемарена сграда, пред която пазеха руски войници. Пред входа се точеше дълга опашка от хора, които търпеливо чакаха на студа. Дейна съобщи името си на дежурния и той ѝ махна да влезе.

Във фойето стоеше американски морски пехотинец в кабинка от бронирано стъкло. Униформена американка провери съдържанието на чантичката на Дейна.

— Влизайте.

— Благодаря. — Дейна отиде на регистратурата. — Дейна Евънс.

— Посланикът ви очаква, госпожице Евънс. Елате с мен, моля.

Тя последва служителя по мраморното стълбище. В приемната на посланика я посрещна привлекателна жена.

— За мен е удоволствие, госпожице Евънс. Аз съм Лий Хопкинс, секретарка на господин Харди. Заповядайте.

Дейна влезе във вътрешния кабинет и посланик Харди се изправи и каза:

— Добро утро, госпожице Евънс.

— Добро утро. Благодаря, че ме приехте. Посланикът беше висок мъж със сърдечно поведение, присъщо на политиците.

— Приятно ми е да се запознаем. Ще пиете ли нещо?

— Не, благодаря.

— Седнете, моля.

Тя се настани срещу бюрото му.

— Много се зарадвах, когато Роджър Хъдсън ми съобщи, че пристигате. Улучвате интересен момент.

— О?

— Между нас да си остане, боя се, че тази страна пропада. — Той въздъхна. — Честно казано, нямам представа какво ще се случи тук, госпожице Евънс. След осемстотин години съществуване Русия отива по дяволите. Престъпниците управляват държавата.

Дейна го погледна любопитно.

— Какво искате да кажете?

Посланикът се отпусна в стола си.

— Законът гарантира съдебен имунитет на членовете на Думата — това е долната камара на парламента. В резултат там е пълно с хора,

издирвани за всевъзможни престъпления — гангстери, които вече са лежали в затвора, престъпници, които в момента извършват престъпления. И всички те са недосегаеми.

— Невероятно.

— Да. Руският народ е велик, но правителството... Е, с какво мога да съм ви полезен, госпожице Евънс?

— Искях да поговорим за Тейлър Уинтроп. Подготвям предаване за семейството му.

Посланик Харди тъжно поклати глава.

— Истинска древногръцка трагедия, нали?

— Да. — „Навсякъде едно и също.“

— Вече достатъчно се писа за това нещастие. Не знам какво повече да ви кажа.

— Искам да представя историята от лична гледна точка — предпазливо рече Дейна. — Интересува ме какъв човек е бил Тейлър Уинтроп, какви приятели е имал тук, дали е имал врагове...

— Врагове ли? — изненада се Харди. — Не. Всички обичаха Тейлър. Може би никога не сме имали по-добър посланик в Русия.

— Работили ли сте с него?

— Да. Една година бях първи секретар на посолството.

— Господин посланик, знаете ли дали Тейлър Уинтроп е работил по нещо... — Дейна замълча за миг, неуверена как да се изрази, — нещо, за което може да се каже, че всичко си е дошло на мястото?

Той се намръщи.

— Някакъв бизнес ли имате предвид, или държавна работа?

— Не съм сигурна — призна Дейна.

Посланик Харди се замисли.

— И аз не съм. Не, нямам представа за какво може да става дума.

— Някой от сегашните служители на посолството работил ли е с него?

— О, да. Всъщност секретарката ми Лий преди беше секретарка на Тейлър.

— Имате ли нещо против да поговоря с нея?

— Ни най-малко. Дори ще ви дам имената на хората, които биха могли да ви помогнат.

— Чудесно. Благодаря ви.

Той се изправи.

— Внимавайте, докато сте тук, госпожице Евънс. Московските улици са много опасни.

— И аз така чух.

— Не пийте вода от чешмата. Даже руснаците не я пият. А, и когато се храните в ресторант, винаги отбелязвайте, че искате сама да поръчате, иначе келнерите, без да ви питат, ще отрупат масата със скъпи мезета. Ако искате да пазарувате, най-подходящото място е Арбат. Там ще откриете всичко. И внимавайте с такситата. Избирайте по-стари, по-очукани коли. Мошениците обикновено карат нови.

— Благодаря ви — усмихна се Дейна. — Ще запомня.

След пет минути разговаряше в съседната стаичка с Лий Хопкинс, секретарката на посланика.

— Колко време работихте при посланик Уинтроп?

— Година и половина. Какво ви интересува?

— Знаете ли дали посланик Уинтроп си е създал врагове, докато е бил тук?

Лий Хопкинс я погледна изненадано.

— Врагове ли?

— Да. Предполагам, че на такъв пост понякога се налага човек да отказва някои неща на хората. Сигурна съм, че посланик Уинтроп не е можел да угоди на всички.

Секретарката поклати глава.

— Не знам какво целите, госпожице Евънс, но ако имате намерение да пишете лоши неща за Тейлър Уинтроп, не мога да ви помогна. Той беше най-милият, най-добрият човек на света.

„Пак старата песен“ — помисли си Дейна.

През следващите два часа разговаря с още петима души, които бяха работили в посолството по време на мандата на Тейлър Уинтроп.

„Той беше невероятен човек...“

„Мислеше за хората...“

„Правеше всичко възможно да ни помага...“

„Врагове ли? Не и Тейлър Уинтроп...“

„Губя си времето“ — реши Дейна и отново отиде при посланик Харди.

— Получихте ли каквото ви трябваше? — попита той.

Вече не изглеждаше толкова добронамерен.

Тя се поколеба.

— Не точно.

Посланикът се наведе напред.

— И не мисля, че ще го получите, госпожице Евънс. Не и ако искате да изровите нещо лошо за Тейлър Уинтроп. Разстроили сте всички в посолството. Те го обичаха. Аз също. Безполезно е да търсите кирливи ризи, които не съществуват. Ако сте дошли за това, можете да си вървите.

— Благодаря — отвърна Дейна.

Ала нямаше намерение да си заминава.

Частният ресторант и казино „ВИП Национален клуб“ се намираше точно срещу Кремъл и Манежа. Тим Дрю вече я чакаше.

— Добре дошла. Мисля, че заведението ще ти хареса. Тук се събира каймакът на московското общество. Ако падне бомба, правителството ще излезе извън строя.

Вечерята бе великолепна. Започнаха с блини и хайвер и продължиха с борщ, грузинска есетра с орехов сос, бьоф строганов с ориз и сладкиш със сирене за десерт.

— Много е вкусно — каза Дейна. — А бях чувала, че храната в Русия е ужасна.

— Така е — увери я Тим Дрю. — Но това не е Русия. Това е специален малък оазис.

— Какъв е животът тук?

Той се замисли за миг.

— Все едно да стоиш до кратера на вулкан. Никога не знаеш кога ще изригне. Управляващите крадат милиарди и народът гладува. Така е започнала Октомврийската революция. Бог знае какво ще се случи сега. Честно казано, това е само едната страна на медала. Руската култура е невероятна. Тук са Большой театър, великият Ермитаж, музеят „Пушкин“, Руският балет, Московският цирк — списъкът е безкраен. Русия издава повече книги, отколкото всички останали

държави, взети заедно, а средният руснак чете три пъти повече книги годишно от средния американец.

— Може да не четат каквото трябва — сухо отвърна Дейна.

— Възможно е. В момента страната е в преход между комунизъм и капитализъм и нито една от системите не действа. Сферата на услугите е ужасна, цените са надуте и има адски висока престъпност. — Той я погледна. — Надявам се, че това не ти действа потискащо.

— Не. Кажи ми, Тим, познаваше ли Тейлър Уинтроп?

— Няколко пъти съм го интервюирал.

— Чувал ли си за някакъв голям проект, в който е участвал?

— Уинтроп участваше в много проекти. В крал на краищата, той беше посланик.

— Не говоря за това. Имам предвид нещо друго. Нещо много сложно — нещо, за което може да се каже, че всичко си е дошло на мястото?

— Не се сещам за нищо такова.

— Уинтроп поддържаше ли много контакти?

— С руските си партньори, предполагам. Можеш да поговориш с тях.

— Ясно.

Сервитьорът им донесе сметката. Тим Дрю я прегледа и плати.

— Носиш ли оръжие? — попита той, когато излязоха на улицата.

Дейна го погледна изненадано.

— Не, разбира се. Защо?

— Тук е Москва. — Той я погледна. — Ела да те заведе на едно място.

Взеха такси и след пет минути спряха пред магазин за оръжие и слязоха от колата.

Дейна надникна в магазина.

— Не искам пистолет.

— Знам. Просто ела с мен. — Лавиците бяха пълни с всевъзможни видове оръжие.

Тя се огледа.

— Всеки ли може да си купи оръжие тук?

— Само трябва да има пари.

Продавачът измърмори нещо на руски. Тим му каза какво иска.

— Да. — Руснакът бръкна под щанда и извади малък черен цилиндър.

— Какво е това? — попита Дейна.

— Сълзотворен газ. Просто натискаш бутона и на престъпника му става прекалено зле, за да ти обръща внимание.

— Но аз не...

— Довери ми се. Вземи го. — Дрю ѝ подаде флакона, плати и излязоха. — Искаш ли да идем и московски нощен клуб?

— Звучи интересно.

— Чудесно. Да вървим.

Пищният нощен клуб на Тверская беше пълен с добре облечени руснаци, които вечеряха, пиеха и танцуваха.

— Тук като че ли няма икономически проблеми — отбеляза Дейна.

— Просто не пускат просяците вътре.

В два през нощта Дейна се върна в хотела. Беше ужасно уморена. На бюрото в коридора седеше жена, която записваше движението на гостите.

Когато влезе в стаята си, Дейна погледна през прозореца. Снегът тихо се сипеше.

„Утре ще открия онова, за което дойдох“ — помисли си тя.

Ревът на реактивните двигатели бе толкова мощен, че самолетът сякаш щеше да се блъсне в сградата. Мъжът рязко се изправи от бюрото, взе бинокъла си и се приближи до прозореца. Самолетът бързо се спускаше към малкото летище. Освен пистите всичко наоколо беше покрито със сняг. Зима в Сибир.

— Китайците пристигат първи — каза той на помощника си. Думите му не изискваха отговор. — Съобщиха ми, че нашият приятел Лин Уон няма да се появи повече. Когато след последната ни среща се върнал с празни ръце, не го посрещнали много радостно. Жалко. Беше свестен човек.

В небето проблеснаха светлините на друг самолет. Мъжът не знаеше откъде идва и след кацането му насочи мощния си бинокъл към хората, които слизаха на пистата. Някои от тях не правеха опит да скрият оръжията си. — Палестинците.

Разнесе се грохотът на трети самолет. „Още дванайсет — помисли си той. — Утрешният търг ще е най-големият досега. Нищо не бива да се обърка.“

Поверително. ДО ВСИЧКИ ОПЕРАТИВНИ РАБОТНИЦИ. СЛЕД ПРОЧИТАНЕ НЕЗАБАВНО ДА СЕ УНИЩОЖИ.

ПРОДЪЛЖЕТЕ НАБЛЮДЕНИЕТО НА ОБЕКТА. ДОКЛАДВАЙТЕ ЗА ДЕЙСТВИЯТА МУ И БЪДЕТЕ ГОТОВИ ЗА ЕВЕНТУАЛНОТО МУ ЕЛИМИНИРАНЕ.

ГЛАВА 20

На сутринта Дейна се обади на Тим Дрю.

— Говори ли пак с посланик Харди? — попита той.

— Не. Струва ми се, че го обидих. Тим, трябва да си поговоря с теб.

— Добре. Вземи такси и ме чакай в „Боярски клуб“ на Театрални проезд номер четиринайсет.

— Къде? Няма да го...

— Шофьорът ще го знае. Избери по-очукана кола.

— Добре.

Дейна излезе от хотела и леденият вятър забрули лицето ѝ. Радваше се, че е облякла новото си червено вълнено палто. Електронният термометър на сградата отатък улицата показваше двадесет и девет градуса под нулата.

Пред хотела чакаше лъскаво ново такси. Тя отстъпи назад и изчака да го вземат. Следващата кола изглеждаше стара. Дейна се качи. Шофьорът въпросително я погледна в огледалото.

— Искам да отида на Теат... — тя се поколеба, — ... рални... проезд...

— В „Боярски клуб“ ли искате да отидете? — нетърпеливо я прекъсна руснакът.

— Да.

Таксито потегли. Движението бе натоварено, по заледените тротоари отчаяно бързаха пешеходци. Градът изглеждаше покрит с мътносива патина. „И не е само от времето“ — помисли си Дейна.

„Боярски клуб“ се оказа модерен и удобен, с кожени столове и дивани. Тим Дрю я чакаше на маса до прозореца.

— Виждам, че си се ориентирала.

Дейна се настани до него.

— Шофьорът знаеше английски.

— Извадила си късмет. Някои не знаят дори руски. Идват от какви ли не републики. Удивително е, че тази страна изобщо функционира. Напомня ми за умиращ динозавър. Знаеш ли колко е голяма Русия?

— Не точно.

— Почти два пъти повече от Съединените щати. Има тринайсет часови пояса и граничи с четиринайсет държави. Четиринайсет държави!

— Невероятно!... Тим, търся руснаци, които са контактували с Тейлър Уинтроп.

— Значи ти трябва цялото руско правителство.

— Знам. Но някои сигурно са били по-близки с него. Президентът...

— Може би някой с малко по-нисък ранг — кисело я прекъсна кореспондентът. — Според мен Уинтроп е бил най-близък със Саша Жданов.

— Кой е Саша Жданов?

— Началник на Бюрото за международно икономическо развитие. Двамата често са се срещали. — Дрю я погледна внимателно.

— Какво точно търсиш, Дейна?

— Не съм сигурна — призна тя. — Наистина но съм сигурна.

Бюрото за международно икономическо развитие се помещаваше в огромна сграда от червени тухли на улица „Озерная“. На входа стояха двама милиционери, трети седеше на гишето.

Дейна се приближи до него и той вдигна глава.

— Добрый день.

— Здравствуйте. Не при...

— Извинете — прекъсна го тя. — Търся господин Жданов. Аз съм Дейна Евънс от „Уошингтън Трибюн Нетуърк“.

Милиционерът погледна списъка пред себе си и поклати глава.

— Имате ли среща?

— Не, но...

— Тогава ще трябва да си уговорите. Американка ли сте?

— Да.

Той измъкна някакъв формуляр и й го подаде.

— Попълнете го, моля.

— Добре. Ще може ли да се срещна с господин Жданов днес следобед?

Милиционерът въздъхна.

— Вие американците постоянно бързате. В кой хотел сте?

— „Севастопол“. Ще му отнема само няколко минути...

Той си записа нещо.

— Ще ви се обадят. Досвидания.

— Но... — Тя забеляза изражението му. — Досвидания.

Остана в стаята си целия следобед в очакване да й позвънят. В шест часа се обади на Тим Дрю.

— Видя ли се с Жданов?

— Не. Казаха, че ще ми се обадят.

— Не храни напразни надежди, Дейна. Имаш си работа с бюрокрация от друга планета.

Рано на другата сутрин Дейна се върна в Бюрото за международно икономическо развитие. На гишето седеше същият милиционер.

— Добрий день — поздрави тя.

Той я погледна безизразно.

— Добрий день.

— Господин Жданов получи ли вчерашното ми съобщение?

— Името ви?

— Дейна Евънс.

— И вчера сте му оставили съобщение, така ли?

— Да — безизразно потвърди Дейна. — При вас.

Милиционерът кимна.

— Значи го е получил.

— Може ли да говоря със секретарката на господин Жданов?

— Имате ли среща?

Дейна дълбоко си пое дъх.

- Не.
Той сви рамене.
— Извините, нет.
— Кога мога...
— Ще ви се обадят.

По обратния път Дейна мина покрай „Детский мир“, детски универсален магазин, и влезе да го разгледа. Купи на Кемал компютърна игра и се изненада от високата ѝ цена. После се върна в хотела. Към шест часа се отказа от надеждата да ѝ се обадят от Бюрото за международно икономическо развитие и тъкмо се канеше да слезе в ресторанта да вечеря, когато телефонът иззвъня.

- Дейна? Тим Дрю се обажда.
— Да, Тим?
— Успя ли да се срещнеш с Жданов?
— Не.
— Е, докато си в Москва, трябва да видиш колкото може повече. Тази вечер е ред на балета. Дават „Жизел“. Искаш ли да отидем?
— Да, много ти благодаря.
— Ще те взема след час.

Балетът се игра в огромния Дворец на конгресите в Кремъл. Беше вълшебна вечер. Музиката бе прекрасна, изпълнителите — фантастични, и първото действие бързо отлетя.

Когато започна антрактът, Тим се изправи.

- Ела с мен. Бързо.
Нагоре по стълбищата тичаха хора.
— Какво има?
— Ще видиш.

На последния етаж бяха наредени шест маси, отрупани с чинийки хайвер и бутилки ледени водка. Онези, които бяха пристигнали първи, бързаха да се обслужат.

- Дейна се обърна към Тим.
— Тук наистина разбират от представления.

— Ти виждаш само висшата класа. Не забравяй, че трийсет процента от хората живеят под границата на бедността.

Двамата се насочиха към прозорците, надалеч от тълпата.

Лампите започнаха да премигват.

— Време е за второто действие.

Въпреки че балетът ѝ харесваше, мислите на Дейна продължаваха да се връщат към различни откъси от разговорите ѝ.

„Тейлър Уинтроп беше scheisse. Той беше умен, много умен. Успя да ме подведе...“

„Беше нещастен случай. Габриел беше прекрасно момче...“

„Тейлър Уинтроп погуби бъдещето на рода Мансино...“

Когато представлението свърши и се качиха в колата, Тим Дрю попита:

— Искаш ли да пийнем по нещо в моя апартамент?

Тя го погледна. Тим бе привлекателен, интелигентен и очарователен. Но не беше Джеф.

— Благодаря ти, Тим, но ще ти откажа — едва успя да отвърна Дейна.

— О — разочаровано въздъхна той. — Може би утре?

— С удоволствие, но трябва да съм готова рано сутринта. — „И съм лудо влюбена в друг мъж.“

Рано на другата сутрин Дейна отново отиде в Бюрото за международно икономическо развитие. На гишето седеше същият милиционер.

— Добрый день.

— Добрый день.

— Аз съм Дейна Евънс. Щом не може да се срещна с господин Жданов, може ли да ме приеме заместникът му?

— Имате ли уговорена среща?

— Не. Аз...

Той ѝ подаде нов формуляр.

— Попълнете това...

Когато се прибра в стаята си, клетъчният ѝ телефон звънеше. Сърцето ѝ се разтуптя.

— Дейна...

— Джеф!

Искаха да си кажат толкова много неща. Ала Рейчъл стоеше помежду им като призрачна сянка и те не можеха да говорят за онова, което най-много ги вълнуваше: нейната болест.

В осем часа на следващата сутрин неочаквано се обадиха от кабинета на Жданов.

— Дейна Евънс? — попита мъжки глас със силен акцент.

— Да.

— Обажда се Ерик Карбава, заместник на господин Жданов. Искали сте да се срещнете с него.

— Да! — Тя почти очакваше да я попита: „Имате ли уговорена среща?“ — Елате в Бюрото точно след един час.

— Ясно. Много ви благодаря... — Връзката прекъсна.

Точно след час Дейна за пореден път влезе във фоайето на огромната тухлена сграда и отиде при същия милиционер.

Той вдигна поглед.

— Добрий день.

Дейна се насили да се усмихне.

— Добрий день. Аз съм Дейна Евънс. Идвам при господин Жданов.

Милиционерът сви рамене.

— Съжалявам. Без уговорена среща...

Тя сдържа гнева си.

— Имам среща.

— Нима? — Той я изгледа скептично и вдигна телефонната слушалка, каза нещо и се обърна към нея. — На третия етаж. Ще ви чакат.

Кабинетът на Жданов бе огромен и овехтял. Изглеждаше така, като че ли е бил мебелиран през двадесетте години. Вътре имаше двама души.

Когато Дейна влезе, и двамата се изправиха.

— Аз съм Жданов — каза по-възрастният.

Беше петдесетинагодишен, нисък и набит, с къдрава сива коса, светло кръгло лице и живи кафяви очи, които постоянно шаваха, сякаш търсеха нещо. Говореше със силен акцент. Носеше безформен кафяв костюм и изтъркани черни обувки. Той посочи другия мъж.

— Това е брат ми Борис Жданов.

Борис Жданов се усмихна.

— Приятно ми е, госпожице Евънс.

Той по нищо не приличаше на брат си. Изглеждаше десетина години по-млад, имаше орлов нос и волева брадичка. Носеше светлосин костюм на Армани и сива вратовръзка Ерме. И говореше английски много по-добре.

— Борис работи в руското посолство във Вашингтон — гордо каза Саша Жданов.

— Възхищавам се на работата ви, госпожице Евънс — каза Борис Жданов.

— Благодаря.

— Какво мога да направя за вас? — попита по-големият брат. — Някакъв проблем ли имате?

— Не. Искях да поговорим за Тейлър Уинтроп.

Той я погледна озадачено.

— Какво ви интересува?

— Разбрах, че сте работили заедно и че често сте се срещали.

— Да — предпазливо потвърди Саша Жданов.

— Какво е личното ви мнение за него?

— Какво да ви кажа? Мисля, че беше добър посланик.

— Казаха ми, че е имал много контакти тук и...

— О, да — прекъсна я Борис Жданов. — Посолствата в Москва дават много приеми и Тейлър Уинтроп винаги беше...

— Доволно! — намръщи се Жданов на брат си и се обърна към Дейна. — Посланик Уинтроп понякога ходеше на приеми в посолствата. Той обичаше хората. И руснаците го обичаха.

— Всъщност — отново се обади Борис — Тейлър ми каза, че можел...

— Молчать! — изсумтя Саша Жданов. — Както отбелязах, госпожице Евънс, той беше прекрасен посланик.

Дейна погледна брат му, който очевидно се опитваше да ѝ каже нещо и попита:

— Посланик Уинтроп имал ли е някакви проблеми, докато е бил тук?

Саша Жданов свъси вежди.

— Проблеми ли? Не. — Избягваше погледа ѝ.

„Лъже“ — помисли си Дейна.

— Някой имал ли е причина да убие Тейлър Уинтроп и семейството му?

Очите на руснака се разшириха.

— Да ги убие ли? Нет. Нет.

— Всъщност... — започна Борис.

— Никой нямаше причина да го убие прекъсна го брат му. — Той беше чудесен посланик. — Саша Жданов извади цигара от сребърна табакера и Борис побърза да му поднесе огънче.

— Имате ли други въпроси?

Те криеха нещо. Но какво? Всичко това ѝ приличаше на лабиринт без изход.

— Не. — Тя погледна Борис и бавно прибави:

— Ако се сетите за нещо, ще съм в хотел „Севастапол“ до утре сутринта.

— Във Вашингтон ли се връщате? — попита я Борис.

— Да. Самолетът ми излита утре следобед.

— Аз... — почна Борис Жданов, после погледна към брат си и замълча.

— Довиждане — каза Дейна.

— Досвидания.

— Досвидания.

Когато се прибра, се обади на Мат Бейкър.

— Тук става нещо, Мат, но не успях да открия какво, по дяволите! Имам чувството, че мога да остана в Москва месеци и пак да не получа полезна информация. Утре се прибирам.

„Тук става нещо, Мат, но не успях да открия какво, по дяволите! Имам чувството, че мога да остана в Москва месеци и пак да не получа полезна информация. Утре се прибирам.“

Записът свърши.

Тази вечер на летище Шереметиево II бе пълно с народ. Докато чакаше самолета си, на Дейна пак ѝ се стори, че я наблюдават. Огледа тълпата, но никой не привлече вниманието ѝ. „Те са някъде тук.“ Тази мисъл я накара да потръпне.

ГЛАВА 21

Госпожа Дейли и Кемал я чакаха на летище „Дълес“. Дейна едва сега осъзна колко много ѝ е липсвало момчето. Втурна се към него и го прегърна.

— Здравсти, Дейна — каза Кемал. — Радвам се, че си дойде. Донесе ли ми руска мечка?

— Да, но тя избяга, по дяволите!

Той се засмя.

— Сега вече вкъщи ли ще си останеш?

— Да.

Госпожа Дейли се усмихна.

— Чудесна новина, госпожице Евънс. Радваме се, че сте тук.

— И аз се радвам — отвърна Дейна.

— Свикна ли с новата си ръка, Кемал? — попита тя, докато шофираше към апартамента.

— Супер е.

— Радвам се. Как е в училище?

— Не е зле.

— Нали не се биеш с децата?

— Не.

— Чудесно, миличък. — Дейна го погледна. Стори ѝ се някак променен. Щастлив.

Когато стигнаха, тя му каза:

— Трябва да прескоча до студиото, но ще се върна и ще вечеряме заедно. Ще идем в „Макдоналдс“. — „Където ходехме с Джеф.“

На път за кабинета на Мат Бейкър я поздравиха неколцина колеги.

— Радваме се, че се връщаш, Дейна. Липсваше ни.

— И аз се радвам, че се връщам.
— Я виж кой е дошъл! Как мина пътуването?
— Чудесно, благодаря.
— Студиото не е същото без теб.
Когато влезе в офиса на Бейкър, той отбеляза:
— Отслабнала си. Изглеждаш ужасно.
— Много си мил, Мат.
— Сядай.
Дейна се настани срещу него.
— Май напоследък не си спала.
— Не много.
— Между другото, откакто те няма, рейтингът ни спадна.
— Поласкана съм.
— Елиот ще се радва, че се отказваш от тая история. Безпокоеше се за теб. — Мат не спомена, че самият той се е тревожил за Дейна.
Разговорът продължи половин час.

— Добре дошла — поздрави я Оливия. — Мина... — Телефонът иззвъня и секретарката вдигна слушалката. — Кабинетът на госпожица Евънс... Един момент, моля. — Тя погледна към Дейна. — На първа линия те търси Памела Хъдсън.

— Ще се обадя от кабинета си. — Дейна влезе във вътрешната стая. — Здравей, Памела.

— Дейна, най-после се върна! Ужасно се безпокояхме. Днес Русия не е най-безопасното място на света.

— Знам — засмя се Дейна. — Един приятел ми купи сълзотворен газ.

— Липсваше ни. На нас с Роджър ще ни е много приятно, ако следобед дойдеш на чай. Свободна ли си?

— Да.

— В три часа?

— Чудесно.

Останалата част от сутринта мина в подготовка за вечерната емисия.

В три часа Сизър посрещна Дейна на вратата.

— Госпожице Евънс! — На устните му грейна широка усмивка.

— Много се радвам да ви видя. Добре дошли.

— Добре заварил, Сизър. Как си?

— Отлично, благодаря. Господин и госпожа...

— Чакат ви. Може ли да взема палтото ви?

Когато влезе в дневната, Роджър и Памела едновременно възкликнаха:

— Дейна!

Памела Хъдсън я прегърна.

— Блудната дъщеря се завръща.

— Изглеждаш уморена — каза Роджър Хъдсън.

— Явно всички са единодушни за това.

— Сядай, сядай — рече сенаторът.

Прислужницата им поднесе чай, бисквити, кифлички и кроасани.

Памела наля чая.

— Е, разказвай — подкани я Роджър.

— Боя се, че не стигнах доникъде. Бясна съм. — Дейна дълбоко си пое дъх. — Срегнах се с един човек, Дитер Зандер, който казва, че Тейлър Уинтроп го изиграл и го пратил в затвора. Докато бил там, жена му и децата му загинали в пожар. Той обвинява Уинтроп за смъртта им.

— Значи е имал мотив да убие всички от семейство Уинтроп — рече Памела.

— Точно така. Но има още. Във Франция разговарях с бившия френски министър на търговията, Марсел Фалкон. Единственият му син бил прегазен от кола. Шофьорът на Тейлър Уинтроп се признал за виновен, но сега твърди, че убиецът всъщност бил самият Уинтроп.

— Фалкон беше посланик в НАТО — отбеляза Роджър.

— Да. И шофьорът му е казал, че всъщност Тейлър Уинтроп е убил сина му.

— Интересно.

— Много. Някога чувал ли си за Винченцо Мансино?

Сенаторът се замисли за миг.

— Не.

— Той е от мафията. Тейлър Уинтроп направил дете на дъщеря му и после я пратил при шарлатанин, който изрязал матката ѝ. Сега

момичето е в манастир, а майката — в санаториум.

— Боже мой!

— Въпросът е, че и тримата имат сериозни мотиви за отмъщение. — Дейна ядосано въздъхна. — Но не мога да докажа нищо.

Роджър я погледна замислено.

— Значи Тейлър Уинтроп наистина е извършил всички тези ужасни неща.

— Несъмнено, Роджър. Приказвах и с тримата. Убиецът си е изпитал работата. Няма никакви улики — абсолютно никакви. Всяко убийство е организирано по различен начин и помежду им няма явна връзка. Всяка подробност е внимателно планирана. Нищо не е оставено на случайността. И няма никакви свидетели.

— Знам, че може да звучи невероятно — каза Памела, — но... възможно ли е тримата да са действали заедно?

Дейна поклати глава.

— Не вярвам. Те са прекалено могъщи и ми си струва, че биха искали да го направят сами. Убиецът е един от тях.

„Но кой?“

Тя внезапно си погледна часовника.

— Моля да ме извините. Обещах да заведа Кемал на вечеря в „Макдоналдс“ и ако побързам, ще успея преди да отида на работа.

— Разбира се, скъпа — отвърна Памела. — Напълно те разбираме. Благодаря, че намина.

Дейна се изправи.

— И аз ви благодаря за чая и моралната ви подкрепа.

— Докато пътувах, тези ранни разходки с теб много ми липсваха — каза Дейна на път за училище в понеделник сутринта.

— И на мен — прозя се Кемал.

Прозяваше се, откакто се беше събудил.

— Добре ли спа?

— Да. — Той отново се прозя.

— Какво правиш на училище? — попита Дейна.

— Имаш предвид освен отвратителната история и досадния английски ли?

— Да.

— Играя футбол.

— Но не се преуморяваш, нали, Кемал?

— Не.

Тя хвърли поглед към него. Като че ли бе изгубил цялата си енергия. Държеше се необичайно послушно. Дали не трябваше да го заведе на лекар? Може би имаше нужда от витамини? Погледна си часовника. До обсъждането на вечерната емисия оставаше половин час.

Утрото отлетя бързо. Дейна се чувстваше чудесно отново в свои води. Когато се върна в кабинета си, на бюрото ѝ я очакваше запечатан плик. Тя го отвори и прочете писмото.

„Госпожице Евънс, имам информацията, която ви трябва. Направих резервация на ваше име в хотел «Союз» в Москва. Незабавно елате. Не казвайте на никого.“

Нямаше подпис. Тя го препрочете. Не вярваше на очите си. „Имам информацията, която ви трябва.“

Това бе някакъв номер, разбира се. Ако някой в Русия знаеше отговора, който тя търсеше, защо не ѝ го беше съобщил, докато бе там? Замисли се за срещата със Саша Жданов и брат му. Борис беше искал да ѝ каже нещо. Тя седна на бюрото. Как бе стигнало до нея това писмо? Наблюдаваха ли я?

„Когато се прибера вкъщи, ще го скъсам.“ Дейна прибра плика в чантата си.

Прекара вечерта с Кемал. Беше се надявала, че компютърната игра, която му бе купила от Москва, ще му хареса, ала той не ѝ обърна внимание. Към девет часа очите му започнаха да се затварят.

— Спи ми се, Дейна. Ще си лягам.

— Добре, миличък. — „Ужасно се е променил — помисли си тя. — Сякаш е друг човек. Е, отсега нататък ще сме заедно. Ако нещо го

безпокои, ще открия какво е.“ Стана време да тръгва за студиото.

— Обектът тръгва за студиото — каза в микрофона наемателят на съседния апартамент. Момчето си легна. Прислужницата шие.

— В ефир сме! — Червената лампичка на камерата светна.

— Добър вечер — изкънтя гласът на говорителя. — Това са вечерните новини на УТН с Дейна Евънс и Ричард Мелтън.

Дейна се усмихна към камерата.

— Добър вечер. Аз съм Дейна Евънс.

— Аз съм Ричард Мелтън.

— Тази вечер започваме новините с ужасна трагедия в Малайзия...

„Тук ми е мястото — помисли си Дейна. — Не ми е работа да тичам по света и да разследвам несъществуващи заговори.“

Емисията продължи. Когато Дейна се прибра, Кемал спеше. Тя пожела лека нощ на госпожа Дейли и си легна, но мисълта за писмото я измъчваше.

„Имам информацията, която ви трябва. Направих резервация на ваше име в хотел «Союз» в Москва. Незабавно елате. Не казвайте на никого.“

„Това е капан. Ще съм глупачка, ако се върна в Москва — мислеше си Дейна. — Ами ако е истина? Кой би си правил толкова труд? И защо?“

Писмото може да е само от Борис Жданов. Ами ако знае нещо?“

Остана будна цялата нощ.

На сутринта се обади на Роджър Хъдсън и му разказа за писмото.

— Боже мой! Не знам какво да те посъветвам — възбудено отвърна той. — Може би това означава, че някой е готов да каже истината за смъртта на семейство Уинтроп.

— Знам.

— Опасно е, Дейна. Нещо не ми харесва.

— Ако не отида, никога няма да научим истината.

Сенаторът се поколеба, после каза:

— Права си.

— Ще внимавам, но трябва да отида.

— Добре — неохотно рече Роджър Хъдсън. — Но ме дръж в течение.

— Обещавам, Роджър.

Във вторник Дейна си купи двупосочен билет за Москва. Надяваше се, че няма да отсъства дълго. Остави съобщение на Мат, за да му обясни какво става.

Когато се прибра, каза на госпожа Дейли:

— Пак се налага да замина. Грижете се за Кемал.

— Не се безпокойте, госпожице Евънс. Всичко ще бъде наред.

Наемателят на съседния апартамент се извърна от телевизора и бързо се обади по телефона.

„Дали не допускам грешка? — докато се качваше на самолета на «Аерофлот», си помисли Дейна. — Може да е капан. Но ако отговорът е в Москва, ще го откроя.“

Когато на другата сутрин самолетът кацна на вече познатото летище Шереметиево II, Дейна си взе багажа и излезе от терминала. Навън виеше снежна виелица. Дълга опашка чакаше за таксита. Тя застана на ледения вятър и се сгуши в топлото си палто. Четиридесет и пет минути по-късно най-после дойде нейният ред, но някакъв едър мъж се опита да я избута.

— Нет! — твърдо заяви Дейна. — Това е моето такси. — И се качи.

— Да? — каза шофьорът.

— Хотел „Союз“.

Той се обърна да я погледне и попита на завален английски:

— Сигурна ли сте, че искате да отидете там?

— Защо? — озадачи се Дейна. — Какво искате да кажете?

— Този хотел не е за вас.

„Сигурна ли съм? Вече е късно да се отказвам.“

Шофьорът чакаше отговора ѝ.

— Да... Сигурна съм.

Той сви рамене, превключи на скорост и потегли.

„Ами ако в хотела няма резервация на мое име? Ами ако всичко това е глупава шега?“

Хотел „Союз“ се намирал на Левобережната улица, работнически квартал в предградията на Москва.

— Да ви изчакам ли? — попита шофьорът.

Дейна се поколеба само за миг.

— Не. — Плати му, слезе от колата и леденият вятър я тласна към малкото запуснато фоайе. Възрастната жена, която четеше списание на рецепцията, я погледна изненадано.

— Да?

— Имам резервация. Дейна Евънс. — Дейна затаи дъх.

Жената бавно кимна.

— Дейна Евънс, да. — Подаде ѝ ключа. — Стая четиристотин и две, на четвъртия етаж.

— Къде да се регистрирам?

— Няма нужда да се регистрирате. Платете сега. За една нощ.

Дейна отново се уплаши. Руски хотел, в който чужденците не се регистрират? Нещо не беше наред.

— Петстотин рубли — каза жената.

— Ще трябва да обменя пари. По-късно ще ви платя.

— Не. Сега. Ще взема долари.

— Добре. — Дейна бръкна в чантата си и извади няколко банкноти.

Жената кимна, протегна ръка и взе половината.

„С тези пари мога да купя целия хотел.“ Дейна се огледа.

— Къде е асансьорът?

— Няма асансьор.

— О. — Очевидно не можеше да става и дума за пиколо. Тя взе сака си и се заизкачва по стълбището.

Стаята се оказа по-ужасна, отколкото очакваше, малка и мръсна, със скъсани завеси и неоправено легло. Как щеше да се свърже с нея Борис? „Това може и да е капан — помисли си Дейна, — но защо някой би си правил целия този труд?“

Седна на ръба на леглото и погледна през мръсния прозорец към оживената улица.

„Каква съм глупачка. Може да вися тук дни наред и нищо...“

На вратата тихо се почука. Дейна дълбоко си пое дъх и се изправи. Или щеше да реши загадката, или щеше да разбере, че няма никаква загадка. Тя отвори. В коридора нямаше никого. На пода лежеше плик. Дейна го вдигна и го отнесе в стаята. Отвори го. Вътре пишеше: „Изложба на постиженията на народното стопанство, 21:00“.

В осем вечерта Дейна спря такси.

— Изложбата на народното стопанство.

Шофьорът я погледна.

— Всичко е затворено.

— О, така ли? Няма значение.

Той сви рамене и потегли.

Огромният парк се намиреше в североизточната част на Москва. Според пътеводителя бил замислен като паметник на съветската слава, ала с разрухата на икономиката средствата за него били орязани и паркът се превърнал в бавно разпадащ се паметник на съветския догматизъм.

Дейна слезе от таксито и извади няколко долара.

— Това достатъчно ли е?

— Да. — Шофьорът грабна банкнотите и след миг изчезна.

Тя се огледа. Беше сама в бруления от ледения вятър парк. Седна на една от пейките и за чака Борис. Спомни си как бе чакала Джоун Синиси в зоопарка. „Ами ако Борис...“

— Хубава вечер — чу се зад нея мъжки глас.

Тя се обърна и очите ѝ изненадано се разшириха. Беше очаквала Борис Жданов. Вместо него бе дошъл брат му.

— Господин Жданов! Не предполагам...

— Последвайте ме — прекъсна я той и бързо закрачи към вътрешността на парка. Дейна се поколеба за миг, после се изправи и припряно тръгна след него. Той влезе в малко, западнало наглед кафене и седна в дъното. Вътре имаше само още една двойка. Дейна се настани срещу него.

До сепарето се приближи мръсна сервитьорка с лекъосана престилка.

— Да?

— Два кофе, пожалуиста — каза Жданов и се обърна към Дейна. — Не бях сигурен, че ще дойдете, но вие сте много упорита. Това понякога е опасно.

— В писмото си пишете, че имате информацията, която ме интересува.

— Да. — Кафетата пристигнаха. Той отпи. — Интересува ви дали Тейлър Уинтроп и семейството му са били убити.

Сърцето на Дейна се разтуптя.

— Е?

— Да — зловещо прошепна Жданов.

Тя се вледени.

— Знаете ли кой ги е убил?

— Да.

Дейна дълбоко си пое дъх.

— Кой?

Той вдигна ръка.

— Ще ви кажа, но първо вие трябва да направите нещо за мен.

— Какво? — любопитно го погледна тя.

— Да ме измъкнете от Русия. Тук вече не съм в безопасност.

— Не можете ли просто да се качите на някой самолет? Пътуването в чужбина вече не е забранено.

— Много сте наивна, госпожице Евънс. Вярно е, дните на комунизма отминаха, но ако се опитам да се кача на самолет, ще ме убият още преди да стигна на летището. Стените все още имат очи и уши. Намирам се в огромна опасност и имам нужда от вашата помощ.

Трябваше ѝ известно време, за да асимилира думите му.

— Не мога да ви измъкна... Не знам откъде да започна.

— Трябва. Трябва да намерите начин. Животът ми е в опасност.

Тя се замисли за миг.

— Мога да помоля американския посланик и...

— Не! — рязко отсече Саша Жданов.

— Но това е единственият начин...

— Във вашето посолство има предатели. Не бива да знае никой друг освен вас и онзи, който ще ви помогне. Вашият посланик не може да направи нищо за мен.

Дейна се намръщи. Нямаше начин да измъкне високопоставен руски чиновник от Русия. Хрумна ѝ и друга мисъл. Саша Жданов можеше просто да я лъже, за да му помогне да замине за Америка. Пътуването ѝ беше напразно.

— Боя се, че не мога да ви помогна. — Тя гневно скочи.

— Почакайте! Доказателство ли искате? Ще ви дам.

— Какво доказателство?

— Принуждавате ме да направя нещо, което не желая — бавно отвърна той и също се изправи. — Елате.

След половин час влизаха през задния вход на Бюрото за международно икономическо развитие.

— Може да ме осъдят на смърт за това, което ще ви разкрия — каза Саша Жданов, когато влязоха в кабинета му. — Но нямам друг избор. — Той безпомощно разпери ръце. — Защото ако остана тук, ще ме убият.

Отиде до голям, вграден в стената сейф, набра комбинацията, отвори го, извади дебела книга и се върна с нея при бюрото.

— Това е строго секретна информация. — Жданов разтвори книгата и бавно я запрелиства. На всяка страница имаше цветни снимки на бомбардировачи, ракетни установки, противобалистични ракети, ракети въздух-земя, автоматично оръжие, танкове и подводници.

— Това е пълният арсенал на Русия. В момента страната разполага с повече от хиляда междуконтинентални балистични ракети, над две хиляди атомни бойни глави и седемдесет стратегически бомбардировача. Нашият ядрен арсенал е равностоен на американския.

— Впечатлена съм.

— Руската армия има тежки проблеми, госпожице Евънс. Надвисва криза. Няма пари за войниците и бойният дух е

изключително нисък. Настоящото е безнадеждно, бъдещето изглежда още по-ужасно, затова армията е принудена да се обърне към миналото.

— Боя се, че не разбирам каква връзка...

— Когато Русия беше истинска свръхсила, ние създавахме повече оръжия дори от Съединените щати. И сега ги искат десетки страни. Те струват милиарди долари.

— Господин Жданов, всичко това ми е ясно, но...

— Нищо не ви е ясно.

Дейна го погледна озадачено.

Жданов внимателно подбра следващите си думи.

— Чували ли сте за Красноярск дваисет и шест?

Тя поклати глава.

— Не.

— Не съм изненадан. Няма го на никоя карта и хората, които живеят там, официално не съществуват.

— За какво говорите?

— Ще видите. Утре ще ви заведе там. Ще се чакаме в същото кафене по обяд. — Той хвана ръката ѝ и силно я стисна. — Не казвайте на никого за това. — Болеше я. — Разбирате ли ме?

— Да.

— Тогава до утре.

По обяд Дейна влезе в малкото кафене в парка, седна в същото сепаре и зачака. Мина половин час, а Жданов го нямаше. „Сега пък какво се е случило?“ — тревожно се питаше тя.

— Добрий день. — Той стоеше до сепарето. — Елате. Отиваме на пазар.

— На пазар ли? — удиви се Дейна.

— Елате!

Тя го последва.

— Какво ще купуваме?

— Нещо за вас.

— Нямам нужда...

Взеха такси до един универсален магазин.

— Насам — каза Жданов.

Влязоха и той я заведе на щанд с предизвикателно дамско бельо. Дейна се огледа.

— Какво правим тук?

— Ще се преоблечете.

Към тях се приближи продавачка и Жданов бързо размени с нея няколко думи на руски. Тя кимна и след малко се върна с розова минипола и ниско изрязана блузка.

— Да — одобрително каза Жданов и се обърна към Дейна. — Облечете тези дрехи.

— Не! Какво...

— Трябва.

— Защо?

— Ще видите.

„Този човек е сексманиак — помисли си Дейна. — В какво се забърках, по дяволите?“ Жданов я наблюдаваше.

— Е?

Тя дълбоко си пое дъх.

— Добре. — Когато излезе от малката съблекалня, Дейна се погледна в огледалото и ахна. — Приличам на проститутка.

— Не още. Имате нужда от грим.

— Вижте какво...

— Елате.

Продавачката прибра дрехите ѝ в книжна торбичка. Дейна облече вълненото си палто и двамата напуснаха щанда. Хората по пътя я заглеждаха и мъжете ѝ се подхилваха. Един работник ѝ намигна.

— Тук!

Бяха пред козметичен салон. Саша Жданов влезе. Дейна се поколеба, но го последва.

Той размени няколко думи с козметичката, която му показва яркочервено червило и кутийка руж. Той кимна и се обърна към Дейна.

— Сложете си този грим. Колкото може повече.

— Не, благодаря — категорично заяви тя. — Не знам каква игра си мислите, че играете, но аз няма да участвам в нея. Вече...

Очите му се впиха в нейните.

— Уверявам ви, че това не е игра, госпожице Евънс. Красноярск двайсет и шест е закрит град. Аз съм един от малцината избрани, които имат достъп до него. В много редки случаи ни позволяват да си водим

проститутки. Това е единственият начин да ви превода през охраната.
Плюс кашон първокласна водка. Е? Съгласна ли сте?

„Закрит град? Охрана?“

— Да — неохотно отстъпи Дейна.

ГЛАВА 22

На летището ги очакваше военен самолет. Дейна се изненада, когато видя, че те са единствените пътници.

— Къде отиваме? — попита тя.

Саша Жданов мрачно се усмихна.

— В Сибир.

„Сибир.“ Стомахът ѝ се сви.

Полетът продължи четири часа. Дейна се опита да завърже разговор с надеждата, че ще успее да получи представа с какво ѝ предстои да се сблъска, ала Жданов ѝ даваше само едносрични отговори.

Когато кацнаха на малко летище наред пустошта, на замръзналата писта ги чакаше „Лада 2110“.

— Мястото, където отиваме... далече ли е? — попита Дейна. „И ще се върна ли някога?“

— Не. Трябва да сме много внимателни.

Последва кратко пътуване до нещо, което приличаше на малка гара. На перона стояха шестима дебело облечени войници.

Когато Дейна и Жданов се приближиха към тях, единият я посочи и се подсмихна.

— Щастливец!

— Красиво момиче!

Жданов се ухили и каза нещо на руски. Войниците избухнаха в смях.

„Не искам да зная какво си говорят“ — помисли си Дейна.

Качиха се на влака. Дейна се чувстваше пообъркана отвсякога. „Къде може да отива влак наред пустата замръзнала тундра?“ Температурата в купето бе под нулата.

След няколко минути влязоха в ярко осветен тунел. На сантиметри от двете им страни се издигаше здрава скала. Дейна имаше

чувството, че сънува.

Тя се обърна към Жданов.

— Ще ми кажете ли къде отиваме?

Влакът рязко спря.

— Пристигнахме.

Слязоха и се запътиха към странна бетонна сграда, заградена с два реда бодлива тел. Наоколо патрулираха въоръжени войници. Когато Жданов наближи портала, те отдадоха чест.

— Хвани ме за ръка, целуни ме и се усмихни — прошепна Жданов на Дейна.

Тя се подчини.

Порталът се отвори и двамата влязоха вътре ръка за ръка. Войниците завистливо гледаха Жданов. За огромно удивление на Дейна, сградата, в която влязоха, се оказа асансьорна шахта.

— Къде отиваме? — отново попита тя, когато започнаха да се спускат.

— Под планината. — Асансьорът бързо увеличаваше скоростта си.

— На каква дълбочина?

— Сто и осемдесет метра.

— На сто и осемдесет метра под планината? Защо? Какво има долу?

— Ще видите.

След няколко минути скоростта започна да намалява. Накрая асансьорът спря и вратата автоматично се отвори.

— Стигнахме — каза Жданов.

„Но къде?“

Излязоха от кабината. Бяха направили не повече от двадесет крачки, когато Дейна смаяно се закова на място. Пред нея се простираше улица в модерен град, с магазини, ресторанти и театри. По тротоарите вървяха мъже и жени и тя внезапно забеляза, че никой не носи палто. Стана ѝ топло. Дейна се обърна към Жданов.

— Наистина ли сме под планината?

— Да.

— Но... — Тя отново погледна невероятния град. — Не разбирам. Какво е това място?

— Казах ви. Красноярск дващсет и шест.

— Да не е някакво бомбоубежище?

— Тъкмо обратното — загадъчно отвърна той и я погледна напрегнато. — За вас щеше да е по-добре да не знаете онова, което ще ви кажа. Знаете ли нещо за плутония?

— Не много.

— Плутоният е горивото за ядрените бойни глави, ключовата съставка в атомното оръжие. В Красноярск двайсет и шест се произвежда плутоний. Тук живеят и работят сто хиляди учени и специалисти. Преди получаваха възможно най-добрата храна, дрехи и жилища. Но им е наложено едно ограничение.

— Да?

— Трябва да се съгласят никога да не напускат това място.

— Искате да кажете...

— Не могат да излизат навън. Никога. Трябва напълно да се откъснат от света.

Дейна погледна към хората, които вървяха по топлите улици. Това не можеше да е истина.

— Къде правят плутония?

— Ще ви покажа. — Приближаваше трамвай. — Елате. — Жданов се качи и Дейна го последва. Скоро навлязоха в лабиринт от слабо осветени тунели.

Тя се замисли за невероятната работа и дългите години, отишли за построяването на този град. След няколко минути трамвайът спря. Намираха се на входа на огромна, ярко осветена лаборатория.

— Тук слизаме.

Дейна тръгна след Жданов. В гигантската пещера имаше три реактора. Работеше само един от тях, около него забързано сновяха техници.

— Машините в тази зала могат да дават достатъчно плутоний за производството на една атомна бомба на всеки три дни — каза Жданов. — Този реактор все още бълва половин тон годишно, което стига за сто бомби. В съседния склад има плутоний за милиарди долари.

— Щом имате толкова много плутоний — попита Дейна, — защо произвеждате още?

— Вие американците наричате това „параграф двайсет и две“ — сухо отвърна Жданов. — Не могат да изключат реактора, защото

снабдява с енергия града. Ако го спрат, хората ще замръзнат.

— Ужасно. Ако...

— Почакайте. Онова, което ще ви кажа, е още по-страшно. Поради състоянието на руската икономика вече няма пари за учените и специалистите, които работят тук. Не са им плащали от месеци. Красивите домове, които им дадоха преди години, сега се рушат и няма средства за ремонтването им. Изчезнаха всички луксозни стоки. Виждате ли парадокса? Количеството складиран тук плутоний струва много милиарди долари, но хората, които са го създали, започват да гладуват.

— И смятате, че е възможно да продават част от плутония на други страни, така ли? — бавно попита Дейна.

Той кимна.

— Преди Тейлър Уинтроп да стане посланик в Русия, негови приятели му разказали за Красноярск двайсет и шест и му предложили сделка. След като разговарял с неколцина от учените, които се чувствали предадени от родината си, Уинтроп се съгласил. Обаче имаше много проблеми и се наложи да чака, докато всичко си дойде на мястото.

„Беше като побъркан. Каза нещо от рода на «Всичко си дойде на мястото.»“ Дейна се задъха.

— Скоро след това назначиха Тейлър Уинтроп за посланик. Двамата с партньора му установиха връзка с учените и започнаха да продават плутоний на десетки страни, сред които Либия, Ирак, Пакистан, Северна Корея и Китай.

„Най-после всичко си идва на мястото! Тейлър Уинтроп е имал нужда от посланическият пост само защото е трябвало да контролира операцията.“

— Беше лесно — продължи Жданов, — защото количество плутоний с големината на топка за тенис е достатъчно за създаването на ядрена бомба. Тейлър Уинтроп и неговият партньор правеха милиарди долари. Двамата въртяха нещата много хитро и никой не подозираше нищо. Русия се превърна в разграден двор — горчиво каза Жданов. — Тук можете да си купите атомни бомби, танкове, изстребители и ракетни системи.

Дейна се опитваше да асимилира цялата тази информация.

— Защо е бил убит Тейлър Уинтроп?

— Защото стана алчен и реши да вземе бизнеса в свои ръце. Когато разбра за това, партньорът му нареди да го убият.

— Но... но защо са убили цялото му семейство?

— След като Тейлър Уинтроп и жена му загинаха в пожара, синът му Пол се опита да изнудва партньора му и също намери смъртта си. А след това партньорът на Уинтроп реши, че не може да рискува с другите от семейството.

Дейна го гледаше ужасено.

— Кой е партньорът на Тейлър Уинтроп?

Жданов поклати глава.

— Вече знаете достатъчно засега, госпожице Евънс. Ще ви кажа името му, когато ме измъкнете от Русия. — Той си погледна часовника. — Трябва да тръгваме.

Дейна за последен път се обърна към реактора, който денонощно произвеждаше смъртоносен плутоний.

— Правителството на Съединените щати знае ли за Красноярск двамадесет и шест?

Жданов кимна.

— О, да. И ужасно ги е страх. Вашето външно министерство работи с нас, за да превърнем тези реактори в нещо по-безопасно. Междувременно... — Той сви рамене.

В асансьора Жданов я попита:

— Чували ли сте за ФУП?

— Да — предпазливо отвърна Дейна.

— И те участват в това.

— Какво? — „Ето защо генерал Бустър ме предупреждаваше да стоя настрана.“

Излязоха на повърхността.

— Отиваме в служебния ми апартамент — каза Жданов.

Когато тръгнаха по улицата, Дейна забеляза жена, облечена също като нея. Прегръщаше някакъв мъж.

— Онази жена...

— Нали ви обясних. Някои мъже имат право да си водят проститутки. Но нощем всички се връщат в строго охраняван лагер. Не бива да научат нищо за онова, което става под земята.

Повечето от магазините по пътя бяха празни. „Изчезнаха всички луксозни стоки. Държавата вече няма пари да плаща на учените и

специалистите, които работят тук. Не са им плащали от месеци.“ На един от ъглите се издигаше висока сграда. Вместо часовник на върха ѝ имаше голям датчик.

— Какво е това? — попита Дейна.

— Гайгеров брояч, който ще предупреди хората, ако е реакторите се случи нещо. — Завиха по странична улица, от двете страни на която имаше жилищни блокове. — Стигнахме. Трябва да останем за малко в апартамента, за да не ни заподозрат. ФСС следи всички.

— ФСС ли?

— Да. Федералната служба за сигурност. Преди се наричаше КГБ. Освен името почти нищо друго не се е променило.

Апартаментът бе голям, ала запустнат. Завесите бяха стари, килимите — изтъркани, мебелите се нуждаеха от претапициране.

Дейна седна и се замисли за ФУП. „Това е само прикритие — беше ѝ казал Джеф. — В действителност ФУП шпионира чуждите разузнавателни служби. Съветвам те да стоиш колкото може по-надалеч от генерал Бустър.“

И за срещата си с шефа на управлението. „Няма ли да оставите мъртвите да почиват в мир, скапани журналисти такива? Предупреждавам ви да стоите настрана.“ Генерал Виктор Бустър разполагаше с огромна секретна организация, за да убие семейството на Тейлър Уинтроп.

И за Джак Стоун, който се бе опитвал да я предпази. „Пазете се. Ако Виктор Бустър научи, че съм разговарял с вас...“

Шпионите на ФУП бяха навсякъде и Дейна внезапно се почувства в огромна опасност.

Саша Жданов си погледна часовника.

— Е, да вървим. Измислихте ли как ще ме измъкнете от страната?

— Да — бавно отвърна тя. — Струва ми се, че знам как да го уредя. Но ще ми трябва малко време.

На летището в Москва ги очакваха две коли. Жданов ѝ подаде едно листче.

— Ще отседна при една приятелка в комплекс „Чайка“. Никой не знае, че съм там. Ето адреса. Не мога да се върна в дома си. Довечера в

осем ще ви чакам. Искам да знам плана ви.

Дейна кимна.

— Добре. Трябва да се обадя по телефона.

Жената на рецепцията в хотел „Союз“ я изгледа странно. „Не я обвинявам — помисли си Дейна. — Трябва да се избавя от тия отвратителни дрехи.“

Когато влезе в стаята си, първо се преоблече, после позвъни във Вашингтон. Отговори й Сизър.

— Домът на семейство Хъдсън.

— Там ли е господин Хъдсън, Сизър? — Дейна затаи дъх.

— Госпожице Евънс! Много се радвам да ви чуя. Да, господин Хъдсън си е вкъщи. Един момент, моля.

Дейна се разтрепери от облекчение. Ако имаше човек, който можеше да ѝ помогне да измъкне Саша Жданов от Русия, това беше Роджър Хъдсън.

— Дейна?

— Роджър, слава Богу, че те открих!

— Какво има? Добре ли си? Къде си?

— В Москва. Разбрах защо са убили Тейлър Уинтроп и семейството му.

— Какво?! Господи, как...

— Ще ти обясня всичко, когато се видим. Роджър, много се извинявам, че пак те безпокоя, но имам проблем. Един високопоставен руснак иска да избяга в Америка. Казва се Саша Жданов. Животът му тук е в опасност. Той знае какво се е случило с Уинтроп. Трябва да го измъкнем, при това бързо! Можеш ли да ми помогнеш?

— Нито ти, нито аз не бива да се замесваме в такова нещо, Дейна.

— Трябва да рискуваме. Нямаме друг избор. Прекалено е важно.

— Това не ми харесва, Дейна.

— Съжалявам, че забърквам и теб, но няма към кого друго да се обърна.

— По дяволите, аз... — Сенаторът замълча за миг. — Добре. Най-доброто решение е да го заведеш в американското посолство. Там ще е в безопасност, докато измислим как да го изведем от Русия.

— Той не иска да отиде в посолството. Не им вярва.

— Няма друг начин. Ще се обадя по секретна линия на посланика и ще му кажа да осигури закрила на Жданов. Къде е той?

— Чака ме в комплекс „Чайка“. Отседнал е при една своя приятелка.

— Добре. Вземи го и веднага го заведи в посолството. Не спирайте никъде по пътя.

Дейна изпита огромно облекчение.

— Благодаря ти, Роджър. Много ти благодаря.

— Внимавай, Дейна.

— Ще внимавам.

— Дочува не.

„Благодаря ти, Роджър. Много ти благодаря.“

„Внимавай, Дейна.“

„Ще внимавам.“

„Дочуване.“

Записът свърши.

В седем и половина Дейна излезе от хотел „Союз“. Леденият вятър я връхлетя. Тя плътно се уви в палтото си, ала студът продължи да я пронизва до костите. Повървя малко пеш, за да се увери, че не я следят. На първия оживен уличен ъгъл взе такси и даде на шофьора адреса на Жданов. След петнадесет минути таксито спря пред грозен жилищен блок.

— Да ви изчакам ли?

— Не. — Жданов навярно разполагаше с кола.

Дейна извади няколко долара от чантата си и ги подаде на шофьора. Той изсумтя и ги взе.

Във входа на блока нямаше никого. Тя погледна листчето в ръката си и се качи по стълбището на втория етаж.

Вратата на апартамента бе открехната. Дейна се напрегна, предпазливо я побутна и пристъпи вътре. Наоколо цареше пълен мрак.

— Господин Жданов?... — Тя зачака. Не получи отговор. — Господин Жданов? — Тежка тишина. Дейна влезе в спалнята, препъна се и падна на пода върху нещо меко и влажно. Изпълнена с

отвращение, побърза да се изправи и опипом потърси електрическия ключ. Натисна го и лампата светна. Ръцете ѝ бяха покрити с кръв. На пода лежеше Саша Жданов. Гърлото му бе прерязано от ухо до ухо.

Дейна изпищя и вдигна поглед. На леглото имаше още един труп: жена на средна възраст със завързана на главата найлонова торбичка.

Тя се втурна навън и изтича надолу по стълбището.

Мъжът стоеше до прозореца на един от апартаментите в отсрещния блок и зареждаше автомат със заглушител и мощен оптичен мерник. Движеше се с лекотата и спокойствието на професионалист. Задачата беше проста. Жената всеки момент трябваше да излезе от блока. Той си представи паниката ѝ, когато бе открила двата трупа. Сега идваше и нейният ред.

Вратата на отсрещния блок рязко се отвори и той вдигна автомата. През мерника видя лицето на Дейна, която отчаяно се оглеждаше в опит да реши накъде да тръгне. Мъжът се прицели и плавно натисна спусъка.

В този момент пред блока спря автобус и куршумите се забиха в покрива му, като откъснаха част от него. Снайперистът смаяно погледна надолу. Обектът беше невредим. От автобуса с уплашени викове се заизсипваха хора. Той разбра, че трябва да се измъкне. Жената тичаше по улицата. „Голяма работа. Другите ще се погрижат за нея.“

Виеше леден вятър, ала Дейна изобщо не го забелязваше. На две преки от блока на Жданов стигна до един хотел и се втурна във фойето.

— Телефон?

Мъжът на рецепцията погледна окървавените ѝ ръце и се отдръпна.

— Телефон! — извика Дейна.

Служителят нервно посочи кабината в ъгъла и тя бързо влезе вътре. Извади от чантата си телефонна карта и с треперещи пръсти набра централата.

— Искам да поръчам разговор с Америка. — Даде номера на Роджър Хъдсън и зачака. След цяла вечност чу гласа на Сизър.

— Домът на семейство Хъдсън.

— Сизър! Трябва да приказвам с господин Хъдсън — задавено рече тя.

— Госпожице Евънс?

— Бързо, Сизър, бързо!

След малко се обади Роджър.

— Дейна?

— Роджър! — По лицето ѝ се стичаха сълзи. — Той е... той е мъртъв. Убили са го заедно с приятелката му.

— Какво? Боже мой, Дейна! Не знам какво... Ранена ли си?

— Не... но се опитаха да ме убият.

— Виж сега, слушай ме внимателно. В полунощ за Вашингтон излита самолет на „Еър Франс“. Ще ти направя резервация. Гледай да не те проследят. Не взимай такси. Иди в хотел „Метропол“. Оттам постоянно има автобуси за летището. Слей се с тълпата. Аз ще те посрещна във Вашингтон. За Бога, пази се!

— Ще се пазя, Роджър. Бла... Благодаря ти.

Дейна затвори. Остана в кабината за миг, изпълнена с ужас и неспособна да помръдне. Не можеше да се избави от образа на кървавите трупове. После дълбоко си пое дъх и излезе, мина покрай подозрителния служител и отново се озова в ледената нощ.

До тротоара спря такси и шофьорът ѝ каза нещо на руски.

— Нет — отвърна Дейна и забърза по улицата.

Първо трябваше да мине през хотела си.

Когато затвори телефона, Роджър чу, че входната врата се отваря. Памела се прибираше.

— Дейна два пъти се обажда от Москва. Открила е защо са убили всички от семейство Уинтроп.

— Тогава веднага трябва да се погрижим за нея — отвърна жена му.

- Вече опитах. Пратих снайперист, но нещо се е объркало.
Тя го изгледа презрително.
- Глупак. Обади им се пак. А, Роджър...
- Да?
- Кажим им да инсценират нещастен случай.

ГЛАВА 23

Червен забранителен знак и висока желязна ограда изолираха света от залесената площ на Рейвън Хил, където ФУП бе установило английската си централа. Зад строго охраняваната база имаше сателитни антени, които следяха международните кабелни и микровълнови комуникации във Великобритания. В бетонната сграда, която се издигаше в средата на заградената територия, четирима мъже гледаха голям екран.

— Открий я, Скоти.

След миг на екрана се появи Дейна — влизаше в стаята си в хотел „Союз“.

— Върнала се е.

Тя припряно изми кръвта от ръцете си и започна да се съблича.

— Хей, как ми се иска да ѝ го начукам.

В стаята влезе друг мъж.

— Няма да имаш такава възможност, освен ако не си некрофил, Чарли.

— За какво говориш?

— Скоро с нея ще се случи фатален нещастен случай.

Дейна се преоблече и си погледна часовника. Оставаше ѝ достатъчно време да хване автобуса от „Метропол“ до летището. Тя бързо слезе във фоайето. Дебелата жена я нямаше.

Дейна излезе на улицата. Беше станало още по-студено. Виеше жестока виелица. До тротоара спря такси.

— Ще се качите ли?

„Не взимай такси. Иди в хотел «Метропол». Оттам постоянно има автобуси за летището.“

— Нет.

Тя закрачи по заледената улица. Минувачите бързаха да се приберат в топлите си домове и служби. Докато чакаше да пресече на

оживено кръстовище, някой силно я блъсна изотзад и Дейна полетя пред приближаващ се камион. Подхлъзна се на леда и падна по гръб, вперила ужасен поглед във връхлитащата я грамада.

В последния момент пребледнелият шофьор успя да завърти волана така, че камионът мина точно над Дейна. За миг тя остана в пълен мрак, чуваше само рева на двигателя.

Внезапно небето отново просветна над нея. Камиона го нямаше. Дейна замаяно седна на улицата. Помогнаха ѝ да се изправи. Тя се озърна да види човека, който я беше блъснал, ала можеше да е всеки от тълпата. Няколко пъти дълбоко си пое дъх и се опита да възвърне самообладанието си. Хората ѝ говореха нещо на руски. Тя започна да изпада в паника.

— Хотел „Метропол“? — с надежда попита Дейна.

До нея стояха група момчета.

— Естествено, ще ви заведем.

Във фойето на хотела бе приятно топло. Имаше много туристи и бизнесмени. „Слей се с тълпата. Аз ще те посрещна във Вашингтон.“

— Кога е следващият автобус за летището? — попита тя едно от пиколата.

— След половин час, госпожице.

— Благодаря.

Дейна седна на един от столовете и се опита да овладее обзелия я ужас. Страхуваше се. Кой се опитваше да я убие и защо? Дали Кемал беше в безопасност?

Пиколото отново се появи.

— Автобусът за летището, госпожице.

Тя се качи първа. Седна в дъното и внимателно се загледа в лицата на пътниците. Бяха туристи от различни страни: европейци, азиатци, африканци и неколцина американци. По пътеката към нея закрачи някакъв мъж.

„Струва ми се познат — помисли си Дейна. — Дали ме е проследил?“ Задъхваше се.

Един час по-късно, когато пристигнаха на Шереметиево II, тя слезе от автобуса последна и побърза да отиде на гишето на „Еър Франс“.

— Какво обичате?

— Имате ли резервация на името на Дейна Евънс?

— Да. Ето билета ви. Платен е.

„Бог да благослови Роджър.“

— Благодаря ви.

— Самолетът няма закъснение. Номерът на полета е двеста и дваайсет. Излита след час и десет минути.

— Има ли чакалня... — Дейна едва не каза „с много хора“, — където мога да си почина?

— По този коридор и после надясно.

— Благодаря.

Чакалнята бе претъпкана. Тук нищо не ѝ изглеждаше необичайно или опасно. Дейна седна. Скоро щеше да е на път за Америка.

— Полет двеста и дваайсет на „Еър Франс“ за Вашингтон. Моля всички пътници да приготвят паспортите и бордните си карти и да се насочат към портал три.

Дейна се изправи и се запъти натам.

— Обектът се приближава към портала — съобщи по клетъчния си телефон мъжът, който я наблюдаваше от гишето на „Аерофлот“.

Роджър Хъдсън вдигна слушалката и набра някакъв номер.

— Тя пътува с полет двеста и дваайсет на „Еър Франс“. Чакайте я на летището.

— Какво да направим с нея?

— Инсценирайте автомобилна злополука.

Летяха на височина четиринадесет хиляди метра в безоблачно небе. Всички места бяха заети. До Дейна седеше американец.

— Грегъри Прайс — представи се той. — Търгувам с дървен материал. — Беше четиридесетинагодишен, с продълговато лице, светлосиви очи и мустаци. — Русия е страхотна страна, нали?

„В Красноярск дваайсет и шест се произвежда плутоний, ключовата съставка в атомното оръжие.“

— Руснаците се различават от нас, естествено, но с времето човек свиква с тях.

„Тук живеят и работят сто хиляди учени и специалисти.“

— Е, не готвят като французите. Когато идвам тук в командировка, винаги си нося храна.

„Не могат да излизат навън. Не могат да им идват гости. Трябва напълно да се откъснат от света.“

— По работа ли бяхте в Русия?

Дейна се върна в настоящето.

— На почивка.

Той я погледна изненадано.

— Не сте избрали подходящо време за почивка в Русия.

Когато стюардесата им донесе менюто, Дейна понечи да откаже, ала в следващия момент осъзна, че умира от глад. Не си спомняше кога за последен път е яла.

— Ако ви се пие бърбън, мога да ви предложа от собствените си запаси, госпожице — каза Грегъри Прайс.

— Не, благодаря. — Тя си погледна часовника.

Щяха да кацнат след няколко часа.

Самолетът на „Еър Франс“ се приземи на летище „Дълес“. Четирима мъже наблюдаваха пътниците, които слизаха по рампата.

— Пригответе ли спринцовката? — попита единият.

— Да.

— Закарай я при парка Рок Крийк. Шефът иска да инсценираме автомобилна злополука.

— Ясно.

Те отново погледнаха към изхода. Пътниците носеха тежки вълнени дрехи, канадки, наушници, шалове и ръкавици. Когато потокът им най-после секна, първият мъж намръщено рече:

— Ще отида да проверя защо се бави.

Той се спусна по рампата и влезе в самолета. Вътре вече бяха хората от поддръжката. Мъжът мина по пътеката и надзърна в тоалетните. Бяха празни. Главната стюардеса тъкмо си тръгваше.

— Къде седеше Дейна Евънс? — попита я той.

Жената се изненада.

— Дейна Евънс ли? Имате предвид телевизионната водеща?

— Да.

— Не е пътувала с този самолет. Жалко. С удоволствие бих се запознала с нея.

— Знаете ли кое му е страхотното на бизнеса с дървен материал, госпожице? — попита Грегъри Прайс. — Че продуктът ви си расте съвсем сам. Да, човек само си седи и гледа как майката Природа прави пари вместо него.

По високоговорителя се разнесе глас:

— След няколко минути ще кацнем на чикагското летище „О’Хеър“. Моля, затегнете коланите и върнете облегалките си във вертикално положение.

— Да, не искам да съм отпусната назад, когато умирам — цинично подметна жената от татък пътеката.

Думата „умирам“ внезапно сепна Дейна. Тя отново чу пукота на куршумите, които рикошираха в стената на блока, и усети силната ръка, която я блъскаше под колелата на връхлитащия камион.

Няколко часа по-рано, докато седеше в чакалнята на Шереметиево II, Дейна се бе успокоявала, че всичко ще се оправи, че доброто ще победи. Ала не преставаше да я гризе нещо, което беше чула. Но от кого? От Мат? Жданов? Тим Дрю? Колкото повече се мъчеше да си спомни, толкова повече ѝ се изплъзваше.

— Полет двеста и дващест на „Еър Франс“ за Вашингтон. Моля всички пътници да пригответ паспортите и бордните си карти.

Дейна се изправи и се запъти към портала. Когато понечи да покаже билета си, внезапно си спомни последния си разговор със Саша Жданов.

„Никой не знае, че съм там.“

Единственият човек, на когото бе разкрила къде се крие Жданов, беше Роджър Хъдсън. И скоро след това бяха убили Жданов. Сенаторът още от самото начало бе загатвал за някаква тъмна връзка на Тейлър Уинтроп с Русия.

„Когато бях в Москва, чух слух, че Уинтроп участвал в някаква частна сделка с руснаците...“

„Малко преди да стане посланик в Русия, Тейлър Уинтроп казал на близките си приятели, че категорично се оттегля от обществения живот...“

„Всъщност Уинтроп е настоял президентът да го назначи за посланик...“

Дейна беше съобщавала на Роджър и Памела за всеки свой ход. Те през цялото време я бяха шпионирали. И можеше да има една-единствена причина:

Тайнственият партньор на Тейлър Уинтроп бе Роджър Хъдсън.

Самолетът на „Америкън Еърлайнс“ кацна на летище „О’Хеър“ в Чикаго и Дейна надникна през прозореца. Не забеляза нищо подозрително. Нервите ѝ бяха опънати до крайност. Докато влизаше в терминала, се опитваше да се движи с тълпата. Спешно трябваше да се обади по телефона. По време на полета ѝ беше хрумнало нещо ужасно, в сравнение с което собствената ѝ безопасност нямаше значение. Кемал. Дейна веднага си помисли за Джек Стоун. Неговата организация бе достатъчно мощна, за да им осигури защита. Тя беше сигурна, че майорът ще ѝ помогне.

„Колкото по-малко знам, толкова по-добре, госпожице Евънс. Така ще съм ви от по-голяма полза, ако разбирате какво искам да кажа.“

Дейна се отдалечи в ъгъла на терминала, бръкна в чантата си, извади номера, който ѝ бе дал Джек Стоун, и го набра. Той отговори още на първото извънмяване.

— Джек Стоун.

— Обажда се Дейна Евънс. В беда съм. Имам нужда от вашата помощ.

— Какво става?

— В момента не мога да ви обясня, но ме следят и се опитват да ме убият.

— Кой?

— Не знам. Безпокоя се за сина си, Кемал. Можете ли да му осигурите защита?

— Ще се погрижа за това — незабавно отвърна майорът. — Той вкъщи ли си е?

— Да.

— Ще пратя някого. Ами вие? Казахте, че някой се опитва да ви убие.

— Да. Опитаха два пъти.

Последва кратко мълчание.

— Ще видя какво мога да направя. Къде сте?

— На терминала на „Америкън Еърлайнс“ на „О’Хеър“ и не знам кога ще мога да се измъкна оттук.

— Останете там. Ще пратя някого да ви пази. И не се безпокойте за Кемал.

Изпълни я облекчение.

— Благодаря ви. Много ви благодаря. — Тя затвори.

Джак Стоун също затвори и натисна бутона на интеркома.

— Обектът току-що се обади. Намира се на терминала на „Америкън Еърлайнс“ на „О’Хеър“. Действайте.

— Слушам.

Той се обърна към помощника си.

— Кога се връща от Далечния изток генерал Бустър?

— Днес следобед.

— Тогава да изчезваме оттук преди да е открил какво става.

ГЛАВА 24

Клетъчният ѝ телефон иззвъня.

— Джеф!

— Здравей, мила. — Дори само гласът му беше достатъчен, за да я стопли.

— О, Джеф! — Дейна се разтрепери.

— Как си?

„Как съм? Спасявам си кожата.“ Ала не можеше да му го каже. Той не бе в състояние да ѝ помогне. Беше късно.

— Ами... добре съм, скъпи.

— Къде си сега, околосветска пътешественичке?

— В Чикаго. Утре се връщам във Вашингтон. — „Кога ще дойдеш при мен?“ — Как... Как е Рейчъл?

— Изглежда, че ще се оправи.

— Липсваш ми.

Вратата на спалнята на Рейчъл се отвори. Тя излезе в дневната да каже нещо на Джеф, но видя, че е на телефона...

— И ти ми липсваш повече, отколкото можеш да си представиш — каза той.

— Обичам те. — Някакъв мъж наблизо като че ли я наблюдаваше. Сърцето на Дейна се разгуптя. — Мили, ако... ако ми се случи нещо... помни, че...

Джеф веднага се разтревожи.

— Какво искаш да кажеш с това „ако ти се случи нещо“?

— Нищо. Не... Не мога да ти обясня, но съм сигурна, че всичко ще се оправи.

— Дейна, нищо не бива да ти се случи! Имам нужда от теб. Обичам те повече от всеки друг през живота си. Няма да го понеса, ако те изгубя.

Рейчъл послуша още малко, после тихо се върна в спалнята си и затвори вратата.

Дейна и Джеф поговориха още десет минути. Когато накрая затвори, тя се чувстваше по-добре. „Радвам се, че успяхме да се сбoguваме. — Дейна вдигна очи и видя, че мъжът продължава да я гледа. — Не е възможно някой от хората на Джак Стоун да пристигне толкова бързо. Трябва да се махна оттук.“ Обзе я паника.

Съседът на Дейна почука на вратата. Госпожа Дейли му отвори.

— Здравейте.

— Не пускайте Кемал навън. Ще ни трябва.

— Ще се погрижа за това. — Тя затвори и извика на момчето: — Овесената ти каша е почти готова, миличък.

Детегледачката влезе в кухнята, свали кашата от печката и отвори долното чекмедже на шкафа, пълно с пакетчета опиати. Разпечата две, поколеба се и прибави трето. После смеси прахчетата с кашата, сложи ѝ захар и я занесе в трапезарията. Кемал влезе от кабинета.

— Заповядай, миличък. Вкусна гореща овесена каша.

— Не съм много гладен.

— Трябва да се храниш, Кемал. — Острият ѝ глас го уплаши. — Госпожица Дейна не бива да се разочарова от нас, нали?

— Не.

— Чудесно. Сигурна съм, че ще я изядеш до дъно заради госпожица Дейна.

Момчето седна на масата и започна да яде.

„Ще спи около шест часа — изчисли госпожа Дейли. — После ще видя какво искат да правя с него.“

Дейна откри на летището голям магазин за дрехи и влезе. Всичко ѝ се стори нормално. Клиентите купуваха, продавачите ги обслужваха. Ала когато погледна към вратата, по гърба я полазиха тръпки. От двете страни на входа стояха двама заплашителни наглед мъже. Единият държеше радиостанция.

Как я бяха открили в Чикаго? Дейна се опита да овладее паниката си и се обърна към една от продавачките.

— Има ли друг изход оттук?

Жената поклати глава.

— Съжалявам, госпожице. Другият е само за персонала.

Гърлото на Дейна пресъхна. Тя отново хвърли поглед към мъжете. „Трябва да избягам. Не може да няма начин.“

Внезапно Дейна грабна една рокля от щанда и закрачи към изхода.

— Почакайте! — извика продавачката. — Не можете...

Дейна се отдалечаваше и двамата мъже се насочиха към нея. Когато излезе през вратата, сензорът на етикета на роклята задейства алармената система. Дотича пазач. Мъжете ядосано се спогледаха и отстъпиха назад.

— Един момент, госпожице — каза пазачът. — Трябва да дойдете с мен.

— Защо? — възрази тя.

— Защо ли? Защото извършихте кражба.

Той я хвана за ръка и я задърпа обратно вътре. Дейна се усмихна.

— Добре. Признавам. Извърших кражба. Заведете ме в затвора.

Сцената започна да привлича вниманието на клиентите. След малко дотича управителят на магазина.

— Какъв е проблемът?

— Тази жена се опита да открадне рокля.

— Ами, боя се, че трябва да повикаме поли... — Той позна Дейна. — Боже мой! Това е Дейна Евънс.

Сред тълпата се надигна шепот.

— Това е Дейна Евънс...

— Всяка вечер я гледаме по новините...

— Спомняте ли си нейните репортажи от войната?...

— Ужасно съжалявам, госпожице Евънс — извини се управителят. — Явно е станала грешка.

— Не, не — бързо каза Дейна. — Наистина се опитах да открадна роклята. — Тя протегна ръце. — Можете да ме арестувате.

Управителят се усмихна.

— Не бих си го и помислил. Задръжете роклята, госпожице Евънс. Безплатно. Поласкани сме, че ви харесва.

Дейна не можеше да повярва на ушите си.

— Няма ли да ме арестувате?

Усмивката му стана още по-широка.

— Знаете ли какво, ще разменя роклята за ваш автограф. Ние сме големи ваши почитатели.

— И аз! — извика една жена от събралата се навалица.

— Ще ми дадете ли автограф?

Приблжиха се още хора.

— Вижте! Това е Дейна Евънс!

— Може ли един автограф, госпожице Евънс?

— Когато предавахте от Сараево, двамата със съпруга ми всяка вечер ви гледахме.

— И аз искам автограф.

С всяка изтекла секунда Дейна се отчайваше все повече. Двамата мъже продължаваха да я чакат.

Мислите ѝ препускаха. Тя се обърна към тълпата и се усмихна.

— Хайде да излезем на чист въздух и ще дам автографи на всички ви.

Разнесоха се радостни викове. Дейна подаде роклята на управителя.

— Задръжте я. Много ви благодаря. — Тя закричи към вратата и почитателите ѝ я последваха. Двамата мъже смутено заотстъпваха. — Кой е пръв? — Хората я заобиколиха отвсякъде като протягаха химикалки и листове.

Докато се подписваше, Дейна продължаваше да се придвижва към изхода на терминала и накрая излезе навън. До тротоара спря такси, от което слезе пътник.

Тя се обърна към навалицата.

— Благодаря ви, вече трябва да тръгвам. — После скочи в таксито и шофьорът незабавно потегли.

Джак Стоун разговаряше по телефона с Роджър Хъдсън.

— Тя ни се изплъзна, господин Хъдсън, но...

— По дяволите! Не искам да ви слушам! Веднага я очистете!

— Не се безпокойте, господине. Имаме номера на таксито. Няма да стигне далече.

— Гледайте да не се провалите пак. — Роджър Хъдсън затръшна слушалката.

В „Карсън Пири Скот & Къмпъни“ гъмжеше от клиенти. Продавачката на щанда за шалове опаковаше покупката на Дейна.

— В брой ли ще платите, или с кредитна карта?

— В брой. — „Не бива да оставям следи.“

Дейна взе пакета си и почти стигна до изхода, когато уплашено се закова на място. Пред вратата стояха други двама мъже с радиостанции. Устата ѝ внезапно пресъхна. Тя се завъртя и забърза обратно към щанда.

— Ще желаете ли още нещо, госпожице? — попита я продавачката.

— Не. Аз... — Дейна отчаяно се озърна. — Има ли друг изход оттук?

— О, да, има няколко изхода.

„Безполезно е — помисли си тя. — Сигурно са завардили всичките.“ Този път нямаше да избяга.

Забеляза една клиентка в оръфано зелено палто, която разглеждаше шалове на стъклената витрина, и се приближи към нея.

— Красиви са, нали?

Жената се усмихна.

— Да.

Мъжете отвън ги наблюдаваха.

— Палтото ви ми харесва — каза Дейна. — Това е любимият ми цвят.

— Боя се, че тая дрипа скоро ще се разпадне. Вашето е много красиво.

Двамата мъже продължаваха да ги следят.

— Адски е студено — оплака се единият. — Ще ми се по-бързо да свършваме.

Другият кимна.

— Тя няма да успее... — Той замълча, когато видя двете жени да разменят палтата си. После се ухили. — Господи, виж я как се опитва да се измъкне. Сменят си палтата. Тъпа женска!

Жените изчезнаха за миг зад рафтовете с дрехи.

— Обектът се преоблече в зелено палто... — съобщи по радиостанцията единият от мъжете. — Чакайте. Насочва се към четвърти изход. Хванете я там.

На четвърти изход чакаха други двама мъже.

— Виждаме я — минута по-късно каза единият. — Докарайте колата.

Тя излезе на улицата, плътно се уви в зеленото си палто и започна да се отдалечава. Дватама тръгнаха след нея. Когато жената стигна на ъгъла и понечи да спре такси, те я сграбчиха за ръцете.

— Не ти трябва такси. Приготвили сме ти страхотна кола.

На лицето ѝ се изписа смаяно изражение.

— Кой сте вие? За какво говорите?

Единият я зяпна.

— Ти не си Дейна Евънс!

— Разбира се, че не съм.

Мъжете се спогледаха, пуснаха я и се затичаха обратно.

— Объркахме обекта! Объркахме обекта! Чувате ли ме?

Когато другите се втурнаха в магазина, Дейна беше изчезнала.

Бе попаднала в някакъв кошмар, във враждебен свят с неизвестни врагове, които се опитваха да я убият. Мяташе се в паяжина от ужас, почти парализирана от страх. Когато слезе от таксито, закрачи бързо, като се мъчеше да не тича, за да не привлича вниманието към себе си. Нямаше представа къде отива. Накрая стигна до магазин с надпис ФАНТАСТИЧЕН СВЯТ: ДРЕХИ ЗА ВСЯКАКВИ СЛУЧАИ и импулсивно влезе вътре. Озова се сред всевъзможни костюми, перуки и гримове.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

„Да. Повикайте полиция. Кажете им, че някой се опитва да ме убие.“

— Госпожице?

— Хм... да. Търся руса перука.

— Насам, моля.

Минута по-късно Дейна стоеше срещу русия си образ в огледалото.

— Човек направо не може да ви познае с нея. „Надявам се.“

Дейна излезе от магазина и отново спря такси.

— Към летище „О’Хеър“. — „Трябва да отида при Кемал.“

Телефонът иззвъня и Рейчъл го вдигна.

— Ало?... Доктор Янг? Резултатите от последните изследвания?

Лицето ѝ внезапно се напрегна.

— Можете да ми кажете по телефона. Един момент. — Тя погледна Джеф, дълбоко си пое дъх и отнесе телефона в спалнята. — Слушам ви, докторе.

Последва мълчание, което продължи цели три минути. Обезпокоен, Джеф вече се канеше да влезе при нея, когато Рейчъл се появи на прага. Лицето ѝ сияеше.

— Новата терапия е подействала! — задъхано рече тя.

— Слава Богу! Това е чудесно, Рейчъл!

— Той иска да остана тук още няколко седмици, но кризата е преминала.

— Ще излезем да го отпразнуваме. Аз ще остана при теб, докато...

— Не.

— Какво „не“?

— Вече нямам нужда от теб, Джеф.

— Знам, радвам се, че ние...

— Не разбираш. Искам да си тръгнеш.

Той изненадано я погледна.

— Защо?

— Миличък. Не искам да наранявам чувствата ти, но сега мога да се върна на работа. Това е моят живот. Ще се обадя да проверя какво мога да се заема. Чувствах се като в капан тук с теб. Благодаря ти, че ми помогна, Джеф. Наистина съм ти признателна. Но е време да се сбогуваме. Сигурна съм, че липсваш на Дейна. Моля те, просто си иди, скъпи.

Джеф помълча малко, после кимна.

— Добре.

Той влезе в спалнята и започна да си събира багажа. След двадесет минути, когато излезе с куфара си, Рейчъл разговаряше по телефона.

— ... и се върнах в реалния свят, Бети. Ще мога да дойда на работа след няколко седмици... Знам. Прекрасно, нали?

Джеф я чакаше да се сбогуват. Рейчъл му махна с ръка да тръгва и продължи да приказва.

— Ще ти кажа какво искам... намери ми снимки някъде в тропиците...

Той излезе и затвори вратата. Рейчъл бавно остави слушалката да се изплъзне от пръстите ѝ и отиде до прозореца, за да види как единствената ѝ любов напуска живота ѝ.

Думите на доктор Янг продължаваха да кънтят в ушите ѝ. „Съжалявам, госпожице Стивънс, но имам лоша новина. Лечението не е подействало... Ракът е дал метастази... Прекалено се е разпространил. Боя се, че е фатално... може би още един-два месеца...“

Спомняше си какво ѝ бе казал холивудският режисьор Родерик Маршал. „Радвам се, че дойде. Ще те направя голяма звезда.“ И докато мъката разкъсваше душата ѝ, тя си помисли: „Родерик Маршал може да се гордее с мен“.

Вашингтонското летище „Дълес“ беше претъпкано с пътници, които чакаха багажа си. Дейна излезе на улицата и взе такси. Наоколо нямаше подозрителни мъже, ала нервите ѝ бяха опънати. Дейна извади огледалце от чантата си и се погледна за успокоение. Русата ѝ перука ѝ придаваше съвсем друг вид. „Засега се налага да се задоволя с това — помисли си тя. — Трябва да отида при Кемал.“

Събуден от гласовете, които долитаха от съседната стая, Кемал бавно отвори очи. Чувстваше се изтощен до крайност.

— Момчето все още спи — каза госпожа Дейли. — Упоих го.

— Трябва да го събудим — разнесе се мъжки глас.

— Може би ще е по-добре да го занесем там, без да го будим — предложи друг мъж.

— Можете да го направите тук. — Отново госпожа Дейли. — После ще се избавите от трупа му.

Кемал внезапно се разсъни.

— За известно време ни трябва жив. Ще го използват като примамка за оная Евънс.

Момчето седна и се заслуша с разтуптяно сърце.

— Къде е тя?

— Не сме сигурни. Но сме убедени, че ще дойде за хлапето.

Кемал скочи от леглото. За миг остана неподвижен, вцепенен от страх. Жената, на която се бе доверил, искаше да го убие. „Пизда! Няма да е толкова лесно. В Сараево не успяха да ме убият, няма да успеете и тук!“ Той припряно започна да навлича дрехите си. Когато се пресегна за изкуствената си ръка, тя се изплъзна от пръстите му и падна на пода. Момчето замръзна. Оттатък продължаваха да говорят. Не бяха чули нищо. Кемал си сложи протезата.

Отвори прозореца. Лъхна го леден въздух. Палтото му бе в другата стая. Облечен само по тънко яке, Кемал с тракащи зъби се покатери на перваза и стъпи на противопожарната стълба.

Когато скочи на земята, си погледна часовника. 14:45. Кой знае как беше проспал половината ден. Момчето се затича.

— Хайде да го завържем, за всеки случай. Единият от мъжете отвори вратата на кабинета и изненадано се огледа.

— Хей, няма го!

Всички се втурнаха към отворения прозорец тъкмо навреме, за да видят Кемал, който тичаше по улицата.

— Хванете го!

Кемал тичаше като в кошмар — с всяка следваща крачка коленете му все повече омекваха. Всеки дъх пробождаше гърдите му като нож. „Ако успея да стигна до училище преди в три часа да затворят вратите, ще съм в безопасност. Няма да посмеят да ми направят нещо пред другите деца.“

Стигна до червен светофар, не му обърна внимание и пресече булеварда, като заобикаляше колите, без изобщо да чува гневните автомобилни клаксони и пищящите спирачки.

„Госпожица Кели ще се обади в полицията и те ще помогнат на Дейна.“

Започваше да се задъхва. Гърдите го стягаха. Момчето отново си погледна часовника. 14:55. До училището оставаха още само две преки.

„В безопасност съм — помисли си Кемал. — Часовете още не са свършили.“ Минута по-късно стигна до входа. В първия момент не

повярва на очите си. Беше заключено. Внезапно някой го стисна за рамото изотзад.

— Днес е събота, глупако!

— Спрете тук — каза Дейна.

Таксито бе на две преки от дома ѝ. Тя бавно закрачи по тротоара, като напрегнато се оглеждаше в търсене на нещо подозрително. Беше сигурна, че Кемал е в безопасност. Джак Стоун го пазеше.

Заобиколи по уличката, която водеше към задния вход. Наоколо нямаше жива душа. Тя влезе в блока и тихо се качи по стълбището. Вратата на апартамента ѝ зееше. Обзе я страх. Дейна се втурна вътре и извика:

— Кемал!

Никакъв отговор. Какво се бе случило? Къде беше Джак Стоун? Къде бе Кемал? Едно от чекмеджетата на шкафа в кухнята беше паднало и съдържанието му се бе пръснало на пода. Имаше десетки пакетчета, някои пълни, други празни. Любопитна, тя вдигна едно от тях и го разгледа. На етикета пишеше: „Буспирон, 15 mg таблетки NDC D087 D822–32“.

Какво беше това? Да не би госпожа Дейли да взимаше успокоителни или ги бе давала на Кемал? Имаше ли връзка между тях и промяната в поведението му? Дейна прибра пакетчето в джоба на палтото си.

Изпълнена с ужас, тя се върна навън по същия път. Докато завиваше в пресечката, мъжът, който се криеше зад едно от дърветата, говореше по радиостанцията си с колегата си на отсрещния ъгъл.

Дейна влезе в най-близката аптека, „Уошингтън Фармаси“.

— А, госпожице Евънс — поздрави я аптекарката. — Здравейте.

— Здравей, Кокина. Би ли ми казала какво е това?

Тя извади пакетчето, жената го погледна и каза:

— Буспирон. Успокоително средство. Бял кристал, разтворим във вода.

— Как действа?

— Това е релаксант. Има успокоителен ефект. Разбира се, ако го предозирате, може да предизвика сънливост и умора.

„Той спи. Да го събудя ли?“ „Момчето се прибира уморено от училище и реших, че почивката ще му се отрази добре.“

Това обясняваше всичко. И всъщност Памела Хъдсън ѝ беше пратила госпожа Дейли.

„А аз оставих Кемал в ръцете на тази кучка“ — помисли си Дейна. Стомахът ѝ се сви.

— Благодаря ти, Кокина.

— Няма нищо, госпожице Евънс.

Тя отново излезе на улицата. Към нея се приближиха двама мъже.

— Госпожице Евънс, може ли да поговорим за мом...

Дейна се завъртя и побегна. Мъжете се втурнаха по петите ѝ. Тя стигна до кръстовището. В средата имаше полицай, който регулираше натовареното движение.

— Хей! Върнете се, госпожице!

Дейна продължаваше да тича към него.

— Чувате ли ме? Върнете се!

Преследвачите ѝ спряха на ъгъла.

— Глуха ли сте? — извика полицаят.

— Млъкни! — Тя силно го зашлеви през лицето.

Разгневеният полицай я хвана за ръката и я задърпа към тротоара, като в движение говореше по радиостанцията си.

— Пратете патрулна кола.

Двамата мъже се спогледаха, неуверени какво да правят.

Дейна им се усмихна. Разнесе се вой на приближаваща се сирена и няколко секунди по-късно пред тях спря полицейски автомобил.

Мъжете безпомощно я проследиха с поглед, докато полицаите я настаняваха на задната седалка.

— Имам право на един телефонен разговор, нали? — каза в участъка Дейна.

— Да — отвърна сержантът и ѝ подаде телефона.

Мъжът държеше Кемал за яката и го влачеше към лимузината, която чакаше до тротоара със запален двигател.

— Пуснете ме! Пуснете ме, моля ви се!

— Млъквай, хлапе!

Наблизо минаваха четирима униформени морски пехотинци.

— Не искам да дойда на уличката с вас — извика Кемал.

— Какво? — озадачи се мъжът.

— Моля ви, не ме водете на уличката. — Момчето се обърна към морските пехотинци. — Той иска да ми даде пет долара, за да отида с него на задната уличка.

Войниците спряха.

— Извратен мръсник...

Мъжът заотстъпва.

— Не, не. Един момент. Вие не разбирате...

— Всичко разбираме, приятел — прекъсна го един от пехотинците. — Веднага пусни детето. — Те го заобиколиха. Мъжът вдигна ръце, за да се защити, и Кемал бързо се измъкна.

На ъгъла спря момче с велосипед и отиде да занесе някаква доставка в една от къщите. Кемал скочи на седалката и светкавично отпраши.

Вратата на килията на Дейна се отвори.

— Свободна сте, госпожице Евънс. Пускаме ви под гаранция.

„Мат! — радостно си помисли тя. — Веднага се е отзовал на обаждането ми.“

Когато наближи изхода, Дейна се закова на място. Там стоеше един от преследвачите ѝ.

Той се усмихна.

— Свободна си, малката. Да вървим. — Мъжът здраво я стисна за ръката и я задърпа към улицата. Ала когато излязоха от участъка, смаяно спря. Отпред ги чакаше телевизионен екип от УТН.

— Погледни насам, Дейна...

— Дейна, вярно ли е, че си зашлевила полицаи?

— Ще ни разкажеш ли какво се случи?

— Той тормозеше ли те?

— Ще повдигнеш ли обвинение?

Мъжът заотстъпва, като криеше лицето си.

— Какво става? — извика след него Дейна. — Не искате да ви снимат ли?

Той се затича.

До нея се приближи Мат Бейкър.
— Да се махаме оттук.

Седяха в кабинета на Мат Бейкър в сградата на „Уошингтън Трибюн Ентърпрайзис“. През последния половин час Елиот Кромуюел, Мат Бейкър и Аби Ласман ужасено бяха слушали разказа на Дейна.

— ... и ФУП е замесено. Ето защо генерал Бустър ме предупреждаваше да се откажа от разследването.

— Поразен съм — каза Елиот Кромуюел. — Как е възможно Тейлър Уинтроп да е заблудил всички? Трябва да съобщим в Белия дом. Нека те се обадят в главната прокуратура и ФБР.

— Елиот — отвърна Дейна, — засега разполагаме само с моята дума срещу тази на Роджър Хъдсън. Защо мислиш, че ще ни повярват?

— Никакви доказателства ли нямаме? — попита Аби Ласман.

— Братът на Саша Жданов е жив. Сигурна съм, че той ще даде показания.

Мат Бейкър дълбоко си пое дъх и с възхищение погледна Дейна.

— Явно никога не се отказваш.

— Мат, какво да правим с Кемал? Не знам къде да го търся.

— Не се безпокой. Ще го открием. Междувременно трябва да те скрием някъде, където никой няма да те намери.

— Можеш да дойдеш у нас — предложи Аби Ласман. — На никого няма да му хрумне да те търси там.

— Благодаря ти. — Дейна се обърна към Мат. — Кемал...

— Ще се обадим във ФБР. Ще пратя шофьор да те закара у Аби. Вече всичко е в нашите ръце, Дейна. Не се тревожи. Ще ти се обадя веднага щом науча нещо.

Кемал въртеше педалите по ледените улици и час по час плахо се озърташе назад. Никой не го преследваше. „Трябва да отида при Дейна — отчаяно си помисли той. — Не мога да им позволя да я наранят.“ Проблемът беше, че студиото на УТН се намиреше в другия край на Вашингтон.

Стигна до една автобусна спирка, скочи от велосипеда и го хвърли на тревата. Когато видя, че се приближава автобус, бръкна в

джобовете си и разбра, че няма пари.

Момчето спря един минувач.

— Извинете ме, може ли да...

— Чупката, хлапе.

Опита с възрастна жена.

— Извинете ме, трябва да се кача на автобуса, но... — Жената не му обърна внимание.

Кемал стоеше на студа без палто и трепереше. Като че ли никой не го забелязваше. „Трябва да намеря пари.“

Момчето свали протезата си и я остави на тревата. Когато видя следващия минувач, протегна чуканчето си.

— Извинете, господине. Можете ли да ми дадете пари за автобуса?

Мъжът спря.

— Разбира се, синко — отвърна той и му даде един долар.

— Благодаря ви.

Когато мъжът се отдалечи, Кемал бързо си сложи протезата. Приближаваше автобус. „Успях“ — триумфално си помисли той. В този момент нещо го парна по тила. Момчето понечи да се обърне, ала очите му се замъглиха. Някакъв глас в главата му извика: „Не! Не!“. Кемал се свлече на земята и изпадна в безсъзнание. Около него започна да се събира тълпа.

— Какво се е случило?

— Припаднал ли е?

— Ще се оправи ли?

— Синът ми е диабетик — каза един мъж. — Аз ще се погрижа за него. — Той вдигна Кемал на ръце и го понесе към очакващата го лимузина.

Апартаментът на Аби Ласман се намиреше в северозападната част на Вашингтон. Бе голям, с модерни мебели и бели килими. Докато чакаше телефона да иззвъни, Дейна нервно крачеше назад-напред. „Кемал е добре. Няма причина да му направят нищо лошо. Всичко ще е наред. Къде е той? Защо не могат да го открият?“

Телефонният звън я сепна. Тя грабна слушалката.

— Ало?

Даваше свободно. Отново се разнесе звън и Дейна разбра, че е клетъчният ѝ телефон.

— Джеф?

— Търсим те, Дейна — тихо каза Роджър Хъдсън. — Кемал е при нас.

Тя се вцепени.

— Роджър...

— Боя се, че вече не мога да контролирам хората тук. Те искат да отрежат и другата ръка на Кемал. Да им позволя ли?

— Не! — изпищя Дейна. — Какво... какво искаш?

— Само да поговорим — успокоително отвърна сенаторът. — Искам да дойдеш вкъщи. Сама. Ако доведеш някого, ти ще си виновна за онова, което ще се случи с Кемал.

— Роджър...

— Ще те чакам след половин час. — Връзката прекъсна.

Дейна все още не можеше да помръдне. „Нищо не бива да се случи с Кемал. Нищо не бива да се случи с Кемал.“ Тя с треперещи пръсти набра номера на Мат Бейкър. Включи се телефонният му секретар.

— Тук е кабинетът на Мат Бейкър. В момента ме няма, но ако оставите съобщение, ще ви потърся при първа възможност.

Разнесе се сигнал. Дейна дълбоко си пое дъх.

— Мат, аз... току-що ми се обади Роджър Хъдсън. Кемал е у тях. Отивам там. Моля те, побързай преди с Кемал да се случи нещо. Доведи полиция. Побързай!

Изключи клетъчния си телефон и се запъти към вратата.

Аби Ласман оставяше пощата на бюрото на Мат Бейкър, когато забеляза светещата лампичка на телефона. Тя набра паролата и изслуша съобщението на Дейна. После се усмихна и натисна бутона за изтриване.

Веднага щом кацна на летище „Дълес“, Джеф се обади на Дейна. По време на целия полет беше мислил за странните нотки в гласа ѝ, за онова смущаващо „ако ми се случи нещо“. Тя не отговаряше на

клетъчния си телефон. Джеф опита в апартамента ѝ. Същият резултат. Взе такси и даде адреса на УТН.

Когато влезе в офиса на Мат, Аби го посрещна с думите:

— Джеф! Радвам се да те видя.

— Благодаря, Аби. — Той се запъти към вътрешния кабинет.

— Е, значи се върна — изправи се от бюрото си Мат. — Как е Рейчъл?

— Добре е — безизразно отвърна Джеф. — Къде е Дейна? Не отговаря на телефона си.

— Боже мой, ти не знаеш какво става, нали?

— Разказвай — напрегнато рече Джеф.

Аби подслушваше, долепила ухо до затворената врата. Чуваше само откъслечни изрази от разговора.

— ... опити да я убият... Саша Жданов... Красноярск двайсет и шест... Кемал... Роджър Хъдсън...

Беше чула достатъчно. Бързо се върна на бюрото си и вдигна слушалката. Секунди по-късно разговаряше с Роджър Хъдсън.

Джеф смаяно слушаше Мат.

— Не мога да повярвам!

— Всичко е вярно — увери го Бейкър. — Дейна е у Аби. Ще кажа на Аби пак да опита да се свърже с нея. — Той натисна бутона на интеркома, ала преди да успее да каже нещо, чу гласа на секретарката си.

— ... И Джеф Конърс е тук. Търси Дейна. Мисля, че е най-добре да се махнете оттам. Те ще проверят у вас... Ясно. Ще се погрижа за това, господин Хъдсън. Ако...

Аби чу някакъв шум и се обърна. Джеф Конърс и Мат Бейкър стояха на вратата и я наблюдаваха.

— Кучка! — изсумтя Мат.

Джеф се обърна към него.

— Трябва да отида у Хъдсънови. Дай ми кола.

Мат Бейкър погледна през прозореца.

— Няма да успееш навреме. Улиците са задръстени.

В този момент чуха двигателя на хеликоптера на УТН, който кацаше на покрива, и се спогледаха.

ГЛАВА 25

Дейна успя да спре такси пред блока на Аби Ласман, ала пътуването до дома на семейство Хъдсън сякаш продължи цяла вечност. Колите едва се влачеха по хлъзгавите улици. Тя се страхуваше, че ще закъснее.

— Побързайте, моля ви.

Шофьорът я погледна в огледалото.

— Аз не съм самолет, госпожо.

Дейна се отпусна назад и се замисли за онова, което я очакваше. Мат вече трябва да бе получил съобщението ѝ. „Когато стигна у Хъдсънови, полицията вече ще е там. Ако още ги няма, ще се опитам да задържа положението, докато пристигнат.“ Флаконът със сълзотворен газ все още беше в чантата ѝ. „Чудесно.“ Нямахше намерение да улеснява живота на Роджър и Памела.

Когато таксито наближи дома на Хъдсън, наоколо нямаше и следа от полиция. Колата спря на пустата отбивка. Дейна си спомни за първото си идване тук. Тогава Роджър и Памела ѝ се бяха сторили чудесни хора, а сега се оказваха предатели, чудовищни убийци. Бяха отвлели Кемал. Мразеше ги.

— Искате ли да ви изчакам? — попита шофьорът.

— Не. — Тя му плати, качи се по стъпалата и с разтуптяно сърце натисна звънеца.

Отвори ѝ Сизър. Когато я видя, лицето му грейна.

— Госпожице Евънс!

Внезапно я изпълни възбуда. Икономът ѝ бе съюзник. Дейна протегна ръка.

— Сизър.

Той стисна дланта ѝ.

— Радвам се да ви видя, госпожице Евънс.

— И аз се радвам да те видя — сериозно отвърна тя. Беше сигурна, че Сизър е на нейна страна. Единственият въпрос бе кога да го помоли за помощ. Дейна се огледа. — Сизър...

— Господин Хъдсън ви очаква в кабинета, госпожице Евънс.

— Добре. — Сега не беше моментът.

Тя последва гиганта по дългия коридор. Роджър седеше на бюрото си и събираше някакви документи.

— Госпожица Евънс — съобщи Сизър.

Сенаторът вдигна глава. Икономът се оттегли.

— Е, Дейна, влизай.

Тя гневно изгледа Хъдсън.

— Къде е Кемал?

— А, сладкото ви момче.

— Полицията пристига, Роджър. Ако направиш нещо на някой от нас...

— Няма нужда да се тревожим за полицията, Дейна. — Той се приближи до нея и преди тя да се усети, грабна чантата ѝ и започна да я претърсва. — Памела ми каза, че имаш сълзотворен газ. Не си губиш времето, а, Дейна? — Сенаторът извади флакона, насочи го към лицето ѝ и натисна бутона. Тя изкрещя.

— О, ти още не знаеш какво е болка, скъпа, но ще научиш, уверявам те.

По лицето ѝ се стичаха сълзи. Дейна се опита да избърше парещата течност. Роджър любезно я изчака да свърши, после пак я напръска.

— Искам да видя Кемал! — изхълца тя.

— Ще го видиш, разбира се. И Кемал иска да те види. Момчето е ужасено, Дейна. Никога не съм виждал толкова ужасен човек. Той знае, че ще умре, и аз му казах, че ще умрете заедно. Мислиш се за много умна, а, Дейна? Истината е, че си адски наивна. Ние те използвахме. Усецахме, че някой от руското правителство е разбрал какво вършим и че ще ни разкрие. Но нямахме представа кой. Ти го намери вместо нас.

Споменът за окървавените трупове на Саша Жданов и приятелката му я накара да се разтрепери още по-силно.

— Саша Жданов и брат му бяха много умни. Още не сме хванали Борис, но и това ще стане.

— Роджър, Кемал няма нищо общо с тази история. Пусни го...

— Няма начин, Дейна. Започнах да се безпокоя за теб, когато откри бедната Джоун Синиси. Тя беше подслушала Тейлър да говори за руския план. Уинтроп се страхуваше да я убие, защото му беше секретарка. Затова я уволни. Когато Джоун го даде под съд за незаконно уволнение, той сключи с нея извънсъдебно споразумение, като ѝ постави условие никога да не споменава за това. — Роджър Хъдсън въздъхна. — Боя се, че ти си виновна за съдбата на Джоун Синиси.

— Роджър, Джак Стоун знае...

Сенаторът поклати глава.

— Джак Стоун и хората му следяха всеки твой ход. Можехме да се избавим от теб по всяко време, но изчакахме да изровиш информацията, която ни трябваше. Вече нямаме полза от теб.

— Искам да видя Кемал.

— Късно е. Боя се, че бедният Кемал е станал жертва на нещастен случай.

Дейна го погледна ужасено.

— Какво си...

— С Памела решихме, че най-подходящият начин да сложим край на жалкия му живот е едно хубаво пожарче. Затова го пратихме в училището. Много лошо от негова страна да влезе в училището в събота. Достатъчно е дребен, за да се провре през прозорчето на мазето.

— Студенокръвно чудовище! — гневно избухна Дейна. — Това няма да ти се размине.

— Разочароваш ме с тези клишета. Не разбираш ли, че вече ни се размине? — Той се върна на бюрото си и натисна един бутон. Секунди по-късно в стаята влезе Сизър.

— Да, господин Хъдсън.

— Погрижи се за госпожица Евънс. И гледай още да е жива, когато се случи инцидентът.

— Ясно, господин Хъдсън. Ще се погрижа.

„Той е от тях!“ Дейна не можеше да повярва.

— Роджър, изслушай ме...

Сизър я хвана за ръка и я изведе от кабинета.

— Роджър...

— Сбогом, Дейна.

Икономът я стисна още по-здраво и я повлече по коридора. Минаха през кухнята и излязоха през страничната врата, където ги очакваше лимузина.

Хеликоптерът на УТН приближаваше дома на семейство Хъдсън. Джеф се обърна към Норман Бронсън.

— Можеш да кацнеш на моравата и... — Той замълча, когато погледна надолу и видя, че Сизър блъска Дейна на задната седалка на една лимузина. — Не! Чакай!

Автомобилът потегли по отбивката и излезе на улицата.

— Накъде? — попита пилотът.

— След тях.

— Не го прави, Сизър — каза в лимузината Дейна. — Аз...

— Млъквайте, госпожице Евънс.

— Чуй ме, Сизър. Ти не познаваш тези хора. Те са убийци. Ти си свестен човек. Не оставяй господин Хъдсън да те принуждава да вършиш неща, които...

— Господин Хъдсън не ме принуждава да върша нищо. Правя го за госпожа Хъдсън. — Той погледна Дейна в огледалото и се ухили. — Госпожа Хъдсън добре се грижи за мен.

Дейна се смая.

— Къде ме водиш?

— В парка Рок Крийк. — Нямахше нужда да прибавя: „Където ще те убия“.

Роджър Хъдсън, Памела Хъдсън, Джак Стоун и госпожа Дейли пътуваха с бус към Вашингтонското национално летище.

— Самолетът е готов — каза Джак Стоун. — Вашият пилот е регистрирал плана за полета до Москва.

— Господи, как мразя студеното време — въздъхна Памела Хъдсън. — Надявам се, че оная кучка ще гори в ада заради всичко, което ми причинява.

— Ами Кемал? — попита Роджър Хъдсън.

— Пожарът в училището ще избухне след двацет минути. Хлапето е в мазето. Упоихме го.

Дейна се отчайваше все повече. Наближаваха парка Рок Крийк и трафикът започваше да оредява.

„Момчето е ужасено, Дейна. Никога не съм виждал толкова ужасен човек. Той знае, че ще умре, и аз му казах, че ще умрете заедно.“

— Той завива, Джеф — каза Норман Бронсън. — Изглежда, че се насочва към парка Рок Крийк.

— Не го изпускай.

Генерал Бустър влетя в кабинета си във ФУП и викна на един от сътрудниците си:

— Какво става тук, по дяволите?

— Казах ви, господин генерал. Докато ви нямаше, майор Стоун взе най-добрите ни хора за някаква голяма операция с Роджър Хъдсън. Следяха Дейна Евънс. Погледнете.

Той отвори някакъв файл на компютъра си и след миг на екрана се появи снимка на голата Дейна под душа в хотел „Брайденбахер Хоф“.

Лицето на генерал Бустър се напрегна.

— Господи! — Той се обърна към сътрудника си. — Къде е Стоун?

— Замина. Напуска страната заедно с Роджър и Памела Хъдсън.

— Свържи ме с Националното летище — изсумтя генералът.

Норман Бронсън погледна надолу.

— Насочват се към парка, Джеф. Няма да можем да кацнем там заради дърветата.

— Трябва да ги спрем. Можеш ли да кацнеш на пътя пред тях?

— Естествено.

— Давай.

Хеликоптерът се спусна, прелетя над лимузината и кацна на пътя само на двадесетина метра пред колата. Автомобилът рязко наби спирачки.

— Изключи двигателите — каза Джеф.

— Не бива. Ще останем в ръцете на оня тип, ако...

— Изключи ги.

Бронсън го погледна.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

— Не.

Пилотът въздъхна и изключи двигателите. Голямата перка постепенно спря. Джеф надникна през прозореца.

Сизър беше отворил задната врата на лимузината.

— Твоят приятел ни досажда — каза на Дейна гигантът.

Юмрукът му се стрелна и се заби в брадичката ѝ. Тя се отпусна на седалката в безсъзнание. Сизър се изправи и погледна към хеликоптера.

— Идва насам — нервно рече Бронсън. — Боже мой, той е огромен!

Сизър се приближаваше.

— Джеф, той сигурно има оръжие. Ще ни убие.

— Ти и твоите шефове ще идете в затвора, копеле гадно! — извика през прозореца Джеф.

Сизър ускори ход.

— Всичко свърши. Спокойно можеш да се откажеш.

Сизър бе на петнадесетина метра от хеликоптера.

— Момчетата в пандиза ще ти скъсат гъза.

Десет метра.

— Ти си падаш по такива неща, нали, Сизър?

Гигантът се затича. Пет метра.

Джеф рязко натисна с палец бутона за запалване на двигателя и огромните перки бавно се завъртяха. Сизър не им обърна внимание — той не откъсваше очи от Джеф. Лицето му изразяваше дива омраза. Перките се въртяха все по-бързо. Когато се приближи до вратата на хеликоптера, икономът внезапно осъзна какво става, ала беше късно. Разнесе се висок плясък и Джеф стисна клепачи. Навсякъде полетяха струи кръв.

— Ще повърна — каза Норман Бронсън и изключи двигателя.

Джеф погледна обезглавения труп на земята, скочи от хеликоптера и се втурна към лимузината. Дейна все още бе в безсъзнание.

— Дейна... мила...

Тя бавно отвори очи.

— Кемал...

Лимузината беше почти на километър и половина от подготвителното училище „Линкълн“, когато Джеф извика:

— Виж!

В далечината пред тях се издигаше дим.

— Изгарят училището! — изпищя Дейна. — Кемал е там. В мазето.

— О, Господи!

Минута по-късно колата спря пред главния вход. Отвътре излизаха облаци пушек. Десетина пожарникари се опитваха да угасят огъня.

Джеф изскочи навън и се затича към училището. Един от пожарникарите го спря.

— Не се приближавайте, господине.

— Има ли някой в сградата?

— Не. Току-що разбихме вратата.

— В мазето има момче. — Преди да успеят да му попречат, Джеф се втурна вътре. Опита се да извика Кемал, ала от гърлото му се изтръгна само дрезгава кашлица. Джеф запуши носа си с носна кърпичка и затича по стълбището към мазето.

— Кемал! — Никакъв отговор. — Кемал! — Тишина. В отсрещния край смътно се различаваше дребна фигура. Джеф се насочи към нея, като се мъчеше да не диша. Дробовете му горяха. Клекна до Кемал. Момчето беше в безсъзнание. Джеф с огромно усилие го взе на ръце и го понесе нагоре. Димът го задушаваше и заслепяваше. Отгоре се чуваха гласове. На средата на стълбището Джеф припадна.

Генерал Бустър разговаряше с Нейтън Новеро, администратор на Вашингтонското национално летище.

— Там ли държи самолета си Роджър Хъдсън?

— Да, господин генерал. Всъщност в момента той е тук. Току-що получи разрешение за излитане.

— Отменете го.

— Моля?

— Обадете се в кулата и го отменете.

— Слушам, господин генерал. — Нейтън Новеро се обади в кулата. — Кула, отменете полета на Гълфстрийм R3487.

— Самолетът вече се насочва към пистата — отвърна диспечерът.

— Отменете разрешението за излитане.

— Слушам. — Диспечерът взе микрофона си. — Кула до Гълфстрийм R3487. Разрешението ви за излитане е отменено. Върнете се при терминала. Повтарям, разрешението ви за излитане е отменено.

Роджър Хъдсън влезе в пилотската кабина.

— Какво става, по дяволите?

— Сигурно има някакво забавяне — отвърна пилотът. — Ще се върнем при...

— Не! — отсече Намела Хъдсън. — Продължавайте.

— При цялото ми уважение, госпожо Хъдсън, ще ми отнемат разрешителното, ако...

Джак Стоун се приближи до пилота и насочи към главата му пистолет.

— Излитайте. Тръгваме за Русия.

Пилотът дълбоко си пое дъх.

— Слушам.

Самолетът набра скорост по пистата и след двадесет секунди се издигна във въздуха. Администраторът не вярваше на очите си.

— Господи! Той не изпълни...

— Какво става? — попита генерал Бустър. — Спряхте ли ги?

— Не, господин генерал. Те... току-що излетяха. Не сме в състояние да ги принудим...

В същия момент небето избухна. Пред ужасените погледи на наземните екипи от огнените облаци заваляха парчета от гълфстрийма.

В отсрещния край на летището Борис Жданов дълго наблюдава сцената. Накрая се обърна и се отдалечи.

ГЛАВА 26

Айлийн Евънс отхапа от сватбената торта.

— Много сладко. Прекалено сладко. Когато бях по-млада и готвех, моите торти направо се топяха в устата. — Тя се обърна към Дейна. — Нали, скъпа?

„Топят се в устата“ бяха последните думи, за които би се сетила Дейна, ала това нямаше значение.

— Разбира се, мамо — топло се усмихна тя.

Брачната церемония бе проведена от съдия в Общинския съвет. Дейна беше поканила майка си в последния момент, след като Айлийн ѝ се бе обадила по телефона.

— Скъпа, в края на краищата не се омъжих за оня ужасен човек. Вие с Кемал бяхте прави. Върнах се в Лас Вегас.

— Какво се случи, мамо?

— Открих, че вече е бил женен. И предишната му съпруга не го е харесала.

— Съжалявам, мамо.

— Та сега пак съм сама.

„Самотна“, намекваше Айлийн. Затова Дейна я покани на сватбата. Когато видя, че майка ѝ си приказва с Кемал и дори правилно произнася името му, се усмихна. „Още не е късно да направим от нея истинска баба.“ Щастieto ѝ беше прекалено голямо, за да повярва, че е истина. Дори самият факт, че се омъжва за Джеф, бе цяло чудо, ала имаше още.

След пожара Джеф и Кемал за кратко бяха останали в болница. Докато бяха там, една от медицинските сестри беше разказала на репортерите за приключенията на момчето и историята веднага гръмна в пресата. Снимката на Кемал се появи на първа страница, по телевизията показваха предавания за съдбата му. Публикуваха книга за преживяванията му и дори се говореше за телевизионен сериал.

— Но само ако аз играя главната роля настояваше той.

Кемал се превърна в героя на училището.

На церемонията по осиновяването му дойдоха повече от половината му съученици.

— Вече наистина съм осиновен, а? — попита Кемал.

— Наистина — едновременно потвърдиха Дейна и Джеф. — Сега тримата сме заедно.

— Върха. — „Чакай само Рики Ъндървуд да чуе за това. Ха!“

Страшният кошмар от миналия месец постепенно избледняваше. Тримата вече бяха семейство. „Нямам нужда от повече приключения — помисли си Дейна. — Преживях достатъчно, за да ми стигне за цял живот.“

— Открих страхотен апартамент за нас четиримата — съобщи тя една сутрин.

— Искаш да кажеш „тримата“ — поправи я Джеф.

— Не — тихо каза Дейна. — Четиримата.

Джеф я зяпна.

— Тя ще си има бебе — поясни Кемал. — Надявам се да е момче, за да играем заедно баскетбол.

Имаше още добри новини. Първото предаване на „Престъпна граница“ — „Историята на Роджър Хъдсън“, постигна феноменален рейтинг. Мат Бейкър и Елиот Кромюел бяха на седмото небе.

— Не е зле да си приготвиш място за „Еми“^[1] — каза ѝ Елиот Кромюел.

Имаше само една тъжна вест: Рейчъл Стивънс почина от рак. Вестниците публикуваха съобщението и Дейна и Джеф знаеха какво се е случило. Ала когато трябваше да го прочете от телепромптера, гласът на Дейна пресекна.

— Не мога да го прочета — прошепна тя на Ричард Мелтън.

И трябваше да го направи той.

„Почивай в мир.“

Течеше емисията в единадесет часа.

— ... Служител в охранителна фирма от Спокейн, Вашингтон, е обвинен в убийството на шестнайсетгодишна проститутка и е заподозрян в смъртта на още шестнайсет... В Сицилия беше открит трупът на Малкълм Бюмонт, седемдесетгодишният наследник на стоманена империя. Бюмонт се е удавил в плувен басейн. Той беше там на меден месец с двайсет и пет годишната си съпруга. Придружаваха ги братята на булката. Следва прогнозата за времето с Марвин Гриър.

След новините Дейна отиде при Мат Бейкър.

— Нещо ме безпокои, Мат.

— Какво? Само го кажи и ще оправя всичко.

— Ами, само си помисли. Седемдесетгодишен милионер се удавя в басейна, докато е на меден месец с двайсет и пет годишната си булка. Не смяташ ли, че е прекалено удобно?

---

[1] Ежегодни награди на Националната академия за телевизионни изкуства и науки на САЩ. — Б.пр. ↑

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Този роман е художествена измислица, но тайният подземен град Красноярск–26 наистина съществува — един от тринадесетте закрити градове, занимаващи се с ядрено производство. Красноярск–26 се намира в централен Сибир, на 3200 км от Москва, и от създаването си през 1958 г. е произвел над четиридесет и пет тона плутоний. Макар че през 1992 г. два от реакторите му са спрени, третият продължава да работи и в момента годишно произвежда половин тон плутоний, който може да се използва за атомни бомби.

Има данни за кражби на плутоний и министерството на енергетиката на САЩ работи заедно с руското правителство за взимане на повишени мерки за сигурност.

Издание:

ИК „Бард“, София, 2000

Оформление на корицата: Петър Христов, „Megachrom“, 2000

ISBN 954-585-157-0

Редактор: Иван Тотоманов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.